

"Una vegada a l'any, constatem que les forces amagades del món esclaten; el món es revela a si mateix. Els arbres fruiters i les flors s'obren; l'herbei i el blat creixen. És un impuls sobtat i un esclat de la vida amagada que Déu ha posat en el món material. És com exemple: aquesta terra serà un dia un món nou de llum i de glòria."

Cardenal Newman

Any V N.º 242

Setmana del 13 al 19 de maig del 1984

50 Ptes.

AFINANT Cristianisme i Budisme

La recent visita pastoral del Papa a Corea del Sud, país eminentment budista, ha fornint més d'una ocasió per remarcar els rars punts de contacte i les profundes divergències entre el budisme i el cristianisme; entre el venerable i admirable esforç d'uns cercadors —per vuit camins i dos vehicles— d'un Absolut literalment "a penes" intuït, i els confiats-esperançats festejadors de les noccs de Déu amb l'home, en Jesucrist, revelació palpable i visible del Pare, Camí únic, cert i vers Ell, portats pel vehicle inefable del seu mateix Esperit.

Però on ha estat més frapant el contrast —delicadament sols insinuat pel Sant Pare— ha estat en la leproseria de Sorodko. La lepra —victòria lenta de la mort sobre la vida— és el paradigma de l'existència adolorida de l'home, d'un món que no és res més sinó un immens Himàlaia de dolor. I el dolor, de l'home i del món, és el cor il·luminant del budisme. Tanmateix la "revelació" cristiana col·loca el cristià en una posició existencial exactament "al revés" de la del budista. Chesterton ho expressà lapidàriament: "El Crist diu: Cerqueu en primer lloc el Regne i tot el restant se us donarà d'escriure. Buda deia: Cerqueu en primer lloc el Regne i aleshores ja no us caldrà tot això..."

Joan E. Jarque i Jutglar

**"CONSTITUÏT
EL PATRONAT
D'AMICS DE
"CATALUNYA
CRISTIANA"**

(Pàg.4)

Més enllà de fets purament anecdòtics

Sentit missioner del viatge papal a Corea

Els mitjans de difusió han posat més en relleu les anècdotes del viatge del Papa a Corea —un presumpte atemptat, l'entrevista amb Reagan, etc.—, que no pas el sentit missioner de pau, de justícia, i mutu diàleg amb tots els pobles que admeten un Déu creador i ordenador del món.

"Cal valorar —digué Joan Pau II— la cultura de Corea, les seves tradicions religioses, com el confucianisme i el budisme". "La tràgica divisió —afegí— d'un poble que fou pacífic, les profundes ferides degudes al conflicte de Corea i altres tragèdies, no poden acabar amb la nostra voluntat de superar obstacles i tornar units a una sola família humana".

En el proper número de "Catalunya Cristiana" donarem una àmplia informació d'aquest viatge històric del Papa a l'Extrem Orient.

Perpignan

La mort els sortí al pas abans d'arribar a Lourdes

La Mare de Déu no haurà pogut rebre les seves pregàries allà a Lourdes, fita del seu pelegrinatge. La mort els arribà a una autopista francesa d'una manera inesperada, com a conseqüència, segons sembla, d'una imprudència temerària. Ara l'Empordà plora els seus fills.

El rector de Pals, mossèn Esparreguera, organitzador del viatge; el conductor suplent de l'autocar, Joan Miró, i els veïns de Palafrugell, Maria Dolors Cubinyà, el seu fill Jordi Servià, i les germanes Teresa i Esperança Marquès, acompanyats de l'amor de la Mare han arribat a la festa eterna del Regne. Al cel siguin.

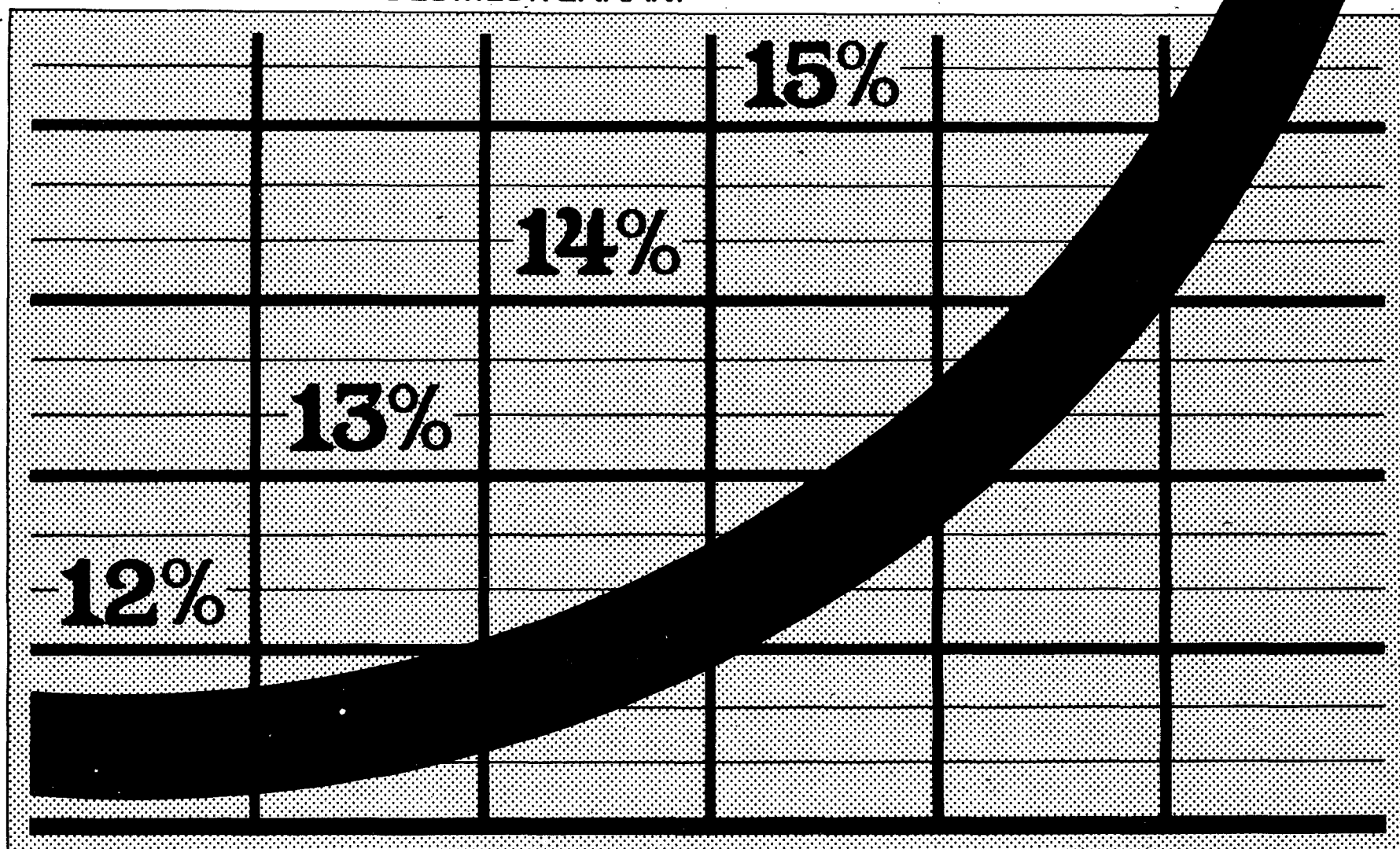
"CATALUNYA CRISTIANA" peregrina a Terra Santa

El dilluns, dia 7, sortí de Barcelona per via aèria, el III Pelegrinatge a Terra Santa, organitzat per "CATALUNYA CRISTIANA". La fita no és pas un lloc, sinó una persona: Jesucrist. Estar on ell va viure i morir, i refer amb ell els seus camins obrint-se al seu Esperit. Desitgem que per a tots i cadascun dels pelegrins sigui una gràcia de Déu. On ells han anat físicament, acompanyem-los-hi nosaltres cordialment.

19,7%*

 BANC INDUSTRIAL DE CATALUNYA
BANC INDUSTRIAL DEL MEDITERRANI

BONS AL 19,7%*

Qui se'n pot beneficiar

La nova emissió de Bons de Caixa del Banc Industrial de Catalunya i del Banc Industrial del Mediterrani ofereix un 19,7% de rendibilitat a qualsevol estalviador, gros o petit, i a partir de només 1.000 pessetes.

Com calcular i controlar els beneficis

Cal afegir a la rendibilitat pròpia de l'emissió, els beneficis fiscals d'aquests bons, els quals permeten de realitzar la màxima deducció autoritzada de l'Impost sobre la Renda.

Si afegim a això que els interessos són abonats trimestralment, vostè pot assolir una rendibilitat anual del 19,7%, que es converteix als tres anys en un rendiment total del 65,9%.

D'aquesta manera, 1.000 pessetes es poden convertir en 1.659,-.

I, si així ho vol, vostè pot controlar al dia tots els rendiments que va

***rendibilitat financero-fiscal**

generant la seva inversió, a través de la nostra «Llibreta de Bons».

Diners a mà

Els Bons de Caixa al 19,7% són fàcils d'aconseguir i fàcils de convertir una altra vegada en diners.

Per a subscriure'n, ho pot fer indistintament a les oficines dels bancs emissors o a qualsevol de les 381 oficines del Grup Bancari.

Vostè recuperarà la seva inversió als tres anys, o en qualsevol moment, si ho necessita, a través de Borsa.

I, a més, estan exempts d'impostos quan es transmeten per successió o per donació.

Bons de Caixa del Banc Industrial de Catalunya i del Banc Industrial del Mediterrani: en qualsevol cas, sempre diners a la mà.

Bons pagadors per als seus estalvis

BANCA CATALANA

BANC INDUSTRIAL DE CATALUNYA
BANC INDUSTRIAL DEL MEDITERRANI
BANC DE BARCELONA

Editorial

Un patronat que feia falta

Estem segurs que cap dels nostres lectors no trobarà fora de lloc que dediquem aquest article editorial a la creació del Patronat d'Amics de Catalunya Cristiana, atorgant-li així la categoria de la notícia més important de la setmana en el panorama religiós del nostre país.

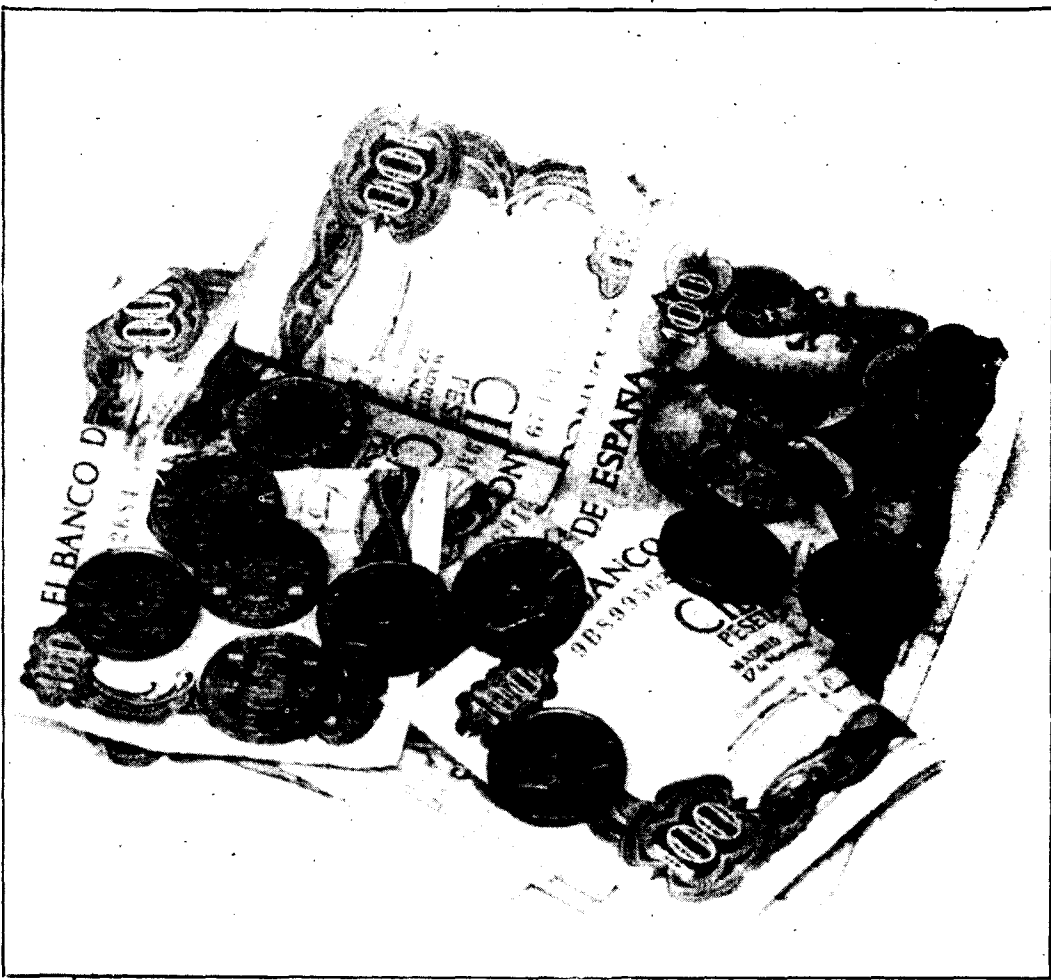
Des de fa un temps n'hem anat anunciant el seu projecte i els passos que s'han anat fent per arribar a la seva plena realització. El propassat dia 3 de maig, allò que fins ara només estava, com un infant en gestació, en el nostre desig i en la nostra convicció que havia de ser, ha esdevingut una realitat esperançadora.

Certament, no volem pas amagar-ho i està en la consciència de tots, l'objectiu primordial —com diuen els Estatuts— i l'impuls inicial del Patronat ha estat el suport econòmic del nostre setmanari. Però aquesta finalitat bàsica no s'exhaureix, ni molt menys, l'horitzó de possibles realitzacions que tots tenim el dret d'esperar d'aquesta institució de promoció de l'apostolat pels mitjans de comunicació social que acaba de néixer. I és així el que en fa, creiem una notícia important per a l'Església de Catalunya.

El nostre setmanari el Patronat era una necessitat evident, i la seva creació obre certament una nova etapa en la seva ja llarga vida. Quasi cinc anys d'una existència precària, suportada sols per l'esforç d'un grapat de dones i d'homes, era una situació que no podia perdurar, que no tenia perquè esdevenir la "norma". Si hi vàrem posar aquest esforç titànic en planejar-lo, en llençar-lo i en sostenir-lo, —quasi sense metàfora, amb les mans nues—, era perquè estavem convençuts que fèiem un servei indispensable a les vuit diòcesis catalanes, a tots els cristians de Catalunya, i que aquests respondrien amb el seu suport generós en el moment oportú. Les idees noves no adquirixen fàcilment carta de ciutadania, sobretot en el nostre poble, gràcies a Déu més inclinat al seny que a la rauxa, i un setmanari d'informació i de cultura religiosa tractat amb rigor periodístic i empresarial, com s'ha proposat i ha assolit ser-ho CATALUNYA CRISTIANA, ha estat una novetat total en el nostre país. Calia doncs que la nostra gent el veiessin i, com Tomàs, el toquessin. Calia que s'avesessin a la seva lectura, que sentissin que era l'òrgan per a realitzar el model de l'Església —naixent i de tots els temps— que ens descriuen els Fets dels Apòstols: "eren constants en seguir la doctrina dels Apòstols i vivien en comú..." El Patronat ha estat possible des del moment en què davant l'anunci que el nostre setmanari podia desaparèixer, puix no era ètic que continués pesant abusivament sobre les espatlles d'uns pocs, centenars de lectors s'apressaren a aportar-li el seu suport generós i eficaç. Varen manifestar clarament que n'eren els amics, calia doncs donar-los l'estatut jurídic d'allò que ja eren. Una vegada més la forma legal no ha fet més que consagrar la vida.

Però, com ja hem dit, el Patronat d'Amics de Catalunya Cristiana no es proposa sols ser un instrument de finançament d'un setmanari deficitari —el fet mateix d'una colla nombrosa no sols de lectors sinó d'"amics" farà que ben aviat no ho sigui de deficitari—; vol ser un instrument, que des de fa temps es trobava a faltar a casa nostra, per a planificar, per a llançar i per a sostenir les iniciatives que calguin a fi que la nostra història cristiana, la nostra vida de creients la nostra cultura il·luminada per l'Evangeli trobin el lloc que els pertoca en el nostre món plural, tinguin una cabuda digna en els mitjans de comunicació de masses.

L'Església com a cos vivent i com a realitat social no pot desplegar-se d'una manera sana, no pot portar una vida puixant sense una informació adequada. La informació és essencial al vivent; mancat d'informació es deforma fatalment. És el primer postulat de la cibernetica, del bon govern d'un cos social. I l'Església com a realitat viva, enmig de les altres legítimes realitats de la ciutat secular, té el deure de donar compte d'ella mateixa, del seu ser, del seu fer i del seu pensar, d'una manera en sintonia total amb els òrgans de comunicació de la cultura en la qual viu. L'Església s'ha d'expressar avui en els mitjans de comunicació normals per deure de civilitat. Els nostres conciutadans no creients tenen dret que diguem qui som, com pensem i que fem i que ho diguem de la manera en què avui són informats de tot allò que s'esdevé en llur món tecnificat. I no cal dir el deure ineludible que tenim de predicar "per damunt dels terrats" el missatge que se'ns ha manat de portar a tota criatura i fins als confins del món. Doncs bé aquest ample i fascinant horitzó és el que es desplega davant del nou nat Patronat d'Amics de Catalunya Cristiana. Ara, cal que als centenars que ja han donat la seva adhesió s'hi afegeixin, tant de bo, tots els milers dels nostres lectors.

Les riqueses barates

Suposo que actualment ja no dubta ningú que avencem vers un món d'estretors. Les vaques grasses passaren a la història i sembla que per a tothom ha arribat el temps d'estreñer el cinturó (encara que ja fa temps que els pobres es quedaren sense forats per estreñer). Primera a les classes mitjanes els va arribar l'aigua al coll; avui fins els més pròdigs es veuen obligats a comptar la pesseta.

Això és una desgràcia? Ho és, sens dubte, per a tots aquells que passen fam. Però jo em pregunto si uns certs graus d'estretor no seran un do pel món i no ens empentaran a descobrir totes aquestes fortunes que avui tenim mig oblidades.

Perquè, —encara que d'això amb prou feines se'n parli— hi ha riqueses caríssimes i riqueses barates. I seria dramàtic que mentre la gent es passa la vida plorant per no poder assolir els béns cars, es deixessin sense cultivar els que tenim a l'abast de la mà.

La més gran i la més barata de les riqueses és, per exemple, l'amistat. Un bon amic val més que una mina d'or. Sentir-te comprès i acompanyat és millor capital que donar la volta al món. Un cor obert és un espectacle més apassionant que els saltants del Niàgara. Algú que ens ajudi a somriure quan estem tristos és més sòlid que un miler d'accions a la borsa. I que n'és de barat tenir un bon amic! Costa menys que un got de cervesa i menys que una barra de pa. I té més bon gust! Poden tenir-lo els pobres i els rics, i gairebé els és més fàcil als primers. Hi ha amics arreu, de totes les edats, de mil ideologies, de molt diversos nivells culturals. Qui sap si mentre

tots anem essent més pobres descobrirem millor aquesta propietat miraculosa de l'amistat amb la qual no comptàvem.

També es pot ser gratuïtament milionari de sol, d'aire net, de paisatges. Manquen diners per fer un safari per l'Àfrica Central, però no manca ni una sola moneda per amoixar el cap d'un gos i veure com ens mira amb els seus ulls agraits. Recordeu aquell grup de pobres de la pel·lícula "Miracle a Milà" que cada tarda s'asseia per gaudir del meravellós espectacle d'una posta de sol? Mai cap companyia teatral no assolí una bellesa més gran, mai cap pintor no va barrejar millor els colors. I qui podria assegurar que un sopar al Waldorf Astoria produeix més gaudi que una tarda de primavera a l'ombra d'un salze?

I el gaudi miraculós i baratíssim de la música. El que més agraeixo a la nostra civilització és aquesta possibilitat que un petit aparell de poc més de cinc-cents grams de pes et concedeixi quelcom que hauria enfollit a Beethoven: poder gaudir de totes les orquestres del món movent només suaument el comanament d'una agulla. El que en el segle XVIII no podien permetre's ni els emperadors, ara ho tinc cada dia. I quina mina de diamants em faria tan fabulosament ric com el poder tenir en la meua oïda i a l'ànima el concert de violoncel de Schumann o les Vespres de Monteverdi? Veritablement, jo no canviaria un transistor per un palau a l'Àrabia. Perquè encara que la xerameca envaeix moltes emissores, encara resta gairebé sempre la possibilitat de trobar entre elles la mina de diamants d'una bona mú-

sica.

I ara demano als meus lectors que cridin unànimement un oooo-oooooh llarguíssim, perquè arriba el gran premi baratíssim de la nit: sa magestat el llibre, amb quaranta cavalls, carrosseria d'or viu, accelerador de l'ànima, rodes irrompibles, vidres d'augment per entendre la vida, motor multiplicador de l'existència. A vegades m'imagino el meu bon amic Ibáñez Serrador posant entre els seus premis mitja dotzena de llibres de poesia per veure amb quin juf! se sentien alliberats els concursants que de tan insignificança s'alliberessin. I, tanmateix, des de quan un cotxe, un apartament, una volta al món, un abric de visó poden produir la centèsima de plaer veritablement humà que aportaria un sol bon poema?

Ens han enganyat, amics. Ens han estafat acostumant-nos a creure que és el fem del diner i del luxe la veritable moneda de la felicitat. Ens han empobrit dient-nos que el món seria menys món quan estiguessin més flacs els nostres comptes bancaris. Ens han conduït a equivocar-nos de pis, a deixar en les arques de l'oblit les riqueses de primera, creient que només existeixen les riqueses digestibles. Hi ha tresors barats i gairebé ningú no ho sap. Hi ha multimilionaris que malversen la vida plorant perquè es creuen pobres. I jo em pregunto si una mica d'estretor no serviria per obrir-nos els ulls. I, de debò, no em preocuparia que en el món que ve haguéssim d'estreñer-nos el cinturó a canvi d'aprendre a aixamplar l'ànima.

J.L. Martin Descalzo

Catalunya
Cristiana

Edita: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.
Redacció i Administració C/. València, 244, 2.º Barcelona-7. Tels. 215/2739 - 2805 - 2433
Publicitat: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.

Subscripció anual: 2.500 pts.

Impressió: Publicacions Periòdiques i d'Arts Gràfiques, S.A.L. - Dipòsit legal: B.3030 - 1958

Difusió
controlada
per O.J.D.

Amb un nombre cada dia creixent d'adhesions

Constituït el Patronat d'Amics de "Catalunya Cristiana"

BARCELONA.— El dia 3 de maig, en el curs d'una assemblea constituent força concorreguda i animada que tingué lloc en els locals de "Catalunya Cristiana", es procedí a l'aprovació dels estatuts d'un Patronat d'Amics que porta el nom del nostre setmanari.

Els objectius d'aquest Patronat, que compte ja a hores d'ara amb uns quants centenars de membres, entre els quals el cardenal de Barcelona i varis bisbes de Catalunya, són, com ho va precisar el president provisional mossèn Jarque en el seu parlament introductori, la promoció i el sosteniment, tant econòmic com moral, dels mitjans de comunicació d'inspiració cristiana i al servei de la missió evangelitzadora de l'Església. Una finali-

tat primordial del Patronat serà doncs l'aportar el suport necessari per a la bona marxa i la difusió del setmanari el nom del qual ha adoptat.

Els estatuts, que assumeixen aquest horitzó ampli de finalitats prevenen que podran ser membres del Patronat tots els subscriptors de "Catalunya Cristiana" que ho sol·licitin i que es comprometin a aportar una contribució anual lliure pels fins del Patronat. Aquest punt, que va ser discutit en l'assemblea no sense una certa oposició, va ser finalment acceptat unànimement atès al caràcter apostòlic i l'esperit evangèlic que vol tenir aquesta institució de promoció dels valors cristians en i pels mitjans de comunicació moderns.

En compliment dels mateixos Estatuts, l'assemblea procedí a la constitució de la Junta Directiva, de la qual són membres nats el Consell d'Administració d'ETNSA —fundadora y editora de "Catalunya Cristiana"— més dos membres en representació dels bisbes i religiosos de Catalunya, i els membres elegits per l'assemblea que, per a aquest any, foren els actuals integrants de la, fins ara, Junta promotora del Patronat.

Entre els assistents a l'assemblea, com hem dit força concorreguda, es respirava un clima de satisfacció i d'esperança per la creació d'aquesta institució que feia falta en el nostre país i de la qual se'n poden esperar fruits abundosos.

A CASA ESPEREN DANONE

**QUESTIÓ
DE BON GUST**

Catalunya

Després d'un any, AP aconsegueix un despatx a l'Ajuntament de l'Hospitalet

En el transcurs de l'últim ple Municipal de l'Ajuntament de l'Hospitalet, Jaume Olivé, regidor d'Aliança Popular, invità tots els presents —també els regidors socialistes que són la nostra oposició— a una festa. El motiu era que després d'un any de la presa de possessió de l'actual consistori "per fi el govern municipal socialista ha habilitat un despatx per als regidors aliancistes".

Aquesta història ara tan jocosament acabada s'arrosegava des de l'estiu passat quan l'alcalde es comprometé a dotar de mitjans Aliança Popular per tal que pogués complir dignament el seu paper d'oposició municipal. Com que no va ser així, pel desembre Olivé digué que estava disposat a portar-se les cadires de casa seva si els socialistes destinaven un racó i una taula al seu grup. A finals de febrer sostragué una taula a un bidell, la va instal·lar a un despatx i allí va començar a rebre visites dels ciutadans. A mitjans de març va amenaçar a baixar una taula i una cadira a la vorera davant de l'Ajuntament, posar-hi al damunt una flor i una coca cola i treballar d'aquesta manera.

España

L'Estat contractarà aquest any 12.000 funcionaris més

L'Administració pública pensa contractar aquest any 11.599 nous funcionaris.

La secretaria d'Estat per a les relacions amb les Corts afirma en una pregunta sobre la reducció de l'atur, que el major increment de funcionaris es produirà en el ministeri de Justícia i institucions penitenciàries, amb 2.574 emplaços públics.

Les noves situacions de reserva activa i de segona activitat del personal militar i forces de l'ordre públic suposaran un increment de 3.811 funcionaris, i 3.361 correspondran al Ministeri d'Educació, en haver entrat en funcionament nous centres docents a distints nivells educatius.

Món

Denegada l'entrada de Pérez Esquivel a Polònia

El govern polonès rebutja la sol·licitud de visat d'ingrés que el premi Nobel de la pau 1980, Adolfo Pérez Esquivel, presentà. Pérez Esquivel tenia intenció de reunir-se a Polònia amb el líder sindical i últim premi Nobel de la pau, Lech Walesa, així com amb pacifistes i religiosos polonesos.

ARA MATEIX

La davallada comunista

Unes eleccions —i aquesta és la filosofia de la democràcia— no assenyalen mai un estat d'opinió definitiu. Són la instantània d'un moment precís de la constant fluctuació del cos social. Sense pretendre, doncs, d'arribar a conclusions definitives, podem, això sí, aprendre dels resultats electorals recents, la tendència actual de la societat catalana. Una característica, palesada clarament, n'ha estat la davallada espectacular del comunisme català. Espectacular, sobretot, si hom té viu el record del clima polític dels darrers anys del règim anterior i dels primers de la transició.

Sota la dictadura, el comunisme va assolir, entre nosaltres, una força que, amb la democràcia, ha començat a minvar ràpidament. Error evident, per tant, dels qui veien en la repressió el seu antídote. Un antídote, d'altra banda, immoral, en qualsevol cas... La identificació, tan curiosa en una visió universal, entre comunisme i democràcia, cercada alhora per comunistes i per anticomunistes, va fer el seu efecte. Cal no oblidar tampoc la generositat i el sacrifici exemplars de tants comunistes, en la defensa dels drets humans, que entusiasmaron molts fills de famílies benestants que dels seus pares ho havien rebut tot, menys un sentit coherent de la dignitat i de la justícia social... Pel que fa als militants més compromesos —cristians i comunistes— es produí un procés invers de desarmament i d'armament ideològic. Els cristians, amb la pruja d'una desconfessionalització no sempre prou madurada ni matisada, cuitaren a separar la seva acció social —sovint important— de l'expressió religiosa que n'era l'origen i l'incentiu. Els comunistes, en canvi, feien inseparable

d'una anàlisi marxista de la societat, qualsevol proposta d'acció... Es produïa, així, una perillosa divisió del treball, segons la qual pertocava als catòlics d'aportar recursos de tota mena, i als comunistes, de definir el marc ideològic... Més enllà, però, dels medis cristians, va ser tot un ampli sector de la nostra societat que va resultar encisat pel marxisme i va trobar-hi remei a la mala consciència que arrossegava. Les eleccions generals de 1977 i encara, les parlamentàries catalanes de 1980, van donar als comunistes un elevat percentatge de vots. Es va parlar, amb evident retoricisme, de l'únic govern europeu amb presència comunista, al·ludint al primer de la Generalitat... provisional!

Ara tot és diferent. Ni la comparació del nostre electorat amb el de França i Itàlia, quant a comunistes, és possible... El marxisme que representen, en realitat, els partits comunistes, està a la baixa. Perquè el component marxista, més o menys genuí, que manté la socialdemocràcia que encarnen els socialistes, és tota una altra cosa.

D'aquesta davallada marxista caldrà prendre'n nota, també, des de la pastoral. El marxisme no pot ser invocat, avui, com la ideologia d'un sector important de la nostra societat... I no seria correcte d'admetre en els plantejaments de la pastoral de conjunt una dosi d'atenció a les referències de rel marxista, superior a allò que demana la societat. Aquest és un bon moment per reflexionar-hi. Tant de bo no es complís, entre nosaltres, aquella irònica previsió d'Etienne Borne: "Els darrers marxistes... seran cristians".

J. Carrera Planas

Delegacions diocesanes de missions-Barcelona i Vic

"ELS SEMINARISTES DELS PAÏSOS DE MISSIÓ TAMBÉ SÓN SEMINARISTES NOSTRES"

—Gràcies a les Obres Missionals Pontífiques, a les Esglésies de Missions són nadius del propi país:

500 bisbes
15.000 sacerdots
50.000 seminaristes

—Als seminaris de Missions, aquest darrer any, s'hi han preparat:

35.089 Seminaristes menors
12.107 Seminaristes majors

—Han rebut de les Obres Missionals Pontífiques: 17.582.127 dòlars que és l'equivalent de 372,5 dòlars per seminarista. Aquesta quantitat s'uneix a la generosa aportació d'aquelles mateixes Esglésies missioneres.

—L'Església i el Sant Pare us paren la mà per poguer seguir mantenint i millorant aquests seminaris que són el gran fruit i la gran esperança de les Missions.

—Una bona manera de respondre a aquesta crida missionera, pot ser ajudar a la formació i als estudis dels seminaristes:

BECA (per 6 anys de Filosofia i Teologia) 300.000 ptes.
MITJA BECA 150.000 ptes.
BOSSA D'ESTUDIS (per un curs) 50.000 ptes.

—Podeu fer arribar els vostres donatius a la DELEGACIÓ DIOCESANA DE MISSIONS C/. del Bisbe Irujo, 5 - BARCELONA-2, o bé, al Casal de l'Església, C/. Sant Just, 1, VIC

Uferim un petit àlbum fotogràfic com a record de les grans jornades juvenils celebrades a Roma amb motiu de la cloenda de l'Any Sant Jubilar. "Catalunya Cristiana" fou gairebé l'únic mitjà informatiu que en féu ressò. Ens plau ara exposar unes impressions —entre moltes d'altres— de Pilar Codina, de la comunitat neocatecumenal de la parròquia de Maria Auxiliadora de Barcelona.

—De Catalunya anàrem a Roma una representació d'uns 500 joves, 200 dels quals érem de les comunitats neocatecumenals.

—Fórem conscients que no anàvem a Roma per turisme, sinó com a pelegrins. Ens reunírem tots els dies en trobades de catequesi, que acabaven amb la celebració de l'Eucaristia. Això els matins. Per les tardes hi hagué el "Dia de l'esport", el "Via crucis en el Coliseum" i la magna processó de jovent que es va cloure a la plaça de sant Pere del Vaticà.

—En les susdites trobades es parlà de tres temes escollits pel mateix Papa: l'amor, la llibertat i l'alegria.

—Tots els joves de les comunitats neocatecumenals ens allotjàrem en famílies particulars, algunes d'elles de condició molt humil, però que es bolcaven per atendre'ns i servir-nos.

—Un dels aspectes que vaig copsar i recordaré tota la vida fou el sentit universal de l'Església: una Església viva, operant, que no està reclosa en grupets, sinó en un gran Poble de Déu, encara que les condicions siguin diverses, segons els llocs, els països i costums.

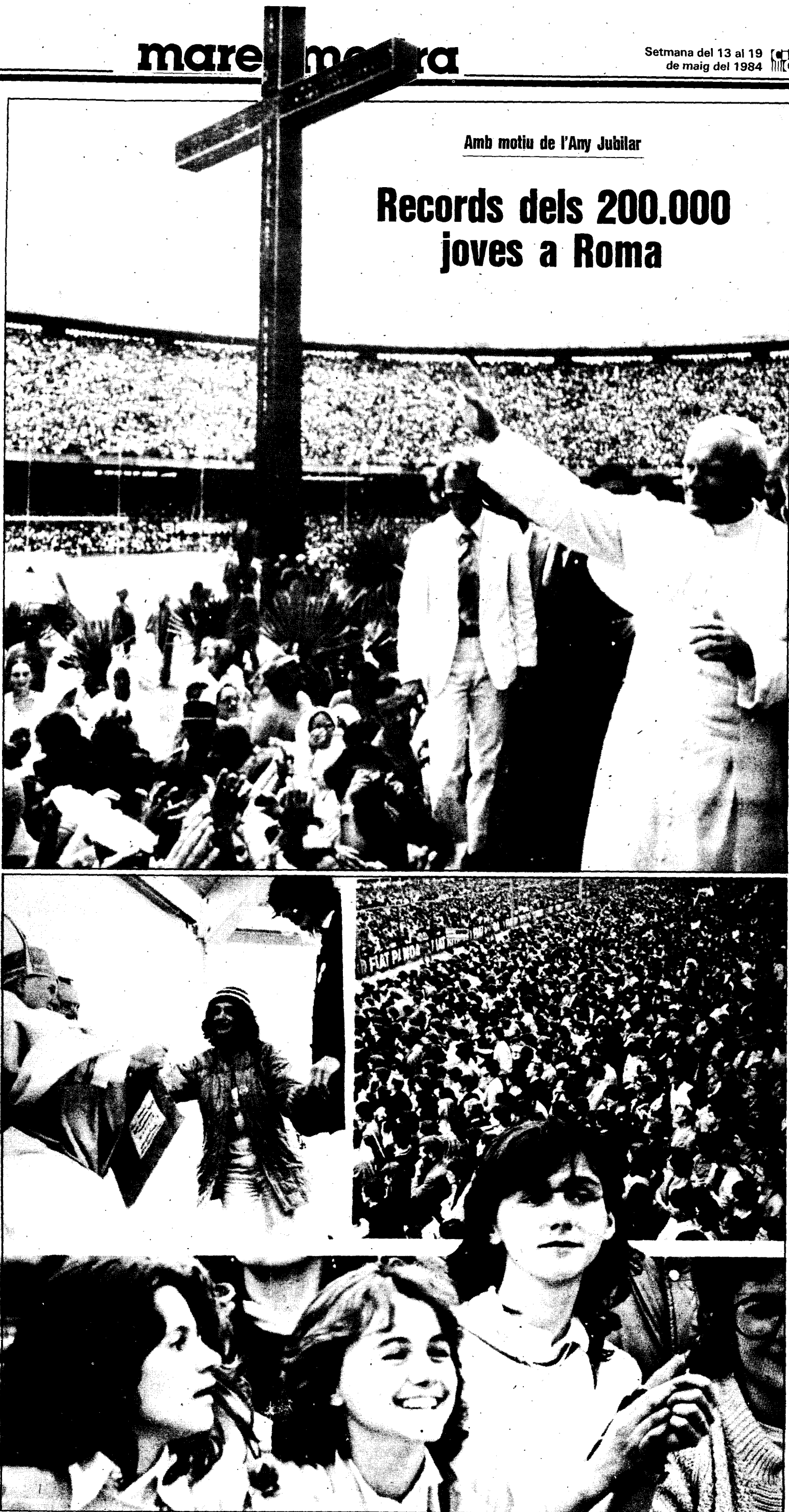
Agraïm aquestes vivències que han quedat impreses en el cor d'aquesta noia, junt amb aquestes fotografies, i també en les pàgines del nostre setmanari.

F.G.

En el proper número donarem una àmplia informació del viatge del papa Joan Pau II a Corea.

Amb motiu de l'Any Jubilar

Records dels 200.000 joves a Roma

Quinze milions de pelegrins guanyaren el Jubileu

L'Any Sant extraordinari i universal convocat per Joan Pau II, per commemorar el 1950 aniversari de la Redempció passa ja a la història.

De no haver-hi una altra convocatòria, la Porta Santa no tornaria a obrir-se fins a l'any dos mil, o sigui, a l'inici del tercer mil·lenni del cristianisme, perquè l'Església té la tradició de convocar-los cada vint-i-cinc anys. La crònica dels 392 dies de conversió, perdó o gràcia que ha suposat el Jubileu, a Roma i en tot el món, no es pot fer solament amb dades estadístiques. ¿Qui pot comptabilitzar o mesurar la conversió dels cors? Segons un primer balanç, més de quinze milions de pelegrins han vingut a Roma a guanyar el Jubileu, cosa que suposa un vuit per cent més que l'any 1975, malgrat que es podia guanyar la indulgència, per primera vegada, fora de Roma, i malgrat la crisi econòmica mundial que afecta a les agències de viatges.

13 de maig: XXI jornada mundial per les vocacions

Joan Pau II ha dirigit una carta a tota l'Església en la qual, amb motiu de la XXI jornada mundial d'oració per les vocacions, el 13 de maig, invita a tots els cristians "a resar contínuament perquè s'incrementin les vocacions de persones lliurades a Déu.

En són responsables de manera particular els bisbes, sacerdots, persones consagrades, aquells que desenvolupen tasques educatives i en primer lloc, les famílies cristianes, les quals han de cooperar també perquè els seus fills descobreixin la vocació, gran do no solament pel qui ho rep, sinó també per als pares.

El Papa recorda la neces-

Vaticà dia a dia

sitat de tenir cura de l'oració en família, i després d'afirmar que el Senyor dona a l'Església un fecund desvetllar de vocacions, pregunta als joves: ¿Què penses fer amb la teva vida? ¿Quins són els teus projectes? ¿Has pensat alguna vegada lliurar la teva existència totalment a Crist? ¿Creus que hi pot haver quelcom més gran? ¿Alguna vegada us manca coratge per respondre que sí?

Capítol Mundial de l'Orde Tercera Seglar Franciscana a Madrid

Del dia 27 al 3 de maig, l'Orde Franciscana Seglar celebrà capítol electiu mundial a Madrid.

Integren aquest Capítol Mundial 55 delegats de 32 països, que renovaren els seus càrrecs directius i adoptaren les seves constitucions a la Regla aprovada per Pau VI (1978) i al Codi de Dret Canònic.

L'Orde Franciscana Seglar compta amb 750 anys d'història i agrupa més de milió i mig de membres.

Trobada dels joves de la UNIV amb el Papa

Els joves de la UNIV, que han creat la tradició de reunir-se cada any amb Joan Pau II, no mancaren aquest any a la cita. Durant més d'una hora cantaren per al Papa en el pati de San Damaso i alguns exposaren les seves vivències de fe, entre els quals una jove egípcia i una altra japonesa que havien estat batejades pel Papa durant la Vigília Pasqual.

Els joves procedien de 400 universitats dels cinc continents i durant la passada setmana reflexionaren sobre "els valors socials del treball professional".

El Sant Pare comentà que "havia parlat molt aquests dies", per aquest motiu no els anava a dirigir cap discurs, però els improvisà unes paraules. Els agrai la seva alegria i els invità que aju-

dessin a d'altres a seguir Crist.

El papa Wojtyla demana respecte per a "Solidaritat"

Joan Pau II ha demanat "respecte" per a "aquest gran esforç de l'esperit polonès" que, sota el nom de Solidaritat, ha estat "reconegut per tantes associacions en el món sencer".

Parlant a un miler de polonesos que acudiren al Vaticà amb ocasió de la Pasqua de Resurrecció, el Papa digué que l'esforç de Solidaritat "no pot ser suprimit ni disminuït". "La nació polonesa —afegí— vol viure la seva pròpia vida i prendre sobretot les seves decisions en els diversos camps de la vida social, cultural, econòmica i política". Joan Pau II va rebre un nombrós grup de compatriotes seus, uns moments abans de retirar-se a gaudir d'un breu repòs, de dos dies a la residència de Castel Gandolfo.

Vents adversos per al teòleg E. Schillebeeckx

Bufen vents contraris per al teòleg holandès Edward Schillebeeckx. L'últim llibre que ha publicat en la seva vellesa ha desvetllat més oposició que cap de les anteriors obres del professor jubilat de Nimega.

Justament abans de morir, Karl Rahner en unes declaracions a una revista holandesa es distanciava clarament de les tesis expressades per Schillebeeckx en el seu llibre "Funció eclesialística". Anàlogues crítiques formularen Yves Congar, Jean B. Metz i alguns més, entre els quals G. Meershoek, que en un recent treball que titula "Teologia per encàrrec", descobreix en el llibre de Schillebeeckx, "traduccions incorrectes, falses cites bíbliques i patristiques, interpretacions errònies i conclusions injustificades".

A Joan Pau II li hauria agradat visitar Terra Santa

"Preservar el caràcter sagrat i lloc de pau de Jerusalem"

En una carta apostòlica, el papa Joan Pau II es dirigeix a tota l'Església catòlica, demanant oracions per a "una solució justa del problema de Jerusalem i de Terra Santa perquè torni la pau a l'Orient Mitjà".

Precisament uns dies abans d'aquest document, "Catalunya Cristiana" lamentava l'absència, durant l'Any Sant, d'una al·lusió del Papa i dels bisbes de tot el món referent a la terra de la Redempció.

En vigílies de la cloenda de l'esmentat Any Sant, Joan Pau II ha tocat el tema, cridant l'atenció dels polítics, els qui dirigeixen els destins dels pobles i els caps d'institucions internacionals, sobre la sort de Jerusalem i de les comunitats que allí hi viuen. Després de recordar que l'any 1964 Pau VI anà a Terra Santa, el Papa confiava que "en aquest any de la Redempció, hauria pogut reviure aquella commoció i goig immens, sentits pel seu predecessor". I afegeix: "Si no m'ha estat possible ser físicament allí, em sento en canvi espiritualment pelegrí en la terra on

fou realitzada la nostra reconciliació amb Déu, per demanar al Senyor el do de la redempció i de la pau". El Papa evoca els títols per als quals els cristians, els jueus i musulmans estimen aquesta ciutat i afirma que "és pàtria del cor de tots els descendents espirituals d'Abraham".

Malgrat tot, constata el Papa, cal reconèixer que Jerusalem continua sent motiu de rivalitat, violència i reivindicació exclusivistes. Puntualitza que no sols els monuments o llocs sagrats, sino "tot el conjunt de la Jerusalem històrica i l'existència de les comunitats religioses, les seves condicions precàries, el seu futur incert són objecte de la sol·licitud de tothom".

Després de constatar que des de decenniis, en la regió el poble palestí i l'israelià es contraposen en un antagonisme que sembla irreductible, el Papa en nom de l'Església, invoca pau i reconciliació per als pobles de la terra que fou la de Crist.

G.

Col·legi "Reial Monestir de Santa Isabel"

Inscripció oberta dels nivells de Pre-escolar a partir de 3 anys.

Bàsica
BUP i
COU

C/. Rocaberti, n.º 12 - Tel. 203 27 88.

LLIBRERIA SANT MIQUEL

Catequesi, revistes, estampes, goigs, rosaris, cromos, escapularis, medalles, etc.

Roger de Llúria, 100
Tel. 207 25 98
Barcelona-37

VOLEU ACCEDIR AL MATRIMONI, PERÒ NO TROBEU PARELLA?

Us hi ajudarem responsablement. Som experts en aquest delicat servei.

Telefonau a C.I.P.
253 55 56. Aribau, 84 pral.

AVUI

Prensa Catalana S.A. Consell de Cent, 425, Barcelona, 9. Tel. 246 60 00 (10 línies). Telex 54063.

VULL REBRE INFORMACIÓ, SENSE CAP COMPROMÍS, DE LES CONDICIONS I MODALITATS DE SUBSCRIPCIÓ AL DIARI AVUI.

NOM I COGNOMS
ADREÇA
POBLACIÓ

BARCELONA, A DEL

PREMSA CATALANA, S.A.
Consell de Cent, 425, 6è - Barcelona-9

Facultat de Teologia de Barcelona. Continuen les sessions del simposi, que ja anunciarem oportunament, sobre "La cursa d'armaments i la pau". Dimecres, dia 16 de maig, "La paraula de l'Església i l'opció per la pau", a càrrec de Mons. Jan Schotte, vice-president de la Comissió Pontifícia "Iustitia et Pax", i Mons. José M. Setién, bisbe de Sant Sebastià. Dia 17 de maig, dijous, "La reflexió teològica al servei de la pau. Valoració de la dissuació i del pacifisme", a càrrec de Mons. Pierre Eyt, director de l'Institut catòlic de París i del Dr. Alfonso Alvarez Bolado, professor de Teologia a la Pontifícia Universitat de Comillas, Madrid. "Síntesi del simposi", a càrrec del Llic. Antoni M. Oriol, professor de Teologia Moral Política a la Facultat de Teologia de Barcelona. Lloc: saló d'actes de la Facultat de Teologia de Barcelona, Diputació, 231. Barcelona-7. Hora: les sessions començaran a les 19 h.

Trobada de Parròquies de les Diòcesis Catalanes. (Col·loqui Europeu de Parròquies - Delegació de Catalunya). Se celebrarà al Santuari de la Mare de Déu de La Gleba (Vic). Tema: "Els diversos agents

de la Pastoral a les nostres parròquies". Divendres, dia 29 de juny, a partir de les 7 de la tarda, Acol·liment; a les 9, Sopar; a les 10.15, Informació sobre el Col·loqui Europeu de 1983 a Ludwigshaven (Alemanya). Dissabte, 30 de juny, a les 10, Ponència sobre "Els agents de la pastoral"; a les 12, debat general; a 1/4 de 2, Eucaristia. Tarda: a 2/4 de 5, Treball per grups; a 2/4 de 7, Posada en comú. Havent sopat, Posada en comú diumenge, 1 de juliol, a les 10. Informació sobre el Diaconat permanent i els ministeris laicals; a les 11, Debat general; a la 1, Eucaristia; a la 2, dinar i comiat. Informació; Mn. Oriol, tel. 247 58 58 (Barcelona).

Tanda d'Exercicis Espirituals. Per a dones i noies, se celebrarà a Montserrat, els dies 21 al 25 de maig, dirigida pel P. Falcó, S.J. Per a informació i inscripcions: O.E.P., C/. Duran i Bas, 9. Tel. 301 16 26.

II Cicle de Mariologia. Maria en el Misteri de la Redempció. Dilluns, dia 14, a les 13.15 del migdia, Conferència sobre: "Missatge marià de Joan Pau II en l'Any Jubilar de la Redempció", a càrrec

del Dr. Joan Maria Cascante i Dàvila, Canonge. Dilluns, dia 21, Recés mensual, a partir de les 11.45, dirigit pel Dr. Francesc Mas i Martí, rector de l'església de Santa Maria de Montalegre. Acabarà a 3/4 de 2. Dilluns, dia 28, a les 13.15 del migdia, Conferència sobre "La Mare de Déu en els escrits de Sant Joan", a càrrec del Dr. Vicenç Maria Capdevila i Montaner, professor de la Facultat de Teologia de Barcelona i del Seminari Diocesà de Girona. Hi haurà col·loqui. Els qui ho desitgin podran quedar-se a dinar.

Per a noies de 18 a 30 anys. Cap de setmana per a noies de 18 a 30 anys, en el Monestir de la Divina Providència, c/. Iluro, 50, Mataró. Hi pots trobar: sentit a la teva vida; Formació cristiana; Orientació vocacional; Compartir la pregària... Cal que primer truquis al (93) 798 13 87, d'1 a 2 del migdia o de 9 a 10 del vespre, i demanar per la Germana Teresa.

Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions. El Centre d'Accollida Vocacional (Carmelites Missioneres), organitza una Vetlla de Pregària el dia 12, dissabte, de 7 a 9 del vespre, al c/. Tiziano, 21-29, Barcelona-23. A l'endemà, diumenge, dia 13, a les 9 h. s'iniciarà una marxa cap a la Cartoixa de Montalegre (Tiana). Cal portar els entrepans i si algú vol quedar-se a dormir, després de la Vetlla, que es porti sac. Per a més informació: Montse, tel. 248 30 95, i Carme, tel. 379 50 89.

Unió Espiritual de Mares. Dimecres, dia 16 de maig, conferència sobre "L'acolliment entre l'acceptació i el rebuig", a càrrec de Joan Llopis. Lloc: c/. Rosselló, 223. Horari: a 2/4 de 5, Eucaristia; a 2/4 de 6, conferència.

II Trobada d'Agents-Animadors de Pastoral de la Salut. L'organitza la Delegació de Pastoral de la Salut de l'Arquebisbat de Barcelona. Se celebrarà el proper dia 19 de maig, de les 10 del matí a les 7 de la tarda, a la sala d'actes del Col·legi La Salle-Bonanova, c/. Passeig de la Bonanova, 12. El tema serà: "El malalt a domicili". Les ponències aniran a càrrec del Dr. Moreno, director-metge de l'Hospital de Sant Rafael, i de Mn. Josep M. Aragonès, vicari episcopal i delegat diocesà de catequesi. Celebrarà l'Eucaristia el Dr. Narcís Jubany, cardenal-arquebisbe. Per informació i inscripcions: Tel. 317 15 97 de 11 a 1 del matí, o bé a la Delegació de Pastoral de la Salut, c/. Bisbe Irurita, 5.

Institut de Teologia i Humanisme. Curs sobre: "Lectura i missatge de l'Apocalipsi", a càrrec del Dr. José Manuel Alcácer Orts. Dies: del 15 al 18 de maig, de les 19.30 a les 21 h. Curs sobre: "El govern de les comunitats religioses en el Nou Codi de Dret Canònic", a càrrec del Dr. Emilio Barcelón Maicas, o.p., del 22 de maig al 25, i de les 19.30 a les 21 h. El dia 26, dissabte, a les 5 de la tarda, recés espiritual per a tots els participants. Recés per a Religioses: se celebrarà el dissabte, dia 19, a les 17 h. Per informació i inscripcions: c/. Bailén, 10, Barcelona-10. Tel. 246 33 00.

Aplec a la Mare de Déu d'Arbó. Se celebrarà a la parròquia de Santa Anna, el diumenge, dia 20 de maig, a les 5 de la tarda. Celebració de l'Eucaristia i homília a càrrec de Mn. Jaume Armengol, cant dels "goigs" i convivència al claustre. Queden invitats els seus devots i fills del Pallars Sobirà.

Fraternitats de Carles de Fou-

cauld. Celebraran un dia de desert (Recés), el 27 de maig, de les 10 del matí a les 7 de la tarda, al c/. Trafalgar, 70, 2er., 1.ª. Tema: "L'hora de Maria en l'Església d'avui". Dirigirà: Mn. Eusebio Mansilla. Celebració de l'Eucaristia a les 6 de la tarda. Es prega avisar abans. Tels. 302 71 77.

Comunitat de Jesús. Amb motiu del primer aniversari de l'anada a la casa del pare del fundador i "germà gran" de la Comunitat de Jesús, Pere Vilaplana i Puntí, tindran lloc, al Col·legi La Salle Gràcia (Pl. del Nord, 24), el dissabte dia 12 de maig, els següents actes: a les 17 h. (a la sala d'actes) conferència a càrrec del pare René Voillaume, fundador dels Germanets de Jesús i dels Germanets de l'Evangeli, sobre el tema: **Actualitat del missatge i espiritualitat del germà Carles de Foucauld a l'Església.** A les 19.30 h. (a la capella) Eucaristia en record i pregària per en Pere Vilaplana i Puntí. Per informació: Comunitat de Jesús, tel·lèfon 213 41 40.

GIRONA

Cursets de Cristiandat. Se celebrarà un curset de Cristiandat dels dies 24 al 27 de maig, a la Casa d'Espiritualitat de Banyoles. Tothom hi és invitat. Per informació: tel. (93) 762 45 17.

Santuari del Collell. Dintre el marc de les celebracions del 500 aniversari de l'aparició de la Mare de Déu, el dissabte dia 26 de maig, tindrà lloc una Trobada de les que porten el nom de "Maria del Collell". A les 11 del matí hi haurà celebració de Eucaristia, i to seguit unes projeccions i un dinar de germanor.

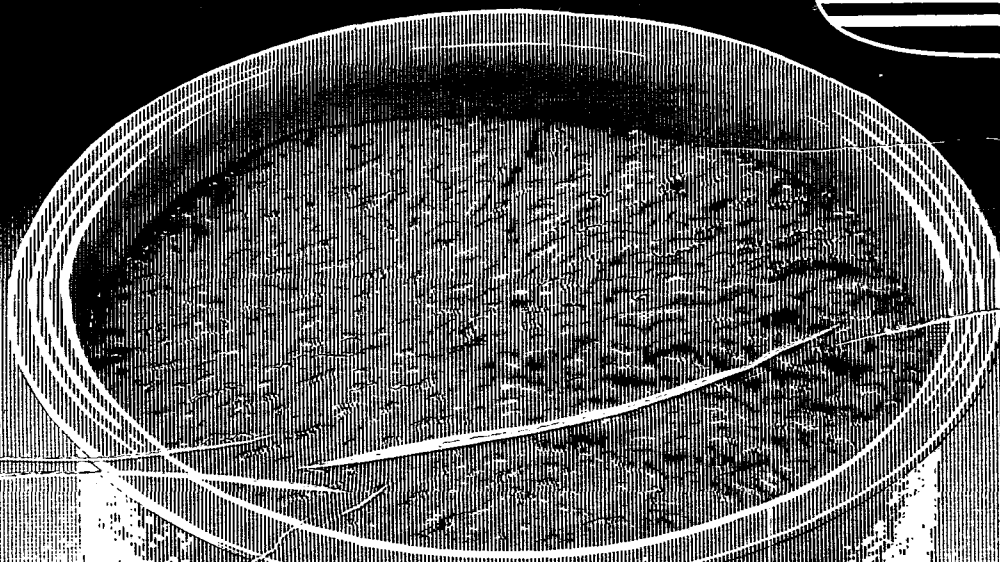
**Col·labora amb la nova
campanya de JUSTÍCIA I PAU.**

**Demana informació a: Justícia i Pau
Rivadeneyra, 6, 10è.
Barcelona - 6
Tel. 317 61 77**

MOUSSE

com un bombó gelat

DANONE

**ES PREN
EN FRED**

DANONE

Conscients que treballar amb infants demana una gran preparació tant tècnica com humana

L'Escola d'Esplai de Girona celebra els seus deu anys treballant més que mai

GIRONA.— Deu anys d'existència, treballant sempre per tal d'oferir qualitat s'han vist recompensats amb escreix: Durant aquest curs, que va començar el desembre '83 i clourà el maig '84, han estat 135 els joves d'arreu de la diòcesi —i d'altres— els que han participat als diferents cursos de Formació de Monitors o de Caps-Directors d'Activitats de Lleure Infantil i Juvenil que ha organitzat aquesta Escola Diocesana.

Un Equip Coordinador amb el suport del Consell General de l'Escola (SCV-MIJAC) juntament, i cal remarcar-ho, amb un veritable equip de professors totalment integrats a la dinàmica i ideari de l'escola han fet possible donar la qualitat i prestigi necessaris a les diferents unitats dels cursos d'enguany:

—Després d'un curs intensiu de Formació de Monitors (Nadal '83) on hi participaren 43 joves, es va realitzar un altre curs, també de Formació de Monitors, durant 8 caps de setmana amb l'assistència de 22 persones. Va cloure a la Casa de Colònies de Foixà el passat dia 4 de Març.

—Fou el 10 de març quan començà el curs de Formació de

Caps-Directors (1er. Cicle), amb un total de 23 participants. El curs va cloure, també a Foixà, el passat diumenge dia 8 d'abril.

—El mateix cap de setmana (7-8 d'abril) continuà a "Can Costa" —prop de Sant Medir— un altre curs de Formació de Monitors (la primera trobada es va fer el 18-19 de febrer a la Casa de Colònies "Els

Arcs-Joan Julià" de Santa Pau). Foren 47 les persones que hi participaren. La resta de les sessions es feren a Alella, amb la col·laboració

de l'Escola de l'Esplai de Barcelona. La cloenda es va fer el divendres dia 10 d'abril.

No s'acaben aquí les activitats

de l'Escola de l'Esplai: El vetllar per una formació permanent dels Monitors-Caps també és un dels nostres objectius. Per això ja s'ha preparat un curs monogràfic dedicat a Natura el dissabte dia 5 de maig i continuarà el cap de setmana 12-13 del mateix mes.

Serà llavors que, abans d'un mini-descans prou merescut, l'equip coordinador juntament amb l'equip de professors responsables d'àmbit ens tornarem a trobar per tal de revisar la feina feta i començar a posar fil a l'agulla de cara a l'estiu i tardor (seminaris i monogràfics) i planificar el proper curs 1984-85.

Ja ho dèiem l'any passat: l'Escola de l'Esplai de la Diòcesi de Girona vol omplir un buit amb dignitat: tenir un títol és important però ho és molt més el fet de comprendre que treballar amb infants vol una gran preparació tant tècnica com humana. Aquest és el nostre gran repte. De ganes de treballar, creieu, no ens en falten!

Vic

La processó dels Dolors, una tradició de 200 anys que perdura

VIC.— Com ja és tradició en la diada del diumenge de Rams a les nou del vespre (aquest any ajornada al Dimarts Sant pel mal temps), va sortir en processó pels vells carrers de Vic, la venerable congregació de la Mare de Déu dels Dolors.

Aquesta antiga congregació de més de dos-cents anys d'existència, ha recordat sempre però especialment en aquesta diada, el sofriment de la Verge Maria pel seu fill, en la seva passió i mort en la creu.

Aquesta processió amb el seu cos d'armats, amb els portants de la imatge de la Mare de Déu, del Sant Crist i dels impropis de la

passió de Nostre Senyor Jesucrist, també els cors de cantors entonant aquell magnífic "Stabat Mater", i les llarguíssimes fileres de congregants molts d'ells penitents que amb la flama de les seves atxes il·luminen la processó.

Tot això, doncs, és una mostra del sentiment que tanta gent de Vic i també vinguda de molts altres llocs, tenen envers els Dolors de la Mare de Déu en contemplar la passió i mort del seu fill Jesucrist.

Cal remarcar finalment que aquest any la processó va estar presidida pel Rvdm. Dr. Josep M. Guix, bisbe de Vic, acompanyat també per altres sacerdots.

PENSANT-HO BÉ

Si vols mula sense vicis, vés a peu

La mula, no sé exactament el perquè (i ara no tinc un traginer a prop per preguntar-li-ho), té mala anomenada. Potser la hibridació és un mal mètode genètic; o potser la mula, no sent-ho, es negava a ser l'ase dels cops. Tampoc sóc qui per esbrinar i formular el perquè els infants, com les mules, tenen fama de tossuts. Però recordo, haver-me sentit dir, de petit i més d'una vegada: "Ets més tossut que una mula". El cas és que, al pas que anem, si volem veure una mula, guita o no, haurem d'anar al zoològic. En canvi quedarem nosaltres, els homes, satisfets de nosaltres mateixos, tossuts i tiracósos, malagrats i malagradados.

Voler la perfecció és desitjar una cosa bona, però sovint és igual a tenir un mal desig. Desitjar perfeccionar-se i perfeccionar les coses, acostant-nos tant com sigui possible al desideràtum, és una actitud bona i vàlida. Cal evitar, però, caure en el perfeccionisme, teoria utòpica, segons la qual, és possible viure sense vessar-la mai, sense posar-se, alguna que altra vegada, de peus a la galleda. I això és impossible. La persona perfecta no existeix (qui no té un all té una ceba); i l'obra d'art amb totes les qualitats al summum, tampoc. Perquè, ¿què és el summum d'una realitat? En l'ordre d'allò creat, la perfectibilitat sempre és possible.

"Bona pota i bona orella, senyal de bona bèstia", però també et pots equivocar. Si volem valorar i gaudir de totes les petites perfeccions que ens envolten, i de les que nosaltres mateixos en som portadors, alhora hem de ser conscients de la nostra pròpia, petita o gran, imperfecció. És ridículament pretensions demanar perfecció a tot i a tothom quan, ni de bon tros, no podem esperar-la de nosaltres mateixos, ni del que som, ni del que fem.

"Mula guita, de tothom sospita", però és temps perdut el passat en sospites. Hem d'estimar els altres (com ens estimem nosal-

tres mateixos), segons allò que són i tal com són. Saber veure la cara bona de tot i de tothom. Això, contràriament al que pugui semblar, no és ser toix, sinó intel·ligent. És una quimera esperar de les persones, de les coses i de les circumstàncies, més del que poden donar. A l'hort no s'hi fan rovellons, ni al bosc mongetes tendres. Ningú no ho sap tot, ningú no ho té tot. La millor manera de senyorejar les limitacions i imperfeccions, és reconèixer-les i assumir-les, tot mirant de millorar-les.

I, si alguna vegada, no podem matar la sogra ni engegar a fregir espàrrecs al veí (dues coses que no hem de fer mai), i les circumstàncies adverses són irreversibles, no deixem aixafar-nos per elles, fem-ne coratjosament una oportunitat de creixença. Si perdem el cap i tirem la primera pedra, es pot desencadenar una pedregada.

Hi ha qui es creu un milhomes i mira els altres com gentalla de baixa extracció, i s'esgarrafa només de pensar que algú el pogués prendre per una criatura d'aquella estofa. Tracta els altres amb aire de perdonavides, i no s'adona del pacient perdó que els altres atorguen al seu galleig. Troba tothom malfeiner, i no s'adona dels propis patafis. És molt exigent... amb els altres, i és gairebé impossible fer-li quelcom encertat al seu gust. Lleuger en el judici, no es recorda d'allò: "No diguis ase a ningú que no en sigui més que tu". S'exposa que algun pacient, finalment impacientat, li engegui entre cap i coll allò de "a l'ase tossut tan és dir-li xò com arri", o allò altre, "com les mules guites, com més grans més còsses".

"Per un punt es perd la mula". Per un picapunt podem perdre el bon humor i l'oportunitat de fer camí a cavall de l'amistat, de l'estimació i de l'alegria. I tot camí és massa llarg per fer-lo sols. No us sembla?

Xesc Soliu

EDITORIAL REGINA

SEGUIM JESÚS

Col·lecció de 3 volums amb estoig

- ELS MANAMENTS DE DÉU
- LES BENAURANCES
- LES OBRES DE MISERICÒRDIA

Textos catequístics per als infants, exposats en llenguatge de fàcil comprensió. Nombroses il·lustracions a tot color, de caire summament atractiu i orientador.

UN BON REGAL PER ALS NOSTRES INFANTS

De venda en llibreries

(P.V.P. 1.400 ptes.)

També s'edita amb text castellà.

Mallorca, 87-89 - Barcelona-29

Tortosa

Es pretén de restaurar l'església d'Ascó

A la Ribera d'Ebre també hi ha romànic

ASCÓ.— En pretendre restaurar l'església d'Ascó, donat el seu estat deficient de conservació, especialment a la part més antiga, l'absis romànic de transició i gòtic, s'ha descobert que el seu campanar de cadireta és el més atrevit, alt i esbelt de tots els d'aquest estil.

Cara a la restauració d'aquest monument històric i artístic, promoguda pel rector d'Ascó mossèn Soriano, s'han fet ja les gestions imprescindibles per portar a terme una obra de tanta importància.

L'arquitecte Sr. Joan Figuerola i Mestre i l'aparellador Sr. Anguera han realitzat la memòria descriptiva del projecte, situació, tipologia, dades físiques, sistema constructiu, dades històriques i artístiques, estat de conservació i falles detectades, condicions medioambientals, conservació de materials, agents físics, agents químics, construccions superposades recents i procés a seguir per a la restauració. Tot acompanyat dels corresponents plànols, amb un total de 15, uns a escala de 1/100 i d'altres a 1/50.

Els principals treballs a realitzar són:

—Enderroc de construccions recents superposades a l'obra primitiva.

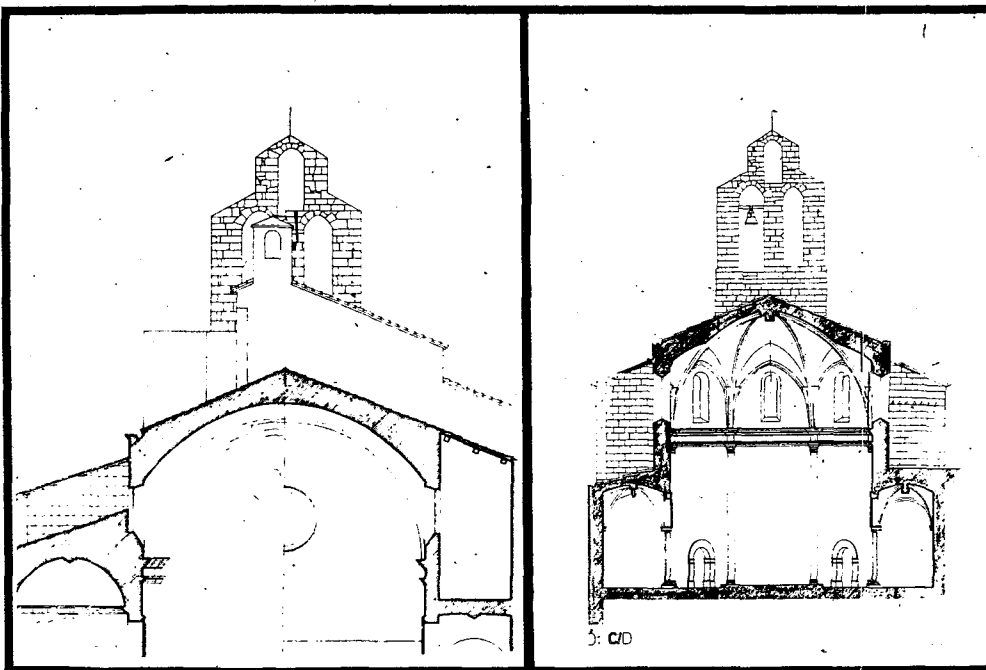
—Consolidació del campanar: neteja, injecció de resines en pedra despresada, impermeabilització.

—Impermeabilització de la teulada de pedra amb pintures impermeabilitzants, transparents i transpirables.

—Reconstrucció de la part superior del contrafort enderrocat i continuació de la cornisa perimetral.

—Prospeccions arqueològiques cara a la descoberta de la cripta.

—Barrera anti-humitat de capilaritat de les terres.

En dibuixar-se els plànols i treure'n els afegitons, apareix el perfil original, primitiu, i tothom en resta meravellat en veure-hi un romànic de transició i amb la gran sorpresa de descobrir-hi el campanar romànic de cadireta, el més esbelt i més grandios de tots els construïts dins d'aquesta modalitat.

Les següents dades en donen una idea:

Presbiteri romànic-gòtic, octogonal, amb costats de 4,40 mts, i des del terra a la volta hi ha 14 metres. Hi ha dues capelles laterals, de 3,30 x 3,30 per 7 mts. d'alt.

Campanar: edificat sobre la paret corresponent a l'altar major, una de les que formen l'octògon, de 16 metres d'alçada. Des d'aquesta paret s'enlaira el campanar de cadireta fet d'una sola paret vertical d'1 metre de gruix per 6

d'ample i 12 d'alta, amb els corresponents forats o finestrals per les campanes: un de 2 metres d'ample per 4,5 d'alt; l'altre de 2 mts. per 4, i sobre d'aquests dos finestrals un tercer de 1 metre d'ample per 2,5 d'alt.

Història de l'església d'Ascó

Després de la reconquesta de Tortosa, l'any 1148, Ramon Berenguer, en dotar la Seu de Tortosa es va reservar els delmes i primícies de l'església d'Ascó per tal de dotar la seva capella comtal tortosina. A la seva mort, Gillem de Torroja, bisbe de Barcelona i marqués del comte, donà a l'esmentada Seu tortosina l'església d'Ascó, l'any 1163.

El 1607, segons es dedueix de documents de l'A.H.N. en fer la descripció de la casa d'Elisabet Franc "Casa i corral a l'hort de l'Abadia i amb l'Església, un carreró en mig", aquest carreró estaria situat al lloc on està ara la portalada de l'església construïda el 1703. Per tant l'església primitiva era de planta octogonal amb portalada romànica acarada a l'Oest, com totes les romàniques.

L'any 1667 per una cadira del presbiteri de l'església d'Ascó es va promoure un plet entre el rector d'Ascó amb el Bisbe de Tortosa en contra del Comanador d'Ascó i l'Orde de Sant Joan de Jerusalem. L'esmentat Comanador d'Ascó pretenia seure a la cadira del presbiteri i el Rector i Bisbe no ho volien. Al judici intervingueren per part de l'Orde un catedràtic de

València, un de Barcelona i el de l'Orde. Per part del Bisbat de Tortosa 114 doctors de la Llei de Barcelona, 21 de València i 17 de Tortosa. I tanta importància tingué aquest fet que s'editaren llibres el 1668.

L'altar de Santa Paulina, la patrona de la vila, a més de les escultures de talla i altar, meravellosos, tenia un sòcol de rajola catalana del s. XVII. En destruir-se l'església el 1936, aquestes rajoles es posaren curosament dins caixes de fusta pel seu incalculable valor i desaparegueren d'Ascó. El retaule d'aquest altar va fer-lo Blai Fraga, escultor de Móra, l'any 1701.

Un segle després de l'expulsió dels moriscos d'Ascó (el 1610), va ésser engrandida l'església a partir de la clau de volta gòtica del presbiteri, amb un estil neoclàssic, destruint la portalada romànica i mutilant la planta octogonal. La data d'aquestes destrosses va ésser el 1702. Però el conjunt interior de l'església, tot i els diferents estils, conserva una harmonia inexplicable.

L'altar major (destruït com tant coses el 1936) era d'estil neoclàssic, construït el 1831 i daurat el 1834.

L'any 1901, per tal d'allotjar en el seu interior el lloc de naixença del beat Pere Sans, es va comprar la casa del costat i es va allargar novament i s'hi construï el cor.

L'any 1980, en celebrar-se el III centenari del naixement del beat, es va pintar dalt del cor un gran mural de 88 m2.

Aquesta és la història de l'església d'Ascó.

Església que pot vanagloriar-se de posseir el campanar romànic de cadireta més gran que existeix.

Carmel Biarnès

La "discoteca campanera", ¿un somni romàntic?

Fa poc l'autor d'aquestes ratlles va sentir dir que les campanes dels pobles rurals de Sant Esteve del Serradet i Merola havien estat robades. La notícia l'entrístí ja que l'últim poble esmentat és la seva parròquia. El dia del seu enterrament ja no se sentiran les campanes de Merola! L'origen de les campanes es perden en l'obscuritat dels temps, com diuen els historiadors quan no estan segurs del que van a dir.

Efectivament, en algunes antiquíssimes sepultures dels més remots països orientals es troben representades petites campanes de formes embrionàries. També n'han estat trobades representacions en les catacumbes de Roma, la presència de les quals en les sepultures sembla que són a causa de la creença que allunyaven els mals esperits. L'opinió més generalitzada és que l'antiga "Campania" (Itàlia) on la fonèria del bronze constituïa una especialitat, fou el país que emprà per primera vegada la campana, generalitzant-se així aquest nom.

Els coneixements que es tenen de les campanes d'església són posteriors al segle VI, si bé en aquells temps eren de forma primitiva i de mida reduïda. Una de les més grans campanes de França és la del Sagrat Cor de Montmatre, el pes de la qual és de més de dinou tones. A Viena n'hi ha una de 17 tones, fosa l'any 1711. La més gran del món és la del Kremlin, a Moscou, fosa l'any 1733; té prop de vint metres de diàmetre, amb un pes aproximat de dues-centes tones; aquesta colossal campana es troba sobre una plataforma situada al nivell de terra i només s'utilitza, o s'utilitzava, com a capella.

La campana més gran de Catalunya, en volum i pes, és la de "Santa Maria" de Montserrat, més vulgarment coneguda per la Major. Pesa aproximadament uns 6.500 quilos; té un diàmetre aproximat de 225 centímetres; una ressonància de quatre minuts; el seu batall pesa 500

quilos y respon a la nota musical de fa 2.

Des del seu racó —Ametlla de Merola— aquest humil servidor vostre, inicià fa alguns anys el trasplantament a la cinta magnetofònica (amb el projecte de portar-lo al disc) de les veus de les campanes més estimades. Gràcies a aquesta iniciativa es recolliren en un disc les veus de les campanes del Monestir de Montserrat. Paral·lelament l'autor del projecte anava recollint sengles històries i llegendes per a poder reproduir-les en el seu dia en les fundes d'aquests "Discos de la melangia", com els motejà el famós conferenciant García Sanchiz. També José M.ª Pemán va escriure sobre aquest projecte: "L'home modern no sent campanes, no sent els ocells. I comença a pensar si no seria possible vèncer l'inevitable soroll de la ciutat, amb aquests sons evocadors. Per desintoxicar-se de tant d'art dens, abstracte o sofisticat, no serà de més en el futur poder tenir a la mà la nostra discoteca de l'àngelus, corriolets, repics, tocs de missa i dobles de difunt. Segons el nostre humor podrem distendre els nervis amb el toc d'alba de les monges d'Alcalà, el repic del 'Miquelet' i el rellotge del 'Papa-moscas' de Burgos".

La major alegria experimentada en la seva vida per l'autor de les presents línies, fou el moment que va veure, de nou, col·locades en l'espaldany de la capella de la seva localitat, dedicada a Sant Mateu Evangelista, les dues campanes —la "Ramona" i la "Clemència"— que havien emmudit durant l'època del 36.

"Mai el meu cor no ha bategat, més gojosament —escrivia el Bisbe de Perpinyà, de santa memòria, monsenyor Carles de Pont— com quan vaig sentir ressonar novament la campana 'Martina' entre les escabroses penyes de Sant Martí del Canigó, entre els arbres dels boscos, les alzines centenàries, els til·lers de rossa

cabellera, els negres avets, els pàl·lids bedolls que barregen la remor del seu fullatge com el del bronze i el metall".

Sí, el cor del Bisbe bategà de goig. I amb raó. ¿Quina oïda romandrà insensible en escoltar la veu d'una campana? Segons compten les cròniques, quan Napoleó es trobava en l'exili, un dia exclamà: "A Santa Elena em manca l'Àngelus" i no puc resignar-me a no escoltar-lo. Mai el so de les campanes ha ferit les meves oïdes sense recordar les dolces sensacions de la meua infància".

En inventar-se els rellotges públics del campanar, la campana assumí una altra misió: que en principi podria semblar més prosaica, però si es pensa que una hora no és més que una petita fracció de l'eternitat i que alguns d'aquests rellotges amb les seves campanes, fa diversos segles que van anotant impertèrrits el pas de les hores, es veurà que aquella campana constitueix quelcom més que una cosa purament material. Aquests són els instants que la veu de les campanes ha intervingut en la vida de gairebé tots els cristians o almenys dels habitants del món civilitzat.

En fi, la "Discoteca Campanes de Catalunya" és només un somni. L'obra s'inicià i el "campaner" es va disposar. Però no pot ser tasca d'un sol home. Per això aquest enamorat de les campanes cercà amb afany col·laboradors.

El projecte no prosperà per manca de mitjans econòmics. Fou una llàstima perquè, sens dubte, no hi hauria en el món tantes inquietuds, si una bufada divina com aquesta abundés en la humanitat.

Josep Picas i Pons

Urgell

D'any en any augmenten els actes de retrobament amb Déu

Setmana Santa al bisbat d'Urgell: quelcom més que uns dies turístics

LA SEU D'URGELL.— El dilluns sant un centenar de preveres del Bisbat d'Urgell es van aplegar a la Seu d'Urgell per celebrar una diada sacerdotal. La jornada s'inicià amb una reunió litúrgica. Mn. Xavier Parés, delegat episcopal de litúrgia, glossà les diverses accions realitzades a la diòcesi durant el vint anys després de la promulgació de la reforma litúrgica mitjançant el document conciliar "Sacrosanctum Concilium".

A continuació Mn. Pere Farnés explicà els aspectes fonamentals de l'esmentada reforma, remarcant de manera especial l'aspecte pasqual de les celebracions eclesials.

El Bisbe Martí presidí la missa crismal i encoratjà els preveres a "ser homes nous en el món angostat d'avui", tema central de la seva homilia.

Els preveres es reuniren en un dinar de germanor en el seminari, acompanyats dels seminaristes diocesans. En acabar l'àpat el Sr. Bisbe felicità els sacerdots que enguany celebren les noces d'or d'argent de la seva ordenació sacerdotal. Els primers solament són dos: Mn. Jaume Vilalta, fill d'Alentorn i resident a Barcelona, i Mn. Antoni Saboya, rector de Castellciutat i fill d'Arcalís. Celebren les noces d'argent els Rvds.: Agustí Brescó, Dídac Martín, Ramon Solé, Jaume Tarragó, Evarist Vigatà, Nemesi Marquès i Ramon Vilardell.

En els claustres del seminari hi havia una exposició de llibres litúrgics a fi de facilitar la seva adquisició per part de les parròquies.

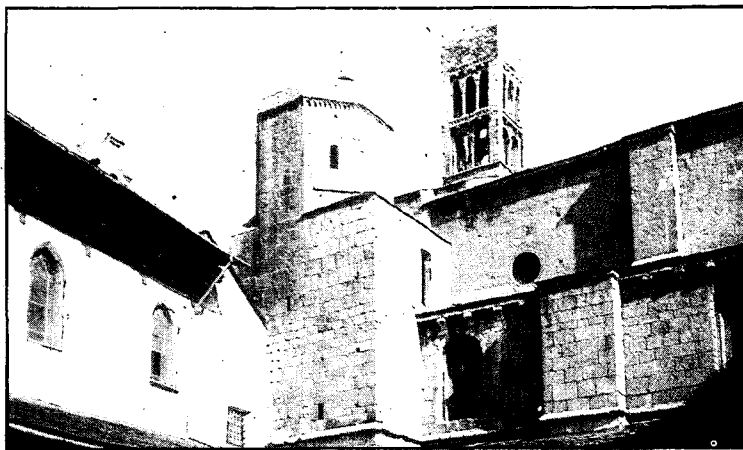
Visitants

Les comarques de muntanya (el Pallars, la Vall d'Aran, la Cerdanya, el Ripollès i l'Alt Urgell) han aollit un nombre extraordinari de visitants. Ultra el repòs i l'esport, alguns participen també amb veritadera exemplaritat en els actes de culte. Durant el triduum de pasqua uns 8.000 vehicles diaris han passat la frontera hispano-andorrana.

Pasqua jove

Hom ja no pot parlar d'una moda passatgera sinó d'un costum que va solidificant-se. Al col·legi "Pius XII" de Tremp (Pallars Jussà) 110 joves han participat en la celebració de la pasqua jove organitzada pel Moviment de Joves Cristians d'Urgell. El dijous sant, en el treball de grups, van comprendre un llibre sobre el concepte de l'amor; el divendres van participar en un via-crucis a la muntanya en el qual el grup de cada poble dirigia i escenificava les diferents estacions, i el dissabte, la Montserrat Camps els va dirigir una xerrada sobre la Resurrecció de Jesús i la vida dels joves. En el curs de la vetlla pasqual va ser administrat el baptisme a un infant, fill d'un matrimoni que també havia format part molts anys del Moviment.

A les Avellanes (La Noguera) uns 400 joves de diferents col·legis maristes de Catalunya van assistir també a una celebració pasqual.

Restauració de les vidrieres de la catedral

Una empresa especialitzada realitza la restauració de les vidrieres policromades de la catedral d'Urgell. L'obra és dirigida i subvencionada per la Direcció del Patrimoni Arquitectònic de la Generalitat de Catalunya. Alguns fragments de les composicions policromades de les vidrieres estaven trencats, altres s'havien descolorit. Els sis finestrals del creuer havien estat tapiats amb peces d'alabastre, material que ara ha estat substituït pel vidre, amb la qual cosa s'aconsegueix una millora considerable en la lluminositat de les naus.

Nou consell del presbiteri

D'acord amb els estatuts diocesans ha estat constituït el nou

Consell Presbiteral de la diòcesi d'Urgell.

Membres per raó del càrrec: Mossèn Ramon Vilardell i Mitjane, Vicari General; Mossèn Joan Pujol i Balcells, Vicari de Pastoral; Mossèn Antoni Saboya i Camp, Degà del Capítol.

Membres elegits per les zones del bisbat: Cerdanya i Ribes: Mossèn Angel Carrera i Fillat, rector d'Alp; Mossèn Llorenç Utgés i Ginestà, rector de Puigcerdà.

Alt Urgell-Andorra: Mossèn Antoni Cagigós i Soro, professor. Mossèn Pau Vidal i Vidal, rector d'Andorra.

La Segarra-Siò: Mossèn Antoni Vidal i Graell, rector de Guissona; Mossèn Daniel Fortuny i Pons, rector de Ponts.

Mossèn Urgell-Noguera: Mossèn Domènec Farré i Badia, rector de Tèrmens; Mossèn Ramon Clúa i Taribó, rector de Castellserà.

Pallars-Aran: Mossèn Evarist

Bigatà i Plancheria, rector de Salardú; Mossèn Josep Llorens i Borràs, rector de Talarn.

Prevere elegit pels religiosos: P. Alexandre Damians, Salesians d'Andorra.

Membres designats pel Bisbe: Mossèn Josep Ma. Ricart i Tàpies, rector de Núria; Mossèn Agustí Brescó i Ausàs, rector de Peramola; Mossèn Ramon Solé i Janer, consiliari Joves; Mossèn Francesc Sabaté i Mir, Jubilat; Mossèn David Prior i May, rector de La Pobleta de Bellver; Mossèn Jaume Besolí i Bigordà, rector de Rialb.

La constitució del nou Consell Presbiteral fa pensar que aquest organisme continuarà essent la caixa de ressonància dels problemes i plantejaments diocesans i farà possible el diàleg —mai trencar en la nostra Església diocesana— entre tots els corrents eclesials. Entre els sis membres elegits pel Sr. Bisbe hom hi llegeix precisament l'afany que hi siguin representats els principals organismes i moviments diocesans (Hospitalitat de Lourdes, Moviment de Joves, Catequesi), un prevere jubilat i hom hi acusa una particular atenció a la comarca del Pallars, representada pel rector de Rialb, i a la Ribagorça, representada pel rector de La Pobleta de Bellver.

Un esforç Presbiteral d'Urgell va ser constituït l'any 1971, celebrà la seva primera reunió del 16 de novembre d'aquest mateix any i d'aleshores ençà s'ha reunit 40 vegades.

Antoni Mirabet

Un diumenge de Rams a Poblet

La Benedicció de Rams es feia a la Capella de Sant Jordi, la que es troba a la dreta del recinte, i com diu Joan Bassegoda i Nonell en el seu llibre "Història de la Restauració de Poblet"... D'ençà de 1944 el Cos de la Noblesa de Catalunya oferí la total restauració i moblament complet...

Però jo en guardava un altre record d'aquesta capella. Vaig venir l'any 1935, per primera vegada a Poblet, el dia que hi fou enterrat el Príncep de Viana, i la capella ardent fou instal·lada a Sant Jordi. Vaig venir-hi amb la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat. Recordo que l'església encara era en molta part amb la volta esfondrada, no hi havia cap arc sencer, unes grans pedres per terra, la llum entrava pels finestrals esbotzats, les tombes eren obertes i buides, les escultures decapitades...

El cos del Príncep digueren que s'havia trobat a la Generalitat. Aquell dia reposava sobre un cadafal molt senzill davant de l'altar de la capella del Sant Patró de Catalunya; hi havia dues banderes, la catalana i l'escut de la creu vermillana. Amb un silenci que commovia es féu la processó de l'enterrament. Recordo que uns nois escoltes portaven

atxes de vent enceses. Trepitjar aquelles runes era corprendor.

Aquell dia el sepultaren davant d'allò que fou l'altar major.

Avui Diumenge de Rams del 84, jo sóc allí mateix. A la capella hi ha un Sant Jordi de pedra blanca, que aguanta l'espasa que es torna una creu, el seu escut i les barres dels comtes catalans fan més tèbia la claror que entra pels vitralls dels finestrals gòtics.

Tot està a punt, el salpaser, els rams de llorer i olivera... Ha plogut a la matinada, però ara fa un sol petit, el terra

és mullat, l'herba de la gespa regalima, les lloses de la gran plaça són netes. De l'església del monestir en surt la processó tots van blancs, els sacerdots duen la casulla d'un vermell molt viu. Són els colors de Sant Jordi, són els colors de l'Amor i la Puresa.

Com a tot arreu hi ha infants que aguanten palmons grocs amb tirabuixons de plata, els més petits el seu pare se'ls posa al coll, perquè ho vegin bé, tots els grans porten al braç un ram d'olivera, és meitat verd i meitat de plata.

El Pare Abat, prega i beneeix; es fa commemoració d'aquella entrada de Jesús a Jerusalem sobre un pollí. Aquell dia els infants també duen rams, però a més criden victorejant el que "arribava en Nom del Senyor". Els infants d'avui no criden, quan van a beneir el Ram; els que som grans aviat els direm que aquells crits de victòria es van convertir en crits d'odi.

Avui ells no entenen res, els han posat un vestit nou i els hi han comprat una palma, amb uns rosaris de sucre i confitura

que hi penja. Avui per ells encara tot és dolçor.

La processó de retorn ja ha arribat a l'església. La nau no és esventrada, la llum entra policromada pels finestrals. El Nin que aguanta la Verge ja té el cap i el peuet dret que li mancava, la renglera dels monjos que camina bo i cantant, és testimoni que Jesús és Amat totalment.

El poble prega amb respecte, els palmons beneïts es balancegen entre les pedres centenàries. Les tombes són tancades, els Reis reposen els seus peus sobre un lleó mansoi, i les Reines sobre uns gossets que simbolitzen la fidelitat.

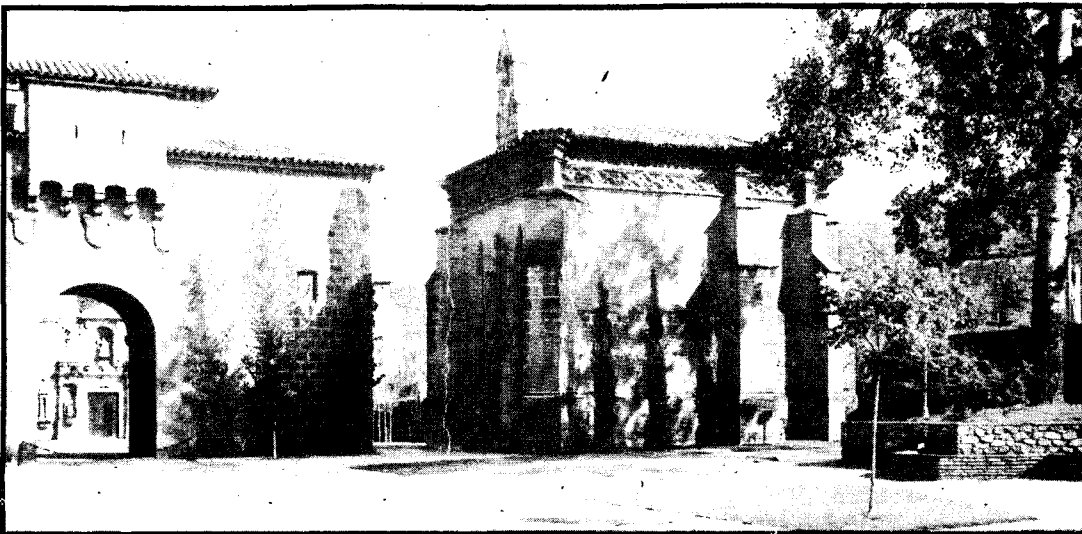
L'àngel de la tomba del Rei Martí, encara plora la fi de la dinastia catalana.

Els rams beneïts ens els emportem a casa i en posarem un pom a la finestra...

La capella de Sant Jordi ja està tancada. Ell el Príncep vetllarà per la Pàtria.

Per als cristians, el Diumenge de Rams, ens obra la Gran Setmana del silenci i del Dolor i la Mort, però els rams beneïts aquest matí, ja són com una llei d'esperança de la gran Llum de la Pasqua que arribarà molt aviat.

M.ª A. Papiol

Barcelona

Tenen com a constants, la formació i la informació

Unió de Mares de Sabadell: unes dones amb fermes inquietuds

SABADELL.— La Unió de Mares de Sabadell és una associació cristiana independent i objectiva, amb un caràcter obert a totes aquelles persones i entitats sabadellenques que vulguin col·laborar amb d'altres que tinguin inquietuds de tipus cultural o social.

Va néixer en 1974 com una Delegació a Sabadell de l'Associació de Barcelona "Unió Espiritual de Mares Catòliques", una entitat que depenia del bisbat, totalment apolítica. Al principi només realitzaven actes espirituals i religiosos, dirigits per sacerdots i sobre temes d'interès per a les mares —educació dels fills, relacions a nivell de parella, etc.— amb una assistència ben nombrosa.

Amb un esperit de superació aquesta "Unió" ha arribat a impulsar l'entitat tot encaminant-la cap on actualment es troba, enfocant els actes a una temàtica cultural, artística i de formació humana, d'acord a les actuals circumstàncies, sense deixar de banda, no obstant, la component espiritual, a fi que, a més del desenvolupament i coneixement de la realitat de la societat on viuen, puguin transmetre als seus fills un missatge més obert i real.

La labor portada a cap per aquest grup, ha consistit en una pila de cursets, conferències, celebracions cristianes, sortides, a les quals hi assisteixen cada dia més dones sabadellenques i fins i tot homes, ja que les línies i directrius, són a nivell de futur.

Totes aquestes coses es realitzen de comú acord entre les associades, i si hi ha algun desacord, es recorre a votacions, d'una manera democràtica. Les constants de l'entitat són la formació i la informació.

Mil·lenari de l'Església de Santiga

S'ha celebrat la cloenda dels actes del mil·lenari de l'antiga parròquia de Santa Maria de Santiga, que es troba entre Sabadell i Santa Perpètua de Mogoda.

Prèvia una Vetlla de Pregària en honor de Santa Maria de Santiga, s'organitzà un foc de camp, al qual hi acudí gent de tota la comarca que col·labora a tots els actes: S'oficià una missa concelebrada presidida pel Cardenal i Arquebisbe de Barcelona, Dr. Narcís Jubany. En acabar, la Coral Renaixença de Santa Perpètua i el poble, amb el grup de flautes de l'Escola Tabor, cantaren els goigs a la Mare de Déu de Santiga i tot seguit fou beneïda una reproducció en terra cuita de l'antiga imatge de la Mare de Déu ubicada a la façana de la parròquia, obra del sabadellenc Vicenç Mas. Al migdia hi hagué

un concert de l'esmentada Coral Renaixença, en el transcurs del qual s'estrenà l'obra "Pregària a la Mare de Déu de Santiga", composta per Fermí Vinyals i Josep Cardona.

S'acabà la festa amb l'actuació de l'Esbart Dansaire "Ber-

nat de Mogoda", davant de l'ermita, i la subhasta dels quadres que nombrosos pintors de la comarca han lliurat a la Comissió del Mil·lenari per tal de sufragar les obres de restauració que recentment s'han efectuat a l'edifici de la parròquia.

El Cardenal Jubany, a l'Acadèmia Catòlica

A Sant Feliu, de Sabadell, seguint el desig del Sant Pare, sobre l'Any Sant de la Redempció, se celebrà l'Eucaristia presidida pel Cardenal Narcís Jubany, Arquebisbe de Barcelona.

L'església jubilar de Sant Feliu s'omplí a vessar dels sabadellencs que volgueren participar de la Visita Estacional.

En l'homília el Cardenal Jubany exhortà els sabadellencs a una meditació profunda sobre tots els problemes que actualment pesen damunt del nostre món, detallant-ne minuciosament cada un i demanant que cada família cristiana s'esforci per aconseguir tornar a la nostra terra la pau i el sentit cristià que tanta falta fa en aquests moments...

Acabada la missa, féu una curta visita a l'Acadèmia Catòlica, on l'esperava una representació dels seus socis i, a la sala d'actes, el Dr. Jubany dirigí unes paraules als assistents, als quals digué que coneixia la història de la casa, per haver tingut contacte personal amb el Dr. Carreras i el Dr. Estop, que en foren consiliaris, successors del fundador Dr. Sardà i Salvany. Digué que la necessitat més peremptòria d'aquest moment, dins l'Església és que hem de pensar en el futur i preparar-nos a nivell intel·lectual. Manquen institucions que valorin els principis morals. No hem de permetre que els avenços de la ciència vagin més endavant que la nostra formació religiosa que ha d'ésser en un nivell d'estudis de Teologia. Hem de procurar recuperar el prestigi de les nostres institucions perquè tinguin la categoria que es mereixen, per contrarestar el desastre moral que patim en aquests moments.

Seguidament, visità les distintes dependències de la casa, on actualment s'hi aplega un jovent molt prometedor.

D.V.

Sabadell a Montserrat

L'Acadèmia Catòlica de Sabadell, ha preparat el seu romiatge a Montserrat que de fa tants anys celebra anualment pel mes de maig.

Aquesta tradicional romeria que en temps del fundador Dr. Sardà i Salvany i, més tard, amb el recordat consiliari, el Dr. Lluís Carreras, prengué un caire de veritable manifestació ciutadana a la nostra Patrona la Verge de Montserrat, sortí de Sabadell el dia 6 d'aquest mes de maig.

A les nou del matí es reuniren els romeus a la plaça del monestir, per tal d'organitzar l'entrada. A dos quarts de deu, a l'altar major de la basílica, Missa cantada per tots els romeus. Portà la direcció dels cants la Schola Cantorum. L'Ofrena del ciri votiu de la ciutat fou a càrrec d'uns representants de la comunitat parroquial de Sant Salvador. A les onze conventual i a dos quarts d'una salutació al Rnd. Pare Abat.

A la tarda, després d'una actuació de l'Esbart Sabadell Dansaire, a la plaça del monestir, hi hagué una cantada d'himnes davant dels monuments a la Mare de Déu de la Salut, a la Mare de Déu de Togores i a la Mare de Déu de les Neus, imatges que són al camí dels degotalls i que també es veneren a Sabadell.

Després del rosari, vespres solemnes i comiat, i es retornà a Sabadell.

Finestral
de la
caritat

Sobreviure

Per a molts homes i dones de la nostra societat la lluita justa per a una vida digna s'ha convertit en una lluita dramàtica per a poder sobreviure. Tot els va malament, falta de feina, problemes familiars, deutes, desnonaments.

La reflexió sobre aquesta realitat social ens ha de portar a un compromís ferm i valent en favor dels pobres. De com el podem realitzar serà qüestió que cadascú ho faci segons les seves possibilitats i circumstàncies. Una cosa és clara: no ens podem quedar al marge.

118.- Pintor, per malaltia li ha estat tallada una cama. Té set fills, de 16 a 3 anys. Per a una cadira de rodes li falten 23.750 ptes.

119.- Matrimoni amb sis fills, el gran de 10 anys. Viuen en molt males condicions i han trobat un pis, però els falten 40.000 ptes. per a l'entrada.

120.- Esposa en tràmit de separació matrimonial. Té quatre fills de 7 a 2 anys. Per despeses generals i aliments li calen 35.000 ptes.

121.- Mosso de magatzem amb quatre fills petits. Un de 12 anys està greument malalt, cosa que l'ha fet endarrerir en el pagament del lloguer que podria liquidar amb 25.942 ptes.

122.- Senyora viuda, sola i amb una minsa pensió, necessita arreglar-se la boca però li falten 28.000 ptes.

123.- Cap de família amb tres fills petits i sense feina, necessita 10.000 ptes. per alimentació.

124.- Mare amb dos fills d'11 i 7 anys. Està malalta i abandonada del marit. Per al menjador escolar li calen 31.600 ptes.

125.- Cap de casa, en atur des de fa temps. Fa feines de paleta pel seu compte. Té quatre fills de 12, 10, 8 i 5 anys. Li urgeix liquidar un deute de 29.804 ptes.

126.- Peó de la construcció en atur i amb dos fills de 5 i 3 anys. El petit és tuberculós. Per a aliments necessita 23.000 ptes.

127.- Obrer que passarà a la jubilació anticipada per reducció de plantilla. Té dues filles petites una d'elles débil mental. Per al col·legi especial necessita: 33.398 ptes.

128.- Peó sense feina i malalt. Té quatre fills petits. L'esposa busca feina de neteja. Per aliments li calen: 30.000 ptes.

129.- Senyora gran, viuda, té al seu càrrec dos nets de 14 i 15 anys. La mare els va abandonar de petits. Necessita 10.000 ptes. per liquidar un deute.

Preguem els nostres lectors que vulguin col·laborar amb CARITAS, adreixin els seus donatius a: CARITAS DIOCESANA, Plaça Nova 1. Telèfon 301 35 50 Barcelona 2.

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia ordinari i vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada.

COSM Equador, 53, entl. 4r. Tels. 239 12 92 - 322 31 82. Ref. concert entrevista.

Dolors Viñas

Trobada dels joves cristians de Vic

VIC.— La idea de coordinar i relacionar d'alguna manera entre ells els joves cristians de Vic que es mouen o treballen en moviments, parròquies i d'altres grups afins dugué a convocar —ara farà un any— una reunió on es va tractar aquesta proposta i a partir de la qual s'inicià aquest camí.

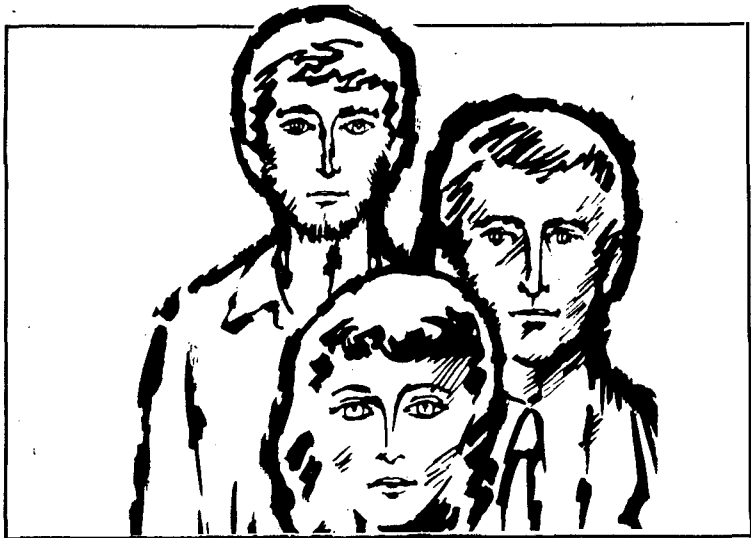
Aprovada la idea, es constituí a partir d'aquell moment una petita comissió "coordinadora" formada per membres de diferents grups la qual va proposar-se com a primer objectiu el donar a conèixer la realitat dels grups i inter-relacionar-los entre ells. Es recolliren dades i es publicà un petit full resum de la seva existència, la seva presència i els seus objectius; full que fou distribuït profusament per tots els grups a principis d'any.

Fet aquest petit treball d'identificació i presentació, es veié la necessitat de propiciar algun

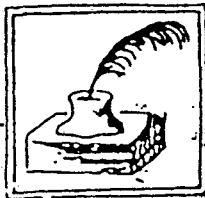
que altre contacte per tal de conèixer-se entre ells i compartir així les pròpies experiències i inquietuds; aquest ha estat l'objectiu de la primera trobada dels grups sota el lema: "TRO-BEM-NOS ARA" una trobada que se celebrà el propassat 29 d'abril a Montrodon (terme de Taradell) en la qual hi participaren una cinquantena de joves (nois i noies) cristians de la ciutat. Tots ells representaven els següents grups: JOC, MUEC, Hora-3, Hora-6, Escoltes, Casal Claret, i parròquies del Carme, Lourdes i St. Domènec.

Cal dir que amb aquesta iniciativa es promou aquest millor coneixement entre els grups alhora que es pot obrir la possibilitat d'accions conjuntes entre ells i com afermant l'esperit de comunió eclesial s'aferma l'esperit de comunió intereclesial.

M. C.

IMPROMPTU

Veure passar gent

Mirar la gent com passa és distret i moltes vegades divertit. Això es pot comprovar des d'un banc del passeig de Gràcia, d'una cadira de la Rambla, de la terrassa d'un bar, i també des d'una mesa electoral.

Si bé des de les primeres posicions esmentades és distret i divertit, des d'una mesa electoral és, a més, interessant. Perquè és molt anar contemplant les cares d'almenys tres-centes persones que vénen a complir el seu deure de ciutadania, i en cada una pot llegir-s'hi quelcom diferent. La intencionalitat que flueix a flor de mirada o de somriure. La por que alguna velleta expressa calladament. La il·lusió de votar per primera vegada. Aquell que sembla que vol menjar-s'ho tot i que infon respecte al mateix president de taula. Aquell altre que entra segur que el seu vot és el de la victòria, i l'altre que sospira perquè ho sigui. Aquell amb aspecte de dretà i que, com les aparences enganyen, és esquerrà. Aquell que sua idealisme i l'altre que vessa odi... Finalment, a l'hora de l'escrutini la preocupació dels components de la mesa perquè els números no quadren.

Però, entre totes, és interessant l'actitud que pren aquell que entrant decidit a votar, no pot fer-ho... perquè no consta a la llista, i se'n torna cap cot, decebut o blasmant d'allò que li succeeix i que si ho hagués previst...

Oriol Camps

500 joves celebraren la Pasqua a Sant Martí de Sesgueioles

SANT MARTÍ DE SESGUEIOLES.— Durant la Setmana Santa, del dijous al diumenge, prop de cinc-cents joves (uns setanta-cinc provinents de Manresa) van reunir-se per celebrar la Pasqua a Sant Martí de Sesgueioles (ben a prop de Calaf). Un estil jove de celebrar una tradició mil·lenària (el sentit de la qual és la base del cristianisme) fou el vincle d'unió per a tot aquest jovent, procedent d'arreu de Catalunya. Aquesta "Pasqua Jove" va ser organitzada, com ho venia essent des de l'origen l'any 1979, per La Salle, encara que era oberta als joves en general.

La trobada arrencava el Dijous Sant a la tarda, quan hom s'anava instal·lant al seu lloc respectiu, que depenia de l'edat: els més petits van romandre a la Casa de Sant Martí de Sesgueioles; els adolescents i joves es dirigiren al Molí de la Roda. Els dos grups desenvoluparien dinàmiques distintes,

d'acord a l'edat, però que confluirien finalment per a celebrar conjuntament la Vetlla de Pasqua.

Les activitats que ompliren aquests dies tingueren un punt agradable amb la representació de l'espectacle musical titulat **Francesco**, posat en escena per actors joves, i dirigida per en Josep M^a. Bovet. L'obra narra la vida de Sant Francesc d'Assís, la qual cosa s'havia incorporat també en el treball del divendres.

El sentit que mou els germans de La Salle a organitzar aquestes "Pasqua Jove" és el d'oferir al jovent interessat una nova visió renovada i aprofundida de la celebració pasqual, fora dels formalismes tal volta encarcarats que es palesen en moltes de les nostres parròquies. Es tracta, doncs, que el missatge arribi d'una forma en-

tenedora i agradable mitjançant estones de reflexió, de diàleg en grups, de pregària compartida i de festa.

La "Pasqua Jove" té dos punts culminants: la pregària de la Creu, la nit del Divendres Sant, i la vetlla de Pasqua, a la matinada del diumenge. Són els dos punts en què es palesen amb més intensitat la celebració i la pregària.

Però, a més a més de tot això sorgeix quasi espontàniament la gatzara en els moments lliures, quan una guitarra es posa a tocar una cançó, quan un grup fa una rotllana i inicia una petita festa al seu aire.

En general, però, sempre hi ha l'al·licient que els joves puguin passar uns dies amb els de la seva edat, bo i entaulant-se un cordial clima de convivència.

Eudald Tomasa

El simbolisme de la missa crismal

VIC.— Presidida pels bisbes titular i emèrit, doctors Josep M^a. Guix i Ramon Masnou respectivament i acompanyats ensem pels preveres diocesans que celebren enguany les seves nocces d'or o d'argent del seu ministeri, se celebrà una solemne Eucaristia al Seminari de Vic, en la qual s'hi realitzà la consagració dels sants olis que hauran d'utilitzar-se durant l'any per a administrar el sagrament del baptisme i la unció dels malalts en tot l'àmbit de la diòcesi.

Festa de rellevant signe sacerdotal, pel simbolisme de l'oli i la unció, i per la confraternització d'una gran part dels preveres de la diòcesi que es feren presents per tal de compartir el goig dels qui en aquesta avinentesa celebraren el seu aniversari sacerdotal.

El doctor Guix en la seva homilia glossà bellament el simbolisme bíblic de l'oli i del bàlsam, signes que prenen un nou sentit en el Nou Testament a partir del sacerdoci de Crist.

Després de la Celebració Eucarística va tenir lloc a la sala d'actes del mateix seminari una conferència a càrrec del bisbe emèrit doctor Masnou la qual versà sobre el "Sacerdoci i la reconciliació". En unes breus pinzellades diguem que la seva dissertació va partir de la constatació d'una manca de pau al món, fruit d'una falta de reconciliació, reconciliació que no té sentit de parlar-ne si no "redescobrim" que hi ha pecat i que és del pecat que cal reconciliar-nos. Assenyala finalment com a remei per a acon-

seguir més pau a la terra, el combat contra el pecat.

La diada va concloure amb un animat dinar de germanor on, i com és costum en motiu de la jornada sacerdotal, tots els homenatjats per la celebració del seu sacerdoci reberen la cordial felicitació dels presents. Celebrava els seus 50 anys de ministeri sacerdotal mossèn Victorià Palà i Caselles, mentre que els que celebraren les nocces d'argent sacerdotals, han estat: mossèn Josep Casals Serrat, mossèn Francesc-X. Arumí Sala, mossèn Xavier Coll Ferrer, mossèn Joan Vila Costa i mossèn Lluís Calm Balcalls; aquest darrer treballant actualment a l'Argentina i, per tant, no present en l'acte d'homenatge.

M. C.

Bilbao

Els secretariats socials de les diòcesis basques demanen una humanització de l'economia

“Cooperació per damunt de la competitivitat”

BILBAO.— Els Secretariats Socials de les diòcesis basques han publicat una catequesi sobre la humanització de l'economia basca. Més que una crisi econòmica, afirma el document, avui vivim una crisi de civilització. Ha entrat en el crepuscle l'estil de vida que va néixer a Occident com a conseqüència de la revolució industrial; estil de vida que, malgrat les diferències estructurals, impregna també el bloc col·lectivista. La reconstrucció d'una economia més humana requereix, abans de tot, una nova cultura econòmica, un nou estil de vida que impulsi els ciutadans a viure en comunitat solidària i corresponsable.

La rel profunda d'aquesta crisi, diu el document, és la nova revolució tecnològica (microelectrònica, informàtica), que pot ser font de mals o de béns per a la humanitat. Per fer front a aquesta crisi, diu el document, es requereix una extensió de la democràcia al terreny socio-econòmic i una educació de les nostres neces-

sitats. Però, sobretot, per sortir al pas d'una evolució que encara no ha assolit el seu màxim nivell, cal substituir la lògica del sistema actual: “Cooperació per damunt de competitivitat; programació econòmica per damunt de selecció a través de la lluita; democratització progressiva en lloc de liberalisme o estatització; millores en la qualitat de vida en lloc d'augment quantitatiu indefinit”.

Assemblea del poble de Déu a Bilbao

Sota el títol “Església de Biscaia: ¿què en dius de tu mateixa?”. Els bisbes de Bilbao, Luis Maria Larrea y Juan Maria Uriarte, han publicat una carta pastoral en la qual presenten la possibilitat que la diòcesi celebri una Assemblea del Poble de Déu, un objectiu de la qual seria “aconseguir una comunitat diocesana més veritablement reconciliada i, per això, més capaç de ser, en la nostra societat reconciliadora.

Aquest projecte es troba actualment en procés de consulta. La pregunta central dels bisbes és la següent: “Si veieu convenient la celebració de l'assemblea. És per a nosaltres molt important que ens doneu el vostre parer en aquest punt. Si les respostes de grups cristians fossin pobres en nombre o molt reticents i excèptiques pel que fa a l'assemblea, no ens decidírem a convocar-la. Si en canvi, fossin nombroses i afirmatives assumírem de bon grat la responsabilitat, designaríem la comissió definitiva que coordini els treballs i impulsaríem els diversos passos de la seva celebració”.

“Us invitem, doncs —continuen els bisbes—, a adoptar ben aviat una decisió responsable. A superar la por, la pèrdua i el desencant que pugueu sentir. A comprometre-us a participar activament en els treballs que una assemblea ben realitzada sosté. A resar ja des d'ara perquè el Senyor ens ajudi a discernir”.

Després d'indicar que aquesta assemblea no pretén inter-

rompre la marxa normal de la diòcesi, ni tampoc ser una espècie de congrés multitudinari celebrat en un curt espai de temps, assenyalen els bisbes el que pretén ser aquesta assemblea. “En cada època, diu la carta, i en cada territori l'Església ha de tornar a preguntar-se: ¿Què en dius de tu mateixa? ¿Com anunciar millor el missatge salvador de Jesús? ¿Com testificar avui i aquí que Jesucrist és viu i present entre nosaltres? ¿Com infondre esperança i servir més encertadament la societat? ¿Com oferir a aquesta societat, tan necessitada de models vius i encarnats, una mostra que és possible una societat reconciliada, servicial, corresponsable, plena d'esperança, oberta sense por al futur?”.

“La celebració de l'assemblea —conclou el document— amb la mirada posada, no solament en la renovació de la comunitat eclesial, sino en la transformació de la societat de Biscaia, serà una manera pràctica de confessar Jesús... És el salvador del món.”

Madrid

No a l'acomodació a les tendències irreligioses

MADRID.— El secretari general de l'Episcopat posà en guàrdia davant la temptació d'acomodar-se a les tendències irreligioses del nostre món en la primera jornada de la Setmana Nacional per a Religiosos, que inaugura a Madrid el nunci de Sa Santedat a Espanya. Assistiren a la setmana uns mil religiosos procedents de tot el país, que estudiaren el tema “Religiosos al servei de la Reconciliació”. Aquestes jornades de reflexió, debat i oració, són organitzades anualment per l'Institut de Vida Religiosa de Madrid, en col·laboració amb la revista “Vida Religiosa”.

Monseñor Innocenti recordà els ja tretze anys de vida d'aquestes setmanes i assenyalà l'interès i l'actualitat del tema d'aquest any. “Desitjaríeu abocar-se al cor d'un món ferit per les més amargues expressions d'insolidaritat i fins i tot d'odi fratricida. Més no ho feu amb l'ull impassible del pur observador, sino com qui sent la vocació de ser un instrument de la pau de Crist”.

Després va fer ús de la paraula, el director de la revista “Ecclesia”, Joaquín L. Ortega. La seva ponència va discórrer sobre tres temes: les relacions de l'home amb Déu, les relacions dels homes entre ells i les de l'home amb la naturalesa. No es pot pensar en un “cosmos”, en un món lliure del caos sense Déu ordenador dinàmic de tot, va dir. En canvi, l'explicació materialista de la història, l'ambivalència de la ciència i de la tècnica, la secularització insinuen una civilització que precindeix de Déu. Les xifres de la increença es disparen en la mateixa proporció que el món es desarticula. Pel que fa a l'home modern va dir que aquest va corrent insensiblement vers una ètica del poder i del tenir neuròtic que converteixen l'altre en enemic, o si més no en objecte.

El ser humà —digué també— es mostra incapaç de créixer vers la seva plenitud en la relació amb una naturalesa a la qual pretén dominar despòticament i anorrear per cobdícia. El resultat d'aquesta triple ruptura és la interior dislocació de la vida. L'home, actualment apareix més desvalgut que mai.

Una trista crisi econòmica

Només cal que girem l'esguard al nostre entorn. Notem, tot seguit, la intranquil·litat, l'estat de depressió d'ànim que sura arreu. A més dels problemes d'ordre públic comprovem la crisi econòmica que, dia a dia, va intensificant-se a casa nostra. Hi hagué èpoques en què la indústria, un ram del comerç, patien per un fet isolat, ben visible en el món i que derivava de la mateixa producció. Avui, no: avui la crisi és àmplia, general. Gairebé no hi ha cap ram de l'activitat que se n'alliberi.

Potser ara fora el temps que els economistes i els sociòlegs fessin veure, ben clarament, que cal una època de sacrificis. És l'hora de l'equilibri. Convé que ens fem càrrec que els beneficis excessius no poden tornar. És clar que les davallades són sempre, en la vida social, més difícils d'acceptar que els encimbellaments. La desesma i

el pessimisme dominen, ara, a molta gent. L'atur és el problema que a tots ens esgarrafa; sobretot l'atur produït per una depressió econòmica que fa normal la situació de subocupació.

L'arrel de tot el que hem al·ludit, es troba en la inflació. Si; l'augment excessiu de la circulació de paper és la causa, com deia l'il·lustre sociòleg Francesc Moragas, dels grans mals que sofreix el món.

Naturalment que en certs països, on la vida pública actual és gairebé un estudi constant i una preocupació pels problemes econòmics, les conseqüències de la davallada no produiran els danys d'aquí. Per això cal atenuar les conseqüències penoses de l'excessiva diferència entre els beneficis i el cost de la vida. Pensem que en tot problema econòmic s'endevina un problema moral. I tot deriva del fet que cadascú de nosaltres sàpiga

adaptar el seu esperit i la seva manera de viure al temps present.

Al cap i a la fi, la inseguretat que tenim al davant no és pas nova. És el problema del dolor que ens surt al mig del camí. O nosaltres hem de procurar saber rebre'l emmotllant al nostre esperit a les seves conseqüències, o ell ens envairà a tots nosaltres. Aleshores les espines seran més punyents, serà molt difícil que ens alliberem del sofriment. No obstant i això, podem disminuir-lo sortint-li al pas. Sense que tot plegat vulgui dir, és clar, que l'estudi dels remeis estrictament econòmics, hagi deixat de ser una de les primeres preocupacions dels estadistes. Estadistes, això sí, que mereixin tal nom en la difícil hora que vivim.

LEANDRE AMIGÓ

Austria

L'Església està per la defensa de la Natura

VIENA.— La salvaguarda de la natura, la seva importància per la supervivència de la humanitat, ha de ser objecte d'un reagrupament de totes les forces. Aquest és el mot d'ordre que es desprèn d'un document titulat "Solidaritat amb la natura amenaçada" que acaba de fer-se públic per la Conferència de bisbes catòlics austríacs.

El document diu que el temps de què es disposa per resoldre els problemes és poc i que els cristians no poden restar neutrals davant d'una semblant situació. Cal que, "independentment dels grups d'interessos, prenguin partit per les criatures amenaçades i per tota la creació", escriuen els bisbes. Apellen per endavant els polítics i altres responsables "a no cedir davant l'interès dels grups de pressió, ans al contrari, assegurar a tots les condicions de vida mínimes i a pensar en el benestar de les generacions futures".

L'Església està disposada a donar la seva contribució, escriu monsenyor Kosteletzky, secretari de la Conferència episcopal, que ha fet públic el text. L'Església estarà entre altres, més ben situada per a servir de mitjancera entre les diferents posicions i ajudar a establir un fructífer diàleg. Per altra banda, l'Església vol encoratjar la reflexió sobre bases ètiques i permetre també a tots els que hi són implicats per problemes lligats amb la naturalesa, de fer sentir la seva veu.

Bèlgica

Els bisbes donen una resposta a la crisi econòmica i de societat

"L'Europa, per fer què?"

BRUSSEL·LES.— A l'hora que la Comunitat Europea és a prop del desinflatament, els bisbes de tots els països de la Comunitat s'adrecen als europeus i els emplacen a construir una nova societat. "L'Europa, per fer què?", és la qüestió que posa la COMECE (Comissió dels Episcopats de la Comunitat Europea) en un document publicat amb motiu de les properes eleccions al Parlament europeu.

Els bisbes membres de la COMECE parteixen de la constatació de com li és de difícil a Europa existir. "Una manca de confiança en el futur ha guanyat a nombrosos ciutadans de la comunitat europea", escriuen. N'assenyalen les causes en la crisi econòmica que fa difícil la vida quotidiana a un gran nombre, a les tensions internacionals, a la cursa d'armaments i a les amenaces contra la pau. Aquesta situació provoca "egoismes individuals i col·lectius", en els quals els bisbes veuen els signes en el "refús dels fills", la "defensa de certs privilegis", i també "el refús pràctic dels països rics d'instaurar relacions més justes amb el tercer món".

"Construir una societat nova"

Malgrat la crisi actual, els bisbes tenen confiança en l'esdevenidor ja que, "cap situació no és desesperada". "Nosaltres creiem possible de cons-

truir una societat nova, al servei de l'home", subratllen. L'instrument d'aquesta construcció ha de ser una veritable trobada dels homes. Tres raons, segons la COMECE: "La identitat cultural d'Europa" i la "seva responsabilitat cara al món actual". La

"cooperació" necessària per vèncer la crisi, la confrontació amb els grans reptes actuals, essent els més importants "la justícia social i la construcció de la pau".

La Comunitat europea no ha de reduir-se sempre al "Mercat

comú". "Cal bastir una Europa dels pobles i dels homes", continua la COMECE que també insisteix sobre la naturalesa d'Europa. Des del punt de vista dels bisbes, l'economia no pot en cap cas sobreposar-se al que és humà, ja que la comunitat té necessitat "d'un nou aire, d'una ànima i d'una fe".

La solidaritat abans de tot

En aquest mateix procés, la construcció d'aquesta Europa no pot estar reservada als funcionaris i als responsables polítics. Ben al contrari, els bisbes fan una crida a la responsabilitat de cadascú. La societat que ells desitgen és solidària tant dels refugiats com del tercer món, viu el compartir. "Cadascú pot aportar la seva pedra a la construcció", continua la COMECE.

Referent a les eleccions al Parlament europeu, que són el motiu d'aquesta crida, els bisbes preferirien que l'elecció no es fes en funció d'interessos particulars, sinó "mirant més amunt i més lluny". És doncs, segons aquest document un esforç intens i permanent que exigeix la construcció d'Europa. La COMECE, que reconeix la dificultat de la tasca, creu sempre que ella no pot "desanimar els cristians". En conclusió, posa l'atenció sobre la modernitat de l'Evangeli, que és "font d'esperança per a Europa".

Xile

Els bisbes demanen el retorn a la democràcia

SANTIAGO DE XILÈ.— L'Església catòlica xilena ha fet una crida al govern del general Pinochet perquè emprengui el retorn vers la democràcia. En un comunicat fet públic en sortir de la seva assemblea plenària, els bisbes xilens demanen categòricament al govern que expressi la seva voluntat sincera de portar el país a la democràcia.

Encara que els bisbes es limiten a desitjar que aquest retorn a la democràcia es faci en data que "tingui en compte les realitats del país", deixen a entendre que seria preferible que el restabliment democràtic tinguí lloc abans de les eleccions programades pel 1989 per l'actual govern.

Simultàniament la Conferència dels bisbes xilens ha rebutjat la proposta dels sindicalistes del "comanament nacional dels treballadors (ont) d'incorporar-se a un "comitè patriòtic per la reconciliació nacional".

En una resposta al líder sindical Rodolfo Seguel, el Consell permanent de la Conferència Episcopal subratlla que no els correspon als bisbes incorporar-se a una tal iniciativa, per no estar implicats en les decisions polítiques. Els bisbes també fan una crida als dirigents de l'oposició per buscar la millor via per donar una solució política a la crisi actual. El "Comanament nacional dels treballadors" havia proposat a l'arquebisbe de Santiago, monsenyor Juan Francisco Fresno, que l'Església s'adherís al "Comitè patriòtic", en el sentit que la seva formació era una possibilitat de sortida pacífica a la crisi que sacseja Xile. Segons els sindicats, aquest Comitè hauria de tenir caràcter pluralista i oferir a la població les alternatives per un apavagament polític sota la forma de "vots populars".

Zimwawe

"Manbo Press": Formació i informació a través dels "media"

GWERU.— El "Manbo Press", fundat pels missioners d'Immense a Gwer (abans Gwelo), compleix aquest any els seus vint-i-cinc anys d'existència. La missió d'aquesta obra no es limita a l'apostolat de la premsa, sinó també a la formació de persones competents, naturals del país, així com a l'animació de la literatura local. Actualment, la totalitat del personal, fins i tot la direcció és africanitzat.

El que avui s'anomena Manbo Press portava originàriament el nom de "Catholic Mission Press" (Missió de la premsa catòlica). La creació d'un centre d'impressió s'imposà en època d'una extraordinària expansió missionera a tota la Rodhèsia d'aleshores, una expansió que s'assolí a través de la gran xarxa d'escoles missioneres. Malgrat un rigorós control per part de l'Estat, disposaven del marge necessari per l'ensenyament religiós, al catecisme i en la formació d'ensenyants. La necessitat de nous textos per animar i promoure una reforma de l'Església tant a nivell litúrgic com catequètic, es feia sentir.

El centre d'impressió fou creat gràcies a l'ajuda generosa vinguda de l'altra banda del mar i la seva posada en marxa fou ràpida. L'impremta fou oficialment oberta el 2 de febrer del 1959. En el marc de la gran Diada dels catòlics, del 1959, s'assajà el llançament d'un diari pels africans a fi d'atendre les masses. Rebé el nom de "Moto" (Foc) —al·ludint a sant Lluç 12,49)— i aparegué a un ritme mensual. La "Catholic Mission Press" tenia no solament per objecte distribuir llibres i escrits que ella mateixa editava, sinó també fer accessible un ampli ventall literari. En el "Bureau pour la littérature rhodesienne", trobà una companyia eficaç d'interès vital per l'animació i difusió de la literatura africana.

En matèria de premsa les paraules "catòlic" i "missió", despertaven freqüentment idees falses, malicioses i preconcebudes. Per això, sota la direcció del pare Michael Traber SMB (1962-70), la "Catholic Mission Press" prengué el nom de "Manbo Press", que era més local i sonava millor.

La tradició plasmada en el ball es basa en els goigs de Sant Crist de Salomó.

El text actual és una adaptació moderna elaborada per mossèn

Es representa a Salomó

"Ball del Sant Crist" i religiositat

Durant els tres primers diumenges d'aquest mes de maig, es fan a Salomó les tradicionals representacions del "Ball del Sant Crist" (auto sacramental popular). Aquestes representacions —tenen com a marc el temple parroquial i compten amb la col·laboració del Departament de Cultura de la Generalitat i la Diputació de Tarragona.

Marçal Martínez, ex-rector de Salomó. L'estructura de l'espectacle la componen quatre unitats clarament diferenciades. Els cronistes narren els fets fora de temps. Quadres de retaule verifiquen la història. La música i les danses autòctones, en llur actual concepció, donen un contrapunt de presència popular. L'espai, l'església proporciona el clima litúrgic bàsic per a la

coherència del miracle de la creu.

Els actors i els balladors són tots gent del poble que, amb l'espontaneïtat del seu entusiasme interpretatiu, conserven les característiques naïf que l'espectacle demana i que, al mateix temps, amb el suport de tots els salomonencs, comparses invisibles, efectius i autèntics, utilitzen la teatralització

de llurs símbols i tradicions per establir un fet social dinàmic de comunicació humana projectat envers el futur. Veure i interpretar el "Ball del Sant Crist" és construir un bocí més de la nostra història.

El poble de Salomó està orgullós d'aquesta representació. El Patronat del Ball del Sant Crist escriu, en un fulletó sobre el tema

de l'auto sacramental, aquestes paraules: "I en homenatge a aquest miracle, any darrera any, reunim les nostres forces i posem dempeus — com els nostres avis i els avis dels nostres avis — el Ball del Sant Crist: aquella llunyana història, potser aquella llegenda, que ens retorna a les arrels del nostre poble i ens fa sentir, més que mai, salomonencs".

Nou muntatge

Fins a l'any 1972, aquest auto sacramental es representava a l'exterior. A partir de la data esmentada, gràcies als suggeriments i al treball de membres de l'Institut del Teatre de Barcelona, es va fer un muntatge nou. Es decidí fer la representació a l'església, millorant d'una manera considerable el vestuari i els efectes.

La tradició plasmada en el Ball es basa en els goigs del Sant Crist de Salomó, un dels més antics que hom coneix a Catalunya. Gosem llençar una semblant afirmació, perquè així ho va manifestar l'any 1702 el reverend Salvador Lletget en dir que així li ho havien comunicat homes de més de setanta anys. Aquests ho havien sentit ja de llurs avantpassats.

El text actual és una adaptació moderna elaborada per mossèn

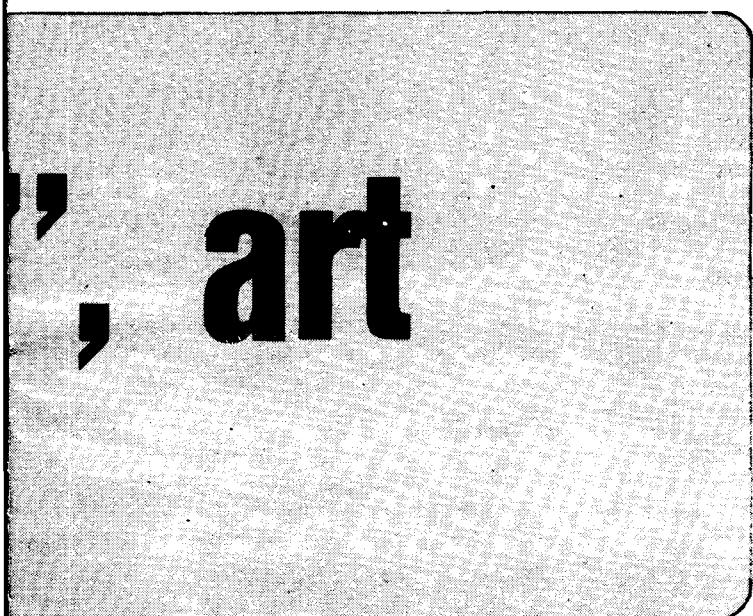

Els actors i balladors són gent del poble.

ossèn Marçal Martínez.

L'origen d'aquesta tradició és una barreja de tradició, llegenda i història. Com dèiem l'any 1981, en un número del nostre setmanari, allò que cal destacar, en aquest auto sacramental, és que la tradició va ser capaç d'engendrar un text que, a part del seu relleu filològic, és un document històric de primer ordre ja que reflecteix fidelment la realitat social del nos-

tre país durant aquella època.

L'escenificació consta de deu quadres i un epíleg. L'auto comença quan Josep Nin, mercader de Salomó, decideix anar a Argel en recerca de blat per resoldre la misèria que flagellava el poble, i comunica el projecte a la seva esposa, donya Esperança, al servei i al veïnat. El mercader s'embarca a la platja d'Altafulla i es trasllada a les costes de Moreria. Josep Nin compra a Mahomet un carregament de blat i descobreix una imatge de Crist Crucificat. Malgrat els seus desitjos d'adquirir-la, inicialment se li nega la venda. Insisteix i, a la fi, el mercader en demana la plata que pesi. En arribar a les trenta monedes, la balança cedeix. El moro, sorprès, trenca el pacte. Tot és, per a ell, una estafa conseguida per art de màgia.

Josep Nin es troba perdut. Ha vist el prodigi que ha estimulat més encara el seu amor i el fervorós desig de portar la imatge a la seva localitat. Es troba, però, en terra estranya i no sap a qui acudir per fer valer el seu dret i fer entrar en raó el musulmà. Ha sentit dir que el rei d'aquella ciutat és justicier i a ell acut. Un criat cristià del Monarca li serveix d'introducció i és escoltat. Davant d'aquesta situació, el Rei envia un oficial a cercar Mahomet i la imatge. Es fa la pesada davant el Monarca amb el mateix resultat. El Rei ordena que

es lliuri la imatge al Mercader cristià.

Mahomet, després d'haver-se fet la pesada i aprofitant el desconcert de l'admiració, treu el dit gros del peu de la imatge, Josep Nin reclama i aconsegueix de Mahomet el lliurament del dit que faltava i surt d'Argel amb el blat i el Sant Crist degudament col·locat en el lloc més digne i segur de l'embarcació.

Amb el vent propici es fan a alta mar i aviat arriben a la platja d'Altafulla que els havia vist sortir. Des d'aquest punt, Josep Nin passa avís, per mitjà d'un mariner, a la seva esposa, al rector i al batlle de Salomó. Els explica els prodigis i els demana que la imatge del Sant Crist sigui solemnement rebuda per tot el poble.

La nova corre ràpida per la població i tothom acudeix en massa a rebre el Sant Crist.

La sagrada imatge és portada en processó a l'església parroquial, on Josep Nin en fa donació a la parròquia. La col·loquen en una capella lateral i hi fan la prometença que, en senyal d'amor i devoció una llàntia d'oli cremarà perpètuament davant del Sant Crist de Salomó. S'edificà una magnífica capella, on tot el poble de Salomó i els seus devots pogueren plasmar l'amor al Sant Crist.

GOIGS
SANTDEL
CRIST

DE SALOMÓ

TORNADA

Puix cantem vostres llaors
amb molta devoció:
Socorreu vostres devots,
o Sant Crist de Salomó.

En mans de moros malvats
estava aquesta figura,
ultratjada i abatuda,
causant-ho nostres pecats.
Ja, Senyor, aquí postrats
us en demanem perdó:
Socorreu vostres devots,
o Sant Crist de Salomó.

D'aquest poble un mercader
amb ànsia fervorosa
esta peria preciosa
ell va a rescatar d'Argel:
Redimit ens heu primer
del poder de Faraó:
Socorreu vostres devots,
o Sant Crist de Salomó.

Amb un moro es concertà,
dient que l'hi donaria
la plata que pesaria
la imatge que en aquí està;
ditzós es el cristià,
que li té estimació:
Socorreu vostres devots,
o Sant Crist de Salomó.

En la balança posat
el Crist Déu omnipotent,
sols trenta diners d'argent
és tot el que Ell ha pesat:
en restà el moro admirat,
i ple de confusió:
Socorreu vostres devots,
o Sant Crist de Salomó.

A vista d'aquest prodigi
el dit del peu li llevà,
mes el vaixell se parà,
fins unir-se al Crucificat:
Encara ara algun resquici
s'hi veu de la incisió:
Socorreu vostres devots,
o Sant Crist de Salomó.

Arribà amb facilitat
en aquest poble ditzós
el retrat tan preciós
del Crist ver Déu encarnat:
Aquí està per advocat
per qui el tingui per patró:
Socorreu vostres devots,
o Sant Crist de Salomó.

No hi ha mai necessitat
que Vós no socorregueu,
a l'afegit consolen,
al malalt deu sanitat:
Del cel haveu devallat
per nostra protecció:
Socorreu vostres devots,
o Sant Crist de Salomó.

TORNADA

Puix que en bé dels pecadors
heu pres mort i passió:
Socorreu vostres devots,
o Sant Crist de Salomó.

Alegret Sf. Poc a poc i devot

Puix can-tem vos-tres lla - ors amb mol - ta de vo - ci - ó. So - co - rreu vos-tres de - vots, o Sant

Alegret

Crist de Sa - lo - mó. En mans de mo - ros mal - vats es - ta va - que - ta fi - gur a ul - trat - ja da - da. Un poc ve - tingut

tu - da cau - sant ho - nres pe - cats. Ja Se - nyor a - qui pos - trats us en de - ma - nem per - dó. So - co -

V. Adoramus te, Christe, et benedicimus tibi. R. Quia per crucem tuam redimisti mundum.

OREMUS

Deus qui in praesentia salutiferam Crucis invictam passionis tuae miracula suscitasti: concede, ut vita-
lis ligni praeteritis, aeternae vitae suffragia consequamur. Qui vivis et regnas in saecula saeculorum. V. Amen.

Lletra popular. Dibuix de Jaume Bapuer. Música de Salvador Puga Espuña. Tancament es cantaven amb la melòdia
dels Goigs de la Mare de Déu del Roser.

Resant un Credo davant de la descora i profetisa que a l'any del Sant Crist de Salomó es gravà i fou des d'ell la gentria con-
ceduts per diferents senyors Bisbes de Barcelona.

Un poble al voltant
d'una festa

Salomó és un típic poblet del camp tarragoní. Voltat d'ocres sobre els quals la silueta dels ametllers dibuixa una fina pinzellada, queda a l'esquerra de la carretera que puja de la costa. Aferrat a la terra, poc podria suposar aquell que hi arriba per primera vegada que, enmig d'aquella vida marcada pel pas de les estacions, troben cos les llegendes que evoquen aventures en terres llunyanes, a l'altra vora del mar. "El Ball del Sant Crist" aglutina avui tots els habitants d'aquella comunitat agrícola i treballadors i converteix en corpòrea la fabricació d'un passat mític que s'ha incorporat al present.

Com en tantes poblacions de Catalunya, l'afecció al teatre dels salomonencs ha afavorit la concreció del "Ball del Sant Crist" en una forma dramàtica precisa. L'espectacle compta amb una maquinària escenogràfica senzilla però eficaç. El "Ball del Sant Crist" s'ha convertit actualment en un dels espectacles de Catalunya en els quals l'expressió popular ha trobat un mitjà més autèntic de manifestar-se. Sota aquest aire caldejat pel sol de la primavera, en aquest silenci dels camps ondulats i els pujols, els fantasmes de les naus del segle XVI, dels tractes comercials, adquireixen una estranya immediatesa. El "Ball del Sant Crist" amb el seu ritme i colors, opera, aquesta vegada sí, un veritable miracle. El miracle del somni i de la imaginació.

X.F.

T.P.

Gerents interessats en
algun candidat truqueu
a l'Associació Cristia-
na de Dirigents. Tels.
319 77 21 - 318 79 77.
(De 5 a 8)

TREBALL

Oferiments

SRA. "CANGUR"

O tenir cura d'ancians.
Contracte mercantil.

ASSESSOR

D'indústries tèxtils.
Contracte mercantil.

VENEDOR

De nivell o cap de vendes
béns industrials.
INEM 18.808.007

ADJUNT

A gerència amb molta expe-
riència.
Contracte mercantil.

AUXILIAR

Administrativa.
INEM 31.282

PINTOR

Decorador-estucador.
Contracte mercantil.

CONSULTOR-

Analista d'empreses amb
gran experiència.
Contracte mercantil.

AUXILIAR

administratiu.
INEM 109.678

ADMINISTRATIU

Expert, amb alemany i fran-
cès.
Contracte mercantil.

ENGINEYER TÈCNIC

Especialista tintoreria i
"aprestos".
INEM 49.569 D.

ADMINISTRATIU

auxiliar comptable i caixa.
INEM 19.475.446

APARELLADOR

Contracte mercantil.

ADJUNT

A Direcció, comptable o cap
de magatzem.
INEM 40.006

SECRETÀRIA

Investigació i Relacions
humanes. INEM 21.089.846.

DEPENDENTA

Administrativa.
INEM 43.463.

SOTS-DIRECTORA

O responsable d'un departa-
ment, encarregada d'una
botiga, relacions públiques,
assistenta social.
INEM 0/4.119.321.

AUXILIAR

Administrativa en pràcti-
ques matins.
INEM 31.705.

CAP

De vendes o cap de magat-
zems.
INEM 18.533.853.

DIRECTOR

Comercial sector auxiliar
Construcció i Béns d'equip.
INEM 15.730.426.

GERENT

O executiu d'alt nivell.
Contracte mercantil.

CAP ADMINISTRATIU

INEM 14.367.157

DIRECTOR-GERENT

O director-industrial amb
experiència. Contracte mer-
cantil.

ADJUNT COMERÇ EXTERIOR

INEM 22152435.

ENGINEYER SUPERIOR

Amb experiència en Direc-
ció. INEM 20854001.

DIRECTOR

De fàbrica de productes quí-
mics.

Contracte mercantil.

AUXILIAR

Administrativa.
INEM 34.788.

AUXILIAR

Comptable; facturació, cai-
xa per transports, magat-
zems, etc. INEM 1.820.056.

AUXILIAR

Comptable administratiu
només matins.
Contracte mercantil.

VIATJANT

Especialitzat en material
audiovisual.
Contracte mercantil.

AUX. ADMINISTRATIVA.

INEM 18.882.454.

ESPECIALISTA

En comptabilitat analítica,
planificació financera, còs-
tos, control de gestió i co-
neixedor temàtica fiscal.
Contracte mercantil.

ADMINISTRATIVA-

Recepcionista amb expe-
riència.
INEM 17.448.822.

ESTUDIANT

Darrer curs lleis només ma-
tins.
Contracte mercantil.

OFICIAL 1.ª EBANISTA

INEM - 23.318.186.

DIRECTOR ADMINISTRATIU

Amb experiència. Contracte
Mercantil.

OFICIAL 3.ª TORNERO

INEM 36.491.459.

ADMINISTRATIVA Y-O

DEPENDIENTA
INEM 35.432.803.

AUXILIAR ADMINISTRATIVA.

INEM 36 969 329.

AUXILIAR ADMINISTRATIU

INEM 23.265.679.

ADMINISTRADOR

Experiència fiscal, compta-
ble i financera. Contracte
mercantil.

ENG. TÈCNIC TINTORERIA I
APRESTS.

INEM 49.769.

ADMINISTRATIVA

amb experiència.
INEM 20.302.647.

SECRETÀRIA

De gerència o advocat.
INEM 111.496.

SECRETÀRIA

Gerència i experta export-
import. INEM 37.988.149.

AUXILIAR

Administrativa i relacions
públiques. INEM 38.478.
279.

AUXILIAR ADMINISTRATIVA

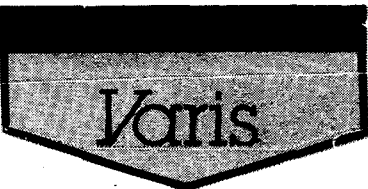
O dependenta. INEM
35.053.491.

COMPTABLE,

contracte mercantil.

ENGINEYER,

industrial, adjunt direcció
general. INEM 48.383.

S'OFEREIX

noi, bons informes per qual-
sevol treball: transportista, vi-
gilant, cuidar xalet o masia.
Interessats, tel. 229 66 38
de 9 a 10 nit.

DESITJARIA

Amistat amb persones for-
mals preferentment si els
interessa l'art, la música, la
cultura catalana entre 30 i
45 anys de Tarragona. Es-
criviu a l'apartat 628, de
Tarragona.

TEAS

Taller escola d'Arts Sumptuàries
Centre d'Educació especial

Dedicat a disminuïts psíquics
A partir dels setze anys

Taller especialitzat
Esmalt sobre metall-ceràmica
Tapis i estora

Cultura General

Recuperació Física-Logopedia
"CLUB-ESPLAI"
Assessorament psiquiàtric
i psicològic

Informació: 215 69 77
de 12 a 14 hores

RESIDÈNCIA

Nois 7è, 8è i 1r. de BUP i 1r.
FP. Tel. 247 23 60, de 6 a
10 tarda.

SANTA MARTA

Servei a domicili de ATS, IN-
FERMERS, PUERICULTO-
RES, AUXILIARS. Informes:
Tel. 245 37 58.

S'OFEREIX

Secretària només matins
escriure a Catalunya Cris-
tiana. València, 244 Barce-
lona- 7 Ref. 808.

VENC

Pis Mataró ideal per a per-
sones grans. T. 247 52 36,
de 6 a 10 vespres.

COMPTABLE

Adminis. amb experiència i
nocions d'anglès. María Ve-
ra, c/. E. Blasco, 1-3, 2.º 3.º
Esc. A. El Prat de Llobregat
(Barna).

Vendes

✉ Apartado de Correos 35

VENDA DE XALETES I APAR-
TAMENTS en els millors in-
drets de L'Escala (Costa Brava).
Preus interessants. FINQUES
GUANTER (A.P.I.) Avinguda
Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra
per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula, i envieu-ho,
junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a
CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2on. Barcelona-7.

NÒM

ADREÇA

POBLACIÓ

Tel. -

PREU LÍNIA

50 ptes.
100 ptes.
150 ptes.
200 ptes.
250 ptes.
300 ptes.
350 ptes.

MES

SETMANES

Calculeu l'import que hauréu d'abonar multiplicant el preu
del anunci pel nombre d'insercions.
Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA, carrer
València, 244, 2on. Barcelona-7.

Si som molts
els que lluitem
per la Justícia
seran molts els que
tindran Pau.

DIUMENGE

IV DE PASQUA

A cura
dels monjos de Poblet

el pa de la paraula

BATEJATS EN EL NOM DE JESÚS

Conclusió del discurs de Pere el dia de la Pentecosta. Després de proclamar la messianitat de Jesús, a qui Déu ha atorgat la senyoria universal, invita els oients a penedir-se dels seus pecats i batejar-se en el nom de Jesús per rebre el do de l'Esperit. Així seran fets participants de la vida filial divina de Jesucrist, alhora que s'incorporaran a la comunió eclesial de les dones i homes que confessen Jesús com a Senyor.

Lectura dels Fets dels Apòstols (2:14a,36-41)

El dia de la Pentecosta, Pere és posà dret amb els onze, alça la veu i digué a la gent: "Tot el poble d'Israel ha de saber sense cap dubte que aquest Jesús que vosaltres vau crucificar, Déu l'ha constituït Senyor i Messies". En sentir això, es van penedir de tot cor, i deien a Pere i als altres apòstols: "Germans, digueu-nos què hem de fer". Pere els va respondre: "Converteu-vos, i que cadascun de vosaltres es faci batejar en el nom de Jesús, el Messies, per obtenir el perdó dels pecats. Així rebreu el do de l'Esperit Sant, ja que la promesa és per a vosaltres i els vostres fills, i per a tots aquells que ara són lluny, però que el Senyor, el nostre Déu, cridarà". Pere continuava confirmant això mateix amb moltes altres paraules i els feia aquesta recomanació: "Aparteu-vos d'aquesta gent innoble". Els qui acceptaren la predicació de Pere, es feren batejar, i aquell dia s'afegiren a la comunitat unes tres mil persones.

JESÚS, CAP I PASTOR DE L'ESGLÉSIA

Pregària unida a l'Evangeli d'avui. El nou poble de Déu, unit i re-unit per la fe i pel baptisme, té també un nou pastor: el Crist. El seu guiatge ens mena amorosament pels camins segurs. El nostre esperit pot reposar-hi confiadament.

Salm 22:1-3,4,5,6 (R.:1)

El Senyor és el meu pastor, no em manca res,
em fa descansar en prats deliciosos;
em mena al repòs vora l'aigua,
i allí em retorna.
Em guia pels camins segurs
per l'amor del seu nom.

R. El Senyor és el meu pastor, no me manca res.

Ni quan passo per barrancs tenebrosos
no tinc por de res,
perquè us tinc vora meu;
la vostra vara de pastor,
m'asserena i em conforta. R.

Davant meu pareu taula vós mateix,
i els enemics ho veuen;
m'heu ungit el cap amb perfums,
ompliu a vessar la meua copa R.

Oh, sí! La vostra bondat i el vostre amor
m'acompanyen tota la vida,
i viuré anys i més anys
a la casa del Senyor. R.

¿Qui sóc jo, Senyor, perquè us preocupeu tant per mi?

John Henry Newman

La porta de Déu

Els límits ens configuren. Dis el poc que som, som el que som. I enlloc més. La nostra figura ens ho recorda. Nyicris o apersonats, rabassuts o esprimatxats, els nostres cossos són parcials —a vegades lletges, a vegades belles— maneres d'ésser. Indestriablement fosos amb un cos, mengem i sentim, païm i pensem, al ritme que marquen ben coneguts processos carnals. La matèria és la més etèria de les idees humanes. Els seus retalls, en canvi, —signin coses, siguin cossos— poblen la realitat que ens fa de casa.

Hi som feliços a desdir. Hi patim cosa de no dir. Va com va. Tothom s'ho sap. És intransferible el gaudir de la menudesa irrepètible, de la fugacitat evanescent. Veure l'herba que riu al camp, estrènyer la mà d'un amic, donar un bes abans de morir, dir un adéu per sempre més, tot és tan encisador com contemplar l'aigua juganera que s'esmuny rostos avall. Res, però, no s'escapa del rosec de la recança. Voldríem retenir la alegria que mai més no tornarà, i sabem que ho desitgem debades. Ens agradaria que la puresa del món fos il·limitada, i veiem que hi ha més brutor de la que podem fregar.

Pugnem per rebentar fronteres contingents. En va. L'efímer sembla més fort que l'etern. Vessem llàgrimes d'impotència. Què més podem fer? "Exhaleu sospirs, que la realitat es nodreix de desigs; anheueu amb força, que l'ésser està per fer", sentim que clama una veu que no s'identifica. Potser és una enganyifa, potser la veritat, potser ens l'afiguem, potser és allò que som, un clam resolut que cerca indefectiblement. Som —si hem de fer cas del que patim— una força que escorcolla cel i terra, abans d'estar segura de trobar res.

Cert que la recerca no ens sacia, però no és pas infructuosa. La màgia del ritu, l'encís del mite, la claror de la raó, la majestat dels temples, l'enigma del llenguatge, la versemblança de la teoria, són esclats de la Llum inacces-

sible que il·lumina l'univers. La seva claror fulmina imprevisibles guspies que, tanmateix, no arriben a fer prou llum per veure-hi clar. La seva resplendor llueix, plegada, però, i ben desada en la foscor.

Ah, si esquincéssiu els cels, si baixéssiu! s'exclamava fa molts segles un profeta d'Israel. Ah, com l'anhelem la llum del Llamp celestial! Ens delim per la Claror total. En diem Déu, tot i sabent que el molt l'ofusca. No poden fer altrament. Anomenem el que anhelem i cerquem una porta que hi doni accés. Poder entrar un dia en la divina Claror, és el més sublim dels desigs humans. Les religions ho certifiquen.

I vet aquí que Jesús digué un dia: Jo sóc la porta. Els qui entrin passant per mi se salvaran de tot perill, podran entrar i sortir lliurement i trobaran pasturatges. Els cristians ho creiem. Reconeixem que Déu ha constituït Jesús Senyor i Messies. Confessem que hem estat batejats en ell, i que per ell hem rebut el do de l'Esperit Sant. Experimentem trasbalsats que la nostra vocació és la d'ell: obrar bé sempre i, si calia patir com ell, no obrar mai amb violència.

Els qui no són cristians, per contra, admeten que Jesús de Natzaret sigui un mestre espiritual, però no la porta de Déu; acorden que sigui un herald de la bondat, però no el pastor que ha vingut perquè els homes, les seves ovelles, tinguin vida i en tinguin a desdir. Una boira d'incomprensió oculta la porta de Déu. Alguns sentim com l'Esperit l'espargeix i entreveiem la porta. Mirem de convertir-nos per poder-hi entrar, maldem per explicar la salvació que hi experimentem, ens esforcem per donar raó dels béns divins que rebem en franquejar-la. Però no podem convèncer ningú que això sigui així. I això ens fa sofrir.

Maur Esteva
Abat

EN LA PROVA, AMOR I FIDELITAT

Aquesta terra no és el cel per a ningú. Alguna mena de creu ens és indefugible. Només un ideal i un amor donen sentit a la lluita i el sofriment de l'home. Si seguim l'exemple del nostre pastor i guardià, cap prova ni cap sofriment seran prou forts per allunyar-nos de l'amor a Déu i als germans.

Lectura de la primera carta de sant Pere (2:20b-25)

Estimats: Si després d'obrar bé us toca sofrir, i ho suporteu amb paciència, això sí que té mèrit davant de Déu. Aquesta és la vostra vocació, ja que també Crist patí per vosaltres, i així us deixà el seu exemple perquè seguiu les seves petjades. "Ell no obrava amb violència ni tenia mai als llavis la perfídia". Quan l'insultaven, no responia insultant; quan el turmentaven, no responia amb amenaces; sinó que confiava la seva causa a aquell que judica amb justícia. A la creu, ell "portà" en el seu cos "les nostres culpes", perquè no visquem més com a pecadors, sinó com a justos. "Les seves ferides ens curaven". Tots vosaltres "anàveu errants com un ramat que es dispersa", però ara heu tornat a aquell que és el vostre pastor i guardià.

JESÚS, PORTA DE L'ESPERANÇA I DE LA VIDA

Jesús és la porta que obre a l'home un esdevenidor gràvid de vida i d'esperança. Jesús és el pastor que mena, sense engany, el poble creient i el poble humà cap a les pastures de la veritat i de la vida. La fe estableix una relació personal i cordial amb el creient, i aquest coneixement mutu i la comunió en l'amor, guarden el deixeble de les veus i dels embats dels falsos pastors. El guiatge de Jesús mena a la llibertat i a la vida.

Evangeli segons sant Joan (10:1-10)

En aquell temps, Jesús parlà així: "Us ho dic amb tota veritat: el qui no entra per la porta al corral de les ovelles, sinó que salta per un altre indret, és un lladre o un bandoler. El qui entra per la porta és el pastor de les ovelles: el guarda li obre la porta, i les ovelles reconeixen la seva veu; crida les que són seves, cadascuna pel seu nom, i les fa sortir. Quan té a fora totes les seves, camina al davant, i les ovelles el segueixen, perquè reconeixen la seva veu. Però si és un estrany, en lloc de seguir-lo, en fugen, perquè no reconeixen la veu dels estranys". Jesús els parlà amb aquest llenguatge, però ells no entengueren què volia dir. Jesús continuà: "Us ho dic amb tota veritat: Jo sóc la porta de les ovelles. Tots els qui havien vingut abans que jo eren lladres o bandolers, però les ovelles no en feien cas. Jo sóc la porta. Els qui entrin passant per mi, se salvaran de tot perill, podran entrar i sortir lliurement i trobaran pasturatges. Els lladres només vénen per robar, matar i fer destrossa. Jo he vingut perquè les ovelles tinguin vida, i en tinguin a desdir".

Calendari

Diumenge, 13 de maig, IV de Pasqua. El Bon Pastor. La Mare del Diví Pastor. La Mare de Déu del Roser de Fàtima. Sant Pere Regalat.

El sol surt a les 4,23 i es pon a les 7,11 (hora solar). Festa major a Tàrraga.

Dilluns, 14 de maig. Sant Maties, apòstol. Sant Bonifaci, màrtir i santa Gemma Galgani, verge.

Festa major a Cruïlles i Tremp.

Dimarts, 15 de maig. Sant Isidre Llauredor; sant Torquat, bisbe, sant Indaleci, bisbe màrtir i santa Joana de Lestonac, fundadora.

Festa major a Almacelles, Alpicat, Fígols, Masquefa, La Palma de Cervelló, Rocafort de Queralt, Tàrrés, Tornabous i Vilanant.

Dimecres, 16 de maig. Sant Honorat, bisbe; sant Ubald, bisbe i sant Joan Nèpomucè, màrtir.

Dijous, 17 de maig. Sant Pasqual Bailón, confessor i santa Restituta, verge màrtir.

Divendres, 18 de maig. Sant Joan I, papa; sant Fèlix de Cantalici, caputxí i sant Pròsper, arquebisbe.

Dissabte, 19 de maig. Sant Pere Celestí, i sant Iu, prevere màrtir.

Festa major a Belcaire d'Urgell i Vilajuïga. Fira a Cabó.

L'Església celebra

13 de maig, IV Diumenge de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 2,14a 36-41, S 22, segona 1 Pe 2,20b-25, tercera Jo 10,1-10.

14 de maig, dilluns de la IV setmana de Pasqua. Sant Maties, apòstol. Lectures: Primera, Fets 1,15-17.20-26, S 112, segona Jo 15,9-17.

15 de maig, dimarts de la IV setmana de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 11,19-26, S 88, segona Jo 10,22-30.

16 de maig, dimecres de la IV setmana de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 12,24-25;13,1-5a, S 66, segona Jo 12,44-50.

17 de maig, dijous de la IV setmana de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 13,13-25, S 88, segona Jo 13,16-20.

18 de maig, divendres de la IV setmana de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 13,26-33, S 2, segona Jo 14,1-6.

19 de maig, dissabte de la IV setmana de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 13,44-52, S 97, segona, Jo 14,7-14.

D'ACÍ I D'ALLÀ

De pressa i corrents

En l'actualitat democràtica és freqüent que als ciutadans se'ns abordi per les Rambles amb preguntes com és ara: "Què en penseu del divorci?". O bé: "¿Creieu en l'Església? ¿Què n'opineu?". Convé que no donem massa crèdit a respostes donades a preguntes fetes de pressa i corrents, com si el que te les dirigeix hagués d'anar a agafar el tren que està fent el xiulet de sortida. El mateix Albert Camús es mostra escèptic a inquisicions d'aquest tipus. Segons el novel·lista els transeunts no donen reflexions sino reflexos, com la mula tira guitzes.

Pere Campàs Bonay

HOMES I INSTITUCIONS

La "Custòdia de Terra Santa"

Una de les institucions que marca la presència de l'Església catòlica a Palestina és la Custòdia de Terra Santa. És una organització franciscana internacional que representa la Santa Seu en el país de Crist.

L'influx i les activitats de la Custòdia de Terra Santa mai no s'ha reduït només, i menys avui, a la conservació dels santuaris de pedra que recorden d'alguna manera algun fet històric important de la vida de Crist. Revesteixen el màxim interès "les pedres vives" com deia el Papa Pau VI.

Treball espiritual, cultural i social

Són "pedres vives" les comunitats cristianes que encara persisteixen avui a Palestina. La Custòdia té cura de la seva vida espiritual, mitjançant parròquies, organitzacions juvenils i diversos moviments d'apostolat.

En el camp de la investigació científica mereix especial menció l'Estudi Bíblic Franciscà de Jerusalem. Aquest institut superior promou excavacions a Palestina, amb una especialitat basada en els primers segles del cristianisme. Tanmateix la Custòdia publica diferents revistes: unes populars, com "Terra Santa", en Espanyol, àrab, francès i italià; "Amici di Terra Santa", "Pax et Bonum", etc., i d'altres científiques, com "Liber Annus", "Acta Custodia", etc.

Però la presència i el treball de la

Custòdia no es redueix a l'aspecte espiritual i cultural. Ha creat, a més a més, un intens treball social. En el transcurs de la història, amb motiu de fam, pestes i guerres, va obrir hospicis, hospitals i centres sanitaris de totes classes o fets a mida de les circumstàncies, moltes de les quals persisteixen. Només a Jerusalem, la Custòdia dona asil gratuït a més de dos mil persones, y altres tantes a un mòdic lloguer. El forn del convent de Sant Salvador, casa central de la Custòdia Franciscana, distribueix diàriament pa per unes dues mil cinc-centes persones àrabs. Aquestes dades són exponents de tota una àmplia acció social que porta a terme la Custòdia, a part de la seva projecció pedagògica, amb els seus múltiples instituts, col·legis secundaris, escoles primàries i professionals, a les quals acudeixen alumnes cristians i no cristians.

Les peregrinacions

Una altra tasca molt específica seva és el d'acollir els pelegrins que de tot el món viatgen al país de Jesús. Els franciscans els acompanyen des de la seva arribada fins a la tornada, com a guies els serveixen intel·lectualment i espiritualment, a més a més de l'hos-

pitalitat que reben en les seves residències de les principals ciutats de Palestina.

Per això existeixen centres d'informació i propaganda a Jerusalem, Roma i en les principals ciutats del món. A Espanya existeix el "Centro de Tierra Santa" a Madrid i la "Delegación de Tierra Santa" a Barcelona, c/. Santaló, 80.

Davant del Sant Sepulcre

És conegut que el Sant Sepulcre ha estat sempre el temple amb més significació religiosa. En el culte tenen contrets drets els catòlics (franciscans), els grecs, els armenis, els coptes, els abisinis, etc. Cal admirar la virtut d'aquests homes de nacions, de races, de fe, de caràcter diferent, que per vocació viuen junts i serveixen junts dia i nit el mateix Déu en aquest temple únic de la cristiandat. Cal afegir un altre detall que té la seva importància: per un antic privilegi que es remunta a 1246, la porta de la basílica del Sant Sepulcre està confiada a dues famílies musulmanes, una d'elles té el dret de tenir la clau, i l'altra, d'obrir i tancar la porta.

Existeix algun altre temple en el món on tants ritus i confessions adoren el Pare comú per mitjà de Jesucrist?

Veig en això una prova que Crist, fins i tot en la seva mateixa terra vol restar sempre tributari dels homes, àdhuc dels qui no el reconeixen com a Déu, i permet que guardin la seva porta.

Francesc Gamissans.

RADIO
SABADELL

882
OM KHz

"TESTIMONI", un programa d'informació i pensament religiós

Cada divendres, a les 22 hores, un tema en profunditat i l'actualitat de l'Església

LA BÍBLIA A L'ABAST

El pastor sofrent

(1Pe 2:20b-25)

Crist, el model

El cristià és un que ha estat rescatat d'una manera absurda de viure. És Déu qui ha pagat el preu del rescate: la sang —la vida— de Jesucrist. Ara, doncs, cal que vetlli sobre la seva conducta durant l'estada en aquest món. Així ens exhortava Pere en el fragment que llegíem diumenge passat. La redempció de Jesucrist no ens treu d'aquest món. Ens dona un nou sentit a l'existència humana. Ens allibera de l'absurditat que és viure a cavall del sagrat i del profà. Per això el cristià no és un que fuig, no se sap ben bé a on ni de què —del món, diem—. No és cap alienat ni esquizofrènic. És una persona realista, que pren les coses tal com són en la seva realitat actual i les mira des de la perspectiva de Déu. En aquest sentit el cristià és un revolucionari. Canvia el món. I ho fa començant per canviar-se ell mateix. El baptisme el posa en un procés constant de conversió. És en aquesta dinàmica que es troba caminant per la vida amb Jesucrist. Més encara,

avantçant pel qui és el camí, la veritat i la vida. L'únic camí. El de l'obediència —sacrificial al Pare. Per això la vocació del cristià és una invitació a assumir el sofriment que comporta viure la realitat present en dinàmica de conversió i suportar-lo amb paciència, per oferir-lo com una oblació al Pare, per Jesucrist, amb ell i en ell. **Aquesta és la vostra vocació, ja que també Crist patí per vosaltres, i així us deixà el seu exemple, perquè seguiu les seves petjades** (v. 21).

El pastor sofrent

Tots vosaltres anàveu errants com un ramat que es dispersa, però ara heu tornat a aquell que és el vostre pastor i guardià (v. 25). Als batejats de nou —i a tots els cristians— Pere els ofereix la imatge del Bon Pastor com un retrat fidel de Jesucrist. Ell és el nostre pastor i guardià. Sota el seu guiatge podem caminar segurs. El nostre Bon Pastor, però, no és un idealista ingenu que intenta portar la humanitat per camps idíl·lics, esmaltats de flors. Jesús sap què hi ha en el món i que tot plegat està sempre amenaçat per la turbonada de la mort. I s'hi fica fins al més pregon de tot. Perquè és

l'única manera de transformar-lo. Per això al costat de la imatge de Déu o del seu Messies com a bon pastor, la Bíblia ens ofereix també la imatge del Servent Sofrent de Jahveh. Així el nostre text recollint les dues imatges en fa una de sola i ens presenta Jesús com el Bon-Pastor-Sofrent en un himne possiblement extret de la litúrgia baptismal i que va glossant el quart cant del Servent de Jahveh, d'Isaïes 53. Jesucrist no obrava amb violència ni tenia mai als llavis la perfídia. Quan l'insultaven, no responia insultant; quan el turmentaven, no responia amb amenaces; sinó que confiava la seva causa a aquell que judica amb justícia. A la creu, ell portà en el seu cos les nostres culpes, perquè no visquem més com a pecadors, sinó com a justos. Les seves ferides ens curen. Tots vosaltres anàveu errants com un ramat que es dispersa, però ara heu tornat a aquell que és el vostre pastor i guardià (v. 22-25).

Una moral d'esclaus?

El nostre text és part integrant d'una secció més extensa de la primera carta de Pere, en la qual s'instrueix els batejats

sobre la benaurança de la persecució injusta —**feliços els perseguits pel fet de ser justos: Déu els dona el seu Regne** (Mt 5:10). De fet l'exhortació és adreçada als esclaus batejats: **Si després d'obrar bé us toca sofrir, i ho suporteu amb paciència, això sí que té mèrit davant de Déu** (v. 20). Fatalisme? Acceptació de complaença o d'impotència d'una situació injusta? Moral d'esclaus? Res de tot això. Pere com també ho fa Pau en els seus escrits, parteixen de la realitat ambiental i ajuden els cristians a viure-la amb el mateix esperit que la va viure Jesús. No s'hi enfronten externament. La minen interiorment. La Bona Nova de Jesús —l'evangeli viscut i escrit— és una veritable càrrega explosiva amb dispositiu de retard. No és una bomba amagada. És el ferment que, acceptat voluntàriament pel creient, farà alçar la massa de la vida quan en sigui l'hora. I l'hora és el moment de la conversió del cor. Quan Jesús és acceptat del tot en la nostra vida. Ell i el seu manament nou: estimeu-vos. Per això la vida cristiana és un procés, un camí cap a la resurrecció, seguint el guiatge del Bon-Pastor-Sofrent-Ressuscitat. És la veritable transformació del món. La salvació.

Josep M. Aragonès

Cultura científica

"... a fi que els tresors fins ara guardats en les torres d'ivori dels laboratoris científics esdevinguin patrimoni cultural de tots."

Antonino Zichichi

9.- El procés de Galileu Galilei

Com un parèntesi en la nostra exposició hem cregut convenient, després de parlar de la contribució de Galileu a la cosmologia, explicar també com va anar la cosa d'ésser processat aquest gran científic per l'Església catòlica. Molts lectors ens agrairan que aclarim idees.

Galileu i el cardenal Bellarmino

A partir de 1610, any de la publicació del "Sidereus Nuntius", Galileu és el matemàtic de la cort del gran Duc de Toscana, a Florència. Un dia s'assabenta que certs doctors universitaris en una festa a casa de la gran Duquesa Cristina havien criticat el seu sistema-cosmològic amb el pretext que contradeia la Bíblia, i indignat escriu una carta a la duquesa atacant aquells "filòsofs", diu, que "més enamorats de les seves doctrines que de la veritat... publiquen molts escrits amb vans arguments... i cometen el greu error d'adornar-los amb passatges de la Bíblia que no saben entendre... Abans de dir que una proposició física és condemnada (per l'Escriptura) cal provar-ho rigorosament". Aquesta carta passà de mà en mà. Fou aleshores que els religiosos de Sant Marc de Florència escrigueren al cardenal Sfondrati perquè prengués les mesures necessàries, adjuntant-li la ja famosa carta. Galileu

ho sap i escriu al Sant Ofici dient que la ciència demostra que el sistema de Copèrnic és el veritable, i posa l'argument que les marees són degudes al moviment combinat de la rotació de la Terra i la translació al voltant del Sol. (És gairebé inexplicable que Galileu considerés això com una explicació vàlida; si fos així no hi hauria dues marees diàries sinó una; les marees en realitat són produïdes principalment per l'atracció gravitatòria de la Lluna sobre els oceans terrestres.) Es veia clar que Galileu no tenia arguments apodíctics per a provar el que defensava.

Noves instàncies dels seus adversaris provocaren que una comissió d'onze teòlegs del Sant Ofici publicqués el 1616 un decret sobre la qüestió: en ell es prohibia (fins que fos corregit) el llibre de Copèrnic (que, per cert, ja feia 73 anys que era mort) i tot escrit que ensenyés que la terra es movia. No se citava Galileu, però la cosa era clara.

"El Diàleg sobre els dos grans sistemes del món"

El papa Pau V encarregà al cardenal Bellarmino que cides Galileu per exhortar-lo a canviar d'opinió. Així ho féu, i Galileu prometé no defensar més la seva teoria que no podia pas demostrar d'una manera con-

vincent. No hi hagué judici ni se li imposà cap penitència.

El 1623, dos anys després de la mort de Bellarmino, fou elegit papa Maffeo Barberini, amb el nom d'Urbà VIII. Barberini sempre s'havia mostrat favorable a Galileu i ara aquest vol aprofitar l'ocasió: va a veure'l a Roma, i el papa el rep molt bé, l'omple de regals i li diu que estarà al seu costat, però que sigui obediència i no afirmi que el sistema copernicà és cert, ja que dir això ho havia prohibit el Sant Ofici; si de cas que ho tingui només com una hipòtesi.

I Galileu escriu una obra que acaba el 1630 i publica dos anys més tard, "Diálogo sopra i due massimi sistemi del mondo" ("Diálogo sobre els dos sistemes del món"), que és una conversa de 4 jornades sobre els dos sistemes ptolomaic i copernicà entre tres personatges: Salviati, el savi (que representa Galileu), Sagredo, un ignorant però amb gran sentit comú, i Simplicio, convençut de l'autoritat d'Aristòtil, incapaç de jutjar sobre els fets. Per increïble que sembli Salviati (Galileu) posa encara com a prova definitiva de la rotació de la Terra la (falsa) teoria de les marees. Simplicio fa el ridícul, negant-se obstinadament a comprendre el que Sagredo ja veu clar, i només diu que "era convenient acceptar el sistema copernicà, amb la condició de prendre'l només com una hipòtesi". L'al·lusió a

allò que li havia dit el papa era clara.

Així i tot Galileu se les apanyà per aconseguir l'"Imprimatur"; i és que el P. Riccardi, censor principal de Roma no es va llegir l'obra sencera. El llibre sortí de l'impremta el febrer de 1632. El papa que es veié retratat en Simplicio, i els del Sant Ofici s'indignaren. A l'agost era confiscat el llibre i Galileu obligat a comparèixer a Roma.

El 12 d'abril de 1633 començava el procés. Consta que l'acusat fou tractat amb gran consideració. No se'l posà en un calabós sinó en un apartament de 5 habitacions amb un criat i el majordom de l'ambaixador de Toscana. L'acusació principal era la de desobediència: no havia complert el que havia promès a Bellarmino 17 anys abans.

El juny de 1633 es llegia la sentència. Galileu era, no es pot negar, un bon cristià i creient, no obstant l'altivesa de caràcter, i se sotmeté al que li manaven: va abjurar públicament del que havia afirmat i acceptà de retirar-se a la "villa del Gioiello", que tenia a Ancettri. És pura llegenda que després digués "Eppur si mouve" ("I tanmateix, es mou"). Allí visqué els últims 9 anys de la seva vida. El 1638 publica el llibre "Discorsi e dimostrazioni matematiche intorno a due nuove scienze", el més valuós científicament de tots els de Galileu, és el que estableix les bases de la nova mecànica

que Newton acabarà d'estructurar. Acabarà perdent la vista, però encara dictarà allò que ja no pugui escriure. Va morir als 78 anys rodejat d'amor i de respecte.

Què cal dir del procés?

Que fou un fet llàstimos. Però que no es tractava de cap declaració de fe. La comissió de teòlegs de 1616 no era infal·lible (no era pas una declaració dogmàtica papal) i el procés subsegüent de 1633 era per tractar d'un cas de desobediència (i que n'hi havia era veritat, ja ho hem vist) i per tant comprensible fins a cert punt. Que la part humana de l'Església fallés donant per cert allò que no ho era no ens ha d'escandalitzar. També nosaltres som Església i falllem. Ara bé: l'Església jeràrquica també sap rectificar: l'any 1835 el papa Gregori XVI anul·là la sentència contra les obres de Galileu. El papa Pau VI manà restablir-li tot l'honor, i el Concili Vaticà II també es pronuncià a aquest respecte. I el papa actual, Joan Pau II, ha deplorat públicament el procés i ha parlat encomiant la figura d'aquest gran científic catòlic que creia en l'harmonia entre fe i ciència.

Francesc Nicolau
Professor de la Facultat de Teologia de Barcelona

Entorn de la fam

Són molts els problemes que el nostre món té avui plantejats. Si a l'Hemisferi Nord, cal satisfer encara moltes necessitats socials i econòmiques perquè tothom pugui viure dignament, la insatisfacció que pateixen els països de l'anomenat Tercer Món és excessiva i inhumana. Però aquesta dramàtica realitat encara és difícilment copsada per molts dels qui viuen als països rics, car la seva realitat quotidiana els impedeix de prendre prou consciència de l'abast del problema.

Fa uns anys, el professor Aranguren va encunyar l'expressió: **ètica de la penúria**, amb la qual englobava els elements socials propis d'una època en que la persona s'enfronta a l'escassetat i a la necessitat d'un repartiment equitatiu dels béns. Avui ningú ja no pensa a moure's en abundància de béns i en un creixement econòmic il·limitat. Al contrari, avui la societat es va ressignant a assolir uns mínims per a poder sobreviure. El que hom pugui aconseguir de més, és per escriure.

S'han acabat, per tant, uns models econòmics basats en el consum il·limitat. El consumisme pel consumisme pertany ja a la història. Hem començat a viure allò que alguns autors anomenen el consum responsable. Cal racionalitzar molt més l'explotació dels recursos; la postura contrària ens menaria a una degradació insostenible de l'ecologia del nostre planeta.

Aquest nou enfocament del consum fa intuir que en el nou ordre econòmic que anirà sorgint, cada cop seran menys necessàries les grans masses consumidores.

Aquesta realitat que s'imposa per ella mateixa, fa deduir que les grans potències difícilment es preocuparan d'ajudar els països del Tercer Món. Si en unes circumstàncies més favorables no van ser capaços de fer-ho, encara ho faran menys en aquesta nova conjuntura. I d'altra banda, potser resulta també més comprensible que aquestes mateixes potències tolerin que morin diàriament 80.000 persones a causa de la fam, mentre malgasten en material bèl·lic quantitats esgarrioses, que podrien mitigar el problema. Malgrat l'esforç —digne de tota consideració— que poden fer els diferents orga-

nismes mundials, nacionals i locals, la seva tasca serà estèril si els països poderosos continuen mantenint un nivell de vida, de consum, a còpia d'explotar, d'empobrir la resta del món.

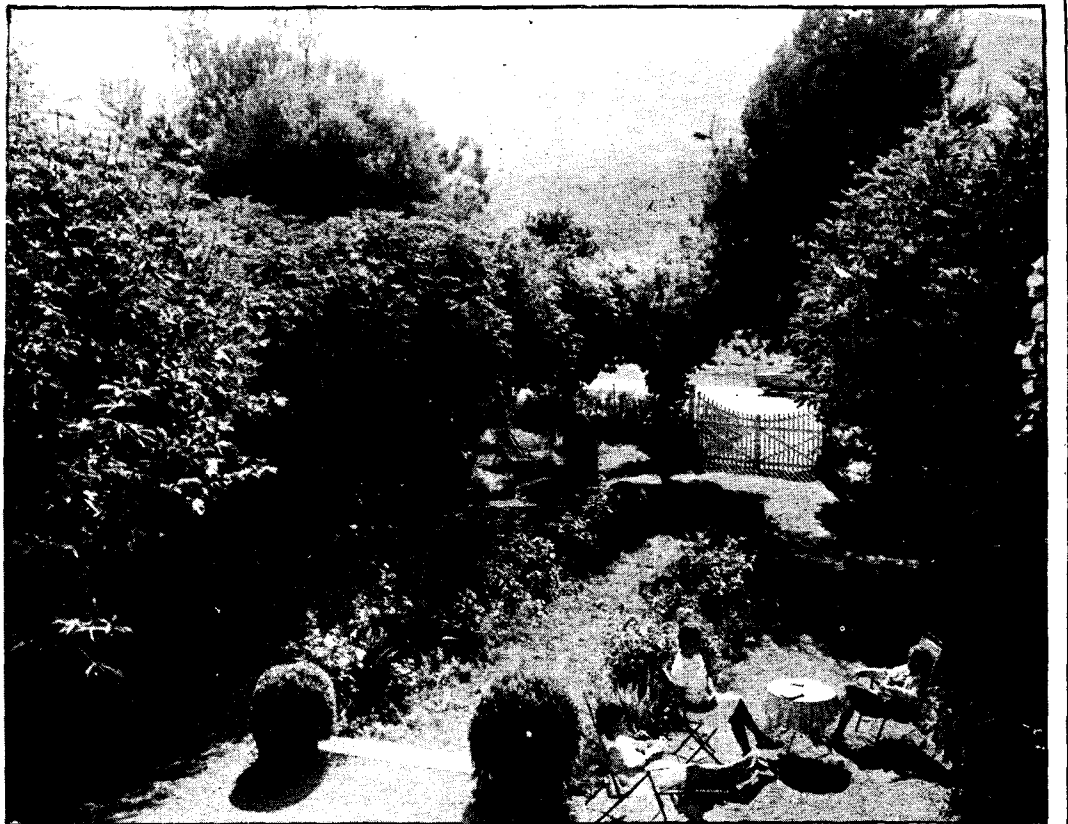
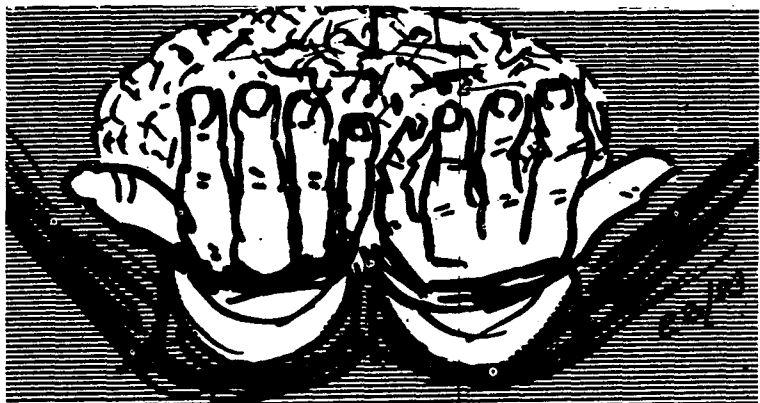
L'home d'avui, preocupat pels esdeveniments del món, viu una forta descompensació entre la complexitat i l'abast d'allò que va coneixent i d'allò real que pot anar fent. Gràcies als mitjans de comunicació (la TV principalment), podem veure cada dia les imatges dramàtiques de milers de persones que moren de fam. Però aquests mitjans no ens permeten, per ara, poder actuar i treballar eficaçment en aquests llocs, per a començar i posar remei, tant com es pugui, a aquesta situació injusta i dramàtica.

La descompensació pot portar a una sensació de frustració, d'impotència, deguda a la impotència experimentada davant l'existència d'unes situacions que, tot i ser prou llunyanes, són molt properes per l'acció dels mitjans de comunicació.

I el fet de conèixer aquestes realitats ha de servir per incitar les autoritats dels diferents països dipositaris de la majoria de béns materials, que adoptin unes actituds solidàries davant els problemes, o que motivin i col·laborin activament amb uns ajuts reals i possibles als països necessitats. No siguem ingenus ni tanquem els ulls davant la realitat. Cal lluitar a favor de tots els éssers humans existents, en contra d'algunes actituds que toleren, permeten i, fins i tot, arriben a provocar sistemàticament la mort d'éssers humans.

Però, aquest coneixement ha d'evitar alhora unes actituds falses i aparentment altruistes, les quals en el fons encobreixen un egoisme i una manca de ganes d'atendre realment les necessitats de qual·sevol de les persones que viuen en la nostra societat. Les interdependències que vinculen tots els membres del gènere humà, ensenyen que quan hom treballa per aquests éssers humans més propers, col·labora activament i pràcticament per tots els qui viuen una existència dramàtica en la llunyania.

Jordi Cussó. Economista
De l'Àmbit Maria Corral

Aquesta és la Residència que té l'ORS a Hostalets de Balenyà.

Organització Religiosa Social

L'ORS combat la soledat de la dona

"El nostre objectiu és ajudar les dones que se senten soles. Tots necessitem comunicar-nos. Fa vint anys que estem treballant en aquest camp", manifesta, convençuda, M^a. Josefa Baldrich, presidenta de l'ORS (Organització Religiosa Social), que pertany a les Associacions de l'Apostolat Seglar del Bisbat.

L'ORS va néixer per combatre la soledat de la dona, tot promovent els ideals de l'amistat, la tolerància, la comprensió i la col·laboració que hauria d'existir entre els sers humans. En formen part dones vídues, solteres i separades. Actualment, la mitjana d'edat és elevada perquè, als darrers anys, hi ha hagut poques incorporacions. "El món —diu M^a. Josefa Baldrich— ha evolucionat molt i avui dia és difícil trobar persones amb menys de trenta anys que se sentin soles. Les dones tenen més llibertat de moviments". Malgrat això, la nostra interlocutora no creu pas que l'organització desaparegui en un futur immediat. Creu que la nostra societat, malgrat tots

els avenços, no podrà superar del tot el problema de la soledat i sempre hi haurà persones que es trobin aïllades i incomunicades.

El nombre de dones que avui dia en formen part, a Barcelona, és de 800. Hi ha d'altres centres a Mataró, Vic i Manresa. L'organització no rep cap subvenció i els socis han de pagar mensualment la quantitat de mil pessetes. El local social és al carrer de la Torre i les oficines es troben a la Diagonal. Les persones interessades a formar part de l'ORS poden trucar al telèfon 209.85.78 de 7 a 9 de la tarda.

La nostra interlocutora reconeix que el problema de la soledat és més freqüent als grans nuclis urbans, perquè tothom sembla que no té temps per a res. Als pobles, encara resta una mica de temps per al diàleg i la comunicació. "Moltes persones —afirma la presidenta de l'ORS— abandonen, a poc a poc, les relacions que tenen per mandra, per comoditat i es troben, de sobte, aïllades i incomunicades. A vegades cal fer un esforç, fer coses,

actuar i no deixar-se portar per la mandra.

Cara als mesos d'estiu (de juny a setembre), l'ORS compta amb una residència a Hostalets de Balenyà, localitat de la comarca d'Osona. Aquest centre té una capacitat per a trenta persones i és un indret molt tranquil. L'organització disposa també de dues residències a Barcelona, una d'elles encara s'està construint. A Catalunya, hi ha d'altres centres a Mataró, Manresa i Vic...

L'ORS organitza sovint activitats culturals. Ara, precisament, ha muntat unes jornades, sota el títol, "Catalunya avui", que inclouen una sèrie de conferències. S'iniciaren el passat 3 de maig i finalitzaran el darrer dia del mes que som. Són patrocinades per la Direcció General de Difusió Cultural de la Generalitat de Catalunya i hi pot participar tothom que hi tingui interès. Es tractaran temes com l'art, la poesia, la dansa, el flamenco a casa nostra, la llengua, la cançó catalana, cuina i la música de cobla.

Tomàs Puntí

EXERCICIS PER A RELIGIOSES

Del 24 de juny a la tarda a l'1 de juliol al matí. P. Severiano Blanco, C.M.F. Casa d'Espiritualitat "María Antonia París". R.R. de M.ª Immaculada Missioneres Claretianes, Major de Sarrià, 169. Telf. 203 72 12.

I de l'11 tarda al 14 de juliol dies de reflexió i pregària personal en contacte amb l'Evangeli de Jesús.

Per seglars, religiosos i religioses. Orientarà l'oració el P. Ramón Negre S.J.

CATALUNYA 80

La radio de la FE

"TESTIMONI", un programa d'informació i pensament religiós

Cada divendres, a les 22 hores, un tema en profunditat i l'actualitat de l'Església

Un món nou des del que és femení

Entrevista amb M. Jesús Izquierdo, sociòloga.

Entrevistem M. Jesús Izquierdo, una dona de personalitat ferma, que s'ha anat obrint camí amb el seu propi esforç i la seva vàlua personal.

Fa trenta-vuit anys que va néixer en un petit poble de Sòria, Benamira.

Anys després a Barcelona, va cursar la carrera d'Econòmiques. En l'actualitat és professora de Sociologia en la Universitat Autònoma de Barcelona, i membre del Seminari d'Estudis de la Dona d'aquesta Universitat.

Coneguda, elogiada i criticada pels estudis realitzats sobre la dona i el seu paper a la societat. És autora de nombrosos articles i publicacions, d'entre les seves obres destaca "las, los, les (lis, lus)".

La seva mirada profunda convideja al diàleg, a través del qual exposa i explica el que pensa i sent respecte a ser dona, a viure, a lluitar, a esperar i estimar com a dona.

—Partint de la plena igualtat en dignitat tant de l'home com de la dona, com definiries el ser dona?

—La definició de ser dona crec que és diferent d'una societat a una altra, d'una cultura a una altra, d'una classe social a una altra. Crec que no hi ha una definició universal del que és ser dona. El que sí que és universal és l'existència de dos sexes: el mascle i la femella. Però l'ésser humà és quelcom més que un sexe; té una sèrie de característiques que va adquirint culturalment. Fins i tot diria que si algú s'atreveix a donar una definició universal està faltant a la mínima visió històrica de la cultura. Per comprendre el que és un ésser

humà hem de ser capaços d'adonar-nos que la construcció que fa de l'ésser humà cada societat és diferent, i que, per tant, no es poden fer generalitzacions.

—En la recerca dels valors femenins, ¿què és el que la cultura ha sobreafegit artificialment al ser dona?

—Per mi que la cultura no és un sobreafegit al qual estan sotmesos els éssers humans. Una de les característiques de l'ésser humà és que és un compost d'elements biològics i d'elements culturals, que és difícil diferenciar quins són estrictament biològics i quins estrictament culturals. Si en néixer ho fem en una societat que considera de forma diferent homes i dones, el que passarà és que, des del primer moment del nostre naixement, ja començaran a potenciar certes característiques i a podar-ne d'altres, de tal manera que fins i tot el nostre propi cos es construeix de forma diferent. Ens fa humans la capacitat de ser artificials; el problema és que hom dona una valoració negativa al que és artificial, quan resulta que som producte d'un artifici.

A la nostra societat, a la dona, se li sobreafegeixen qualitats i defectes. Se'ns afegeix una actitud passiva davant les coses, falta de decisió en els aspectes que podríem dir negatius, (encara que caldria veure si és tan important tenir capacitat de decisió si les decisions de vegades, per exemple, són encaminades a destruir l'entorn). Se'ns ha sobreafegit una capacitat de relació afectiva més alta que als homes.

Jo m'atreveiria a dir que perquè un ésser humà sigui efectivament humà, ha de ser artificial; ha de tenir una base natural, però si no es construeix damunt d'ell l'artifici, no és

No hi ha una definició universal del que és ser dona.

plenament humà. El natural en l'ésser humà és ser artificial.

—A què és degut que la dona mantingui relacions més personals, més comunitàries, a diferència de l'home que viu més el que és associatiu?

—En aquesta societat, efectivament, les dones tenen unes relacions més personals, més comunitàries; però no totes les dones, només algunes s'adapten d'una forma més clara al model de la feminitat, el qual es caracteritza, entre altres coses, en el fet que les persones femenines són més capaces de veure el seu interlocutor com un tot, no com un especialista, sinó com un ésser humà.

Per altra banda, que els homes en la nostra societat es mostrin molt "associatius", no vol dir que això sigui característic de tot home. En societats anteriors a la nostra, no industrialitzades, els homes eren tan comunitaris com podien ser-ho les dones en l'actualitat pel tipus d'activitats que desenvolupem.

—¿Què podem fer per integrar el que és positiu, tant de l'home com de la dona, a partir de les vivències de cada dia?

—Jo crec que el masculí i el femení tenen aspectes positius i en tenen de negatius. Per integrar el positiu de l'home i de la dona, la via no és establir relacions de complementaritat entre homes i dones. Em sembla que es tracta més aviat d'integrar en cada persona els aspectes masculins i femenins, perquè, en definitiva, la noció de feminitat i de masculinitat no és una cosa natural, inherent a les persones, sinó un producte cultural. És una integració personal dels aspectes masculins i femenins, la qual cosa significa no buscar fora el que et falta. Significa canviar la vida totalment per aquest nou ésser humà. El que cal és un desenvolupament de l'individu, però això implica un canvi revolucionari en la concepció de la societat: És un altra societat, una societat on hom pugui ser professional eficient i veure créixer els seus fills, tenir cura dels seus malalts, etc. Jo m'atreveiria a dir que si estiguéssim complementats internament cada un de nosaltres, situacions com ara l'amenaça de ser destruïts per un conflicte nuclear no es produirien.

—Podem parlar d'una aportació específica de la dona a la vida, pel fet que porta dintre seu la possibilitat de ser la primera casa de l'ésser humà?

—El fet d'haver tingut un infant als braços, de veure'l créixer cada dia, de patir amb les seves febres, crec que són, aquestes vivències particulars, una aportació específica de la dona. No totes les dones arriben a tenir fills, ni crec que totes els hagin de tenir; crec que és una opció personal.

El que sí em sembla específic de la dona és aquest contacte amb els nostres semblants, no pas mitjançant relacions instrumentals, de metge-malalt, de professor-alumne, etc., sinó de proximitat. Ens apropem als altres perquè som semblants, no perquè ens haguem de prestar uns serveis mutus.

—Com entreveus aquest món nou des del caire femení?

—Un món on el que és comunitari predomini respecte al que és societatari. Per exemple, la solució d'aplegar els infants en forma de guarderia és una solució masculina, com la solució de tenir cura dels malalts a través d'hospitals, com dels vells en asils, com tantes d'altres que podríem anar enumerant, són solucions de caràcter masculí, de caràcter associatiu. Aquest món nou, jo el veig en termes de rescatar tot el positiu del masculí. El que nosaltres podem aportar és que els avenços que es fan en els diferents camps siguin posats al servei de la vida humana, frenant tot allò que pugui ser destructiu i desenvolupant tot allò que pugui fer-nos la vida humana més feliç. Vivim en una societat extraordinàriament acotada, on no podem construir el nostre camí, sinó que ja ens ve dibuixat; no tenim espai social per fer res diferent.

Per poder trobar la solució, hem de sentir el problema. La gent ja ho comença a sentir, indiscutiblement, però crec que de forma general encara no es percep amb prou intensitat. I, per això, no és pas que la nostra intel·ligència no sigui capaç de donar respostes, és que primer cal formular la pregunta. I la pregunta encara no l'hem formulada.

Anna Castro. Mestra
De l'Àmbit Maria Corral

Naturalesa Humana i Moral (III)

4- La Santa Església

Seguint amb el que últimament s'ha dit, hem de recordar que quan la Jerarquia de l'Església "codifica", "especifica" i "detalla" la doctrina de Crist, no fa més que complir amb el seu encàrrec. ¿Accepta el senyor Ferrando els manaments de l'Església? ¿el codi de dret canònic? ¿els dogmes definits? ¿el Decàleg?

Ni Crist ni la seva Església imposen res per força: exposen i proposen a tothom un camí de salvació, que una vegada acceptat porta obligacions. Cada u és lliure per seguir-lo, com és lliure per menjar o no fer-ho... però llibertat implica responsabilitat: Mc 16,15-16. Seguir Crist vol dir complir en tot la seva voluntat, inclosa l'obediència a l'Església (Lc 10,16).

Per altra banda, avaluem en els articles del senyor Ferrando la idea d'un discutible evolucionisme, segons la qual la cristiandat d'avui és millor que la d'ahir, més santa, més fidel a Crist, més respectuosa amb els no cristians. Nosaltres pensem que els cristians d'avui no són ni millors ni pitjors que els d'ahir. També pensem que és millor ocupar-se a millorar interiorment, i millorar tot el que ens envolta, que preocupar-se per demostrar l'existència de "períodes sensibles" d'una hipotètica evolució moral.

I perquè ningú no pensi que som retrògrads o melan-

giosos, afirmem amb el Concili Vaticà II que la comprensió de les paraules i institucions transmeses pels apòstols, salvaguardades pel Papa i els bisbes en comunió amb ell, i infaliblement interpretades pel Magisteri Eclesial, creix en el si de l'Església, a impulsos de l'Esperit Sant fins a la fi dels temps. I diem la seva comprensió, no el seu contingut que és immutable. Les idees socialistes i anarquistes no pertanyen a aquest contingut: se'ns volen imposar des de fora.

L'Església és santa perquè és d'institució divina; i les institucions eclesials participen de tal santedat, ja que la seva fi no és altra que la de servir Crist i la seva doctrina i contribuir al bé comú dels fidels.

Si atenem a la vessant humana de l'Església, hem de dir com Joan Pau II que "tots hem pecat" i recordar que "el sant peca set vegades al dia", encara que "s'aixeca unes altres set" (Prov. 24,16). En el sant pesen més les bones obres que les ofenses no greus, i hi ha tants graus de santedat com d'humilitat: en els grans sants, que no són exclusius de cap època de la cristiandat, les ofenses són mínimes i els seus mèrits, units a la gràcia, incommensurables.

Contemplant humilment i serenament les institucions eclesials, tan durament criticades pel senyor Ferrando, la seva vessant humana, hem de reconèixer que en tota institució humana s'han comès abusos de poder. Però

això no és motiu per negar tota autoritat per principi; el que un anarquista té de bo, ho té perquè respecta una mica la moral natural, però no per la seva oposició a tota autoritat. A més a més, ningú no ha de ser considerat culpable fins que no es demostrï que ho és: si hi ha hagut abusos de poder en la Jerarquia de l'Església, cal demostrar-los en cada cas concret i no anar generalitzant, ni deixar-se enganyar per calúmnies anticlericals.

Tots coneixem els atacs sistemàtics que actualment sofreix l'Església: ¡No hem de creure que en altres èpoques fou diferent! L'Església sempre ha estat perseguida d'una manera o d'una altra, i una cosa és estimar els enemics i l'altra donar-los la raó quan no la tenen. Una cosa és el reconeixement humil i objectiu dels nostres defectes, errors i pecats, i dels nostres avantpassats, i l'altra diferent és l'hipercriticisme destructiu.

Amb tot això que hem dit no pretenem afirmar que el senyor Ferrando sigui un enemic de l'Església. Pensem més aviat que s'ha deixat enganyar per idees i calúmnies que circulen des de fa molt de temps. I diem en la seva defensa: ¿existeix algú tan segur de si mateix que pugui dir que no ha estat ni serà mai enganyat?

J. Lloria
L. Vilaseca

Incomunicació

Veritablement, la vida urbana —amb les presses, el bullici, els embotellaments— no es presta a la comunicació i al tracte social. Tampoc els pisos no són el millor escenari per a les relacions humanes: grans blocs de ciment, patis interiors àvids de sol, veles de plàstic i lona...

Tanmateix, hi ha una comunicació latent entre els veïns, almenys entre els de la meua escala: el repicar constant d'una forquilla contra el plat de vidre indica —pels volts de les nou— que el veí del cinquè soparà truita; una senyora delecta el veïnat amb els seus "boleros" —entonats amb aquesta veu que en diem de "xiulet"— al migdia mentre renta els plats; però la tal senyora no ha evolucionat, ja que, fins on arribo a recordar, sempre són les mateixes cançons i, a més, de Machín. També tinc un altre veí que canta mentre es dutxa amb un constant rajà de l'aigua com a fons musical; però aquest té més mèrit que l'anterior, perquè amb una melodia facilota inventa ell mateix les lletres i, si té dia inspirat, és capaç de fer-li una cobla a Guerra o a Morán. No sé si les meves veïnes, quan estenen la roba a les galeries, es pregunten mútuament amb quin detergent renten, però més d'una vegada les he sentit bescanviar-se receptes de cuina o patrons dels cússets de "Corte y Confección".

Els diumenges són quelcom especial: de bon matí un matrimoni es disposa pel cap de setmana; l'esposa, mentre discuteix amb els

nens que, avariats, no han acabat encara el seu got de llet, pregunta al marit una i mil vegades si ha agafat les claus de la caseta de camp i si ha tancat l'aixeta del gas. Hi ha un jove que aprèn a tocar la corneta durant les inacabables tardes de diumenge, i els altres —la soferia audiència del seu concert— hem d'aguantar-li les còreres i fuses desafinades. No manca tampoc l'aparell de ràdio amb el corresponent partit de futbol i el locutor que, de tant en tant ens espanta amb el seu crit de gol.

Tanmateix, com canvien les coses quan els veïns ens trobem cara a cara! Si coincidim a la planta baixa, esperant l'ascensor, i el trajecte que hem de realitzar es curt —fins a un quart pis per exemple— treiem cansats les claus de la bossa o dissimulem amb el periòdic o la propaganda de la bústia, a fi d'alleujar la inoportunitat de no saber què dir. Però el viatge se'n fa inacabable si és fins a l'atí; els segons semblen hores fins que, per fi, el més decidit trenca el gel amb una frase com aquesta: "quina calor! Sembla que ja s'apropa el bon temps..."

Diuen els entesos que les llengües romàniques tendeixen a desaparèixer i que dintre de pocs anys en tindrem prou amb l'anglès i el llenguatge de la cibernetica. El panorama no és esperançador, i per això, hauríem de deixar les qüestions meteorològiques a l'home del temps i parlar més i sense cap obstacle amb el veí.

Olga Merino

Seminari Menor la Conreria

L'internat afavoreix l'estudi i la convivència

—Com vas arribar a la Conreria?

—Vaig començar a primer de BUP en el curs 81/82.

Jo ja tenia la idea de ser capellà, però no sabia que existia aquest centre. Va ser gràcies al mossèn de la meua parròquia, que em va oferir la possibilitat d'anar al Seminari Menor. Sense pensar-m'ho dues vegades, vaig acceptar.

—Quins avantatges i dificultats has trobat a la Conreria?

—La Conreria m'ha ajudat en molts aspectes. En un terreny escolar he trobat uns professors que treballen incessantment per a ensenyar-te, i que sempre estan disposats a ajudar-te en el teu personal progrés acadèmic. Abans no havia conegut aquest ritme de treball, i després de tres anys el recomanaria a qualsevol, perquè el considero molt enriquidor.

El fet de ser intern, de dilluns a divendres, afavoreix enormement l'estudi i la convivència. En aquest terreny, m'ha permès posar-me en contacte amb nous companys, a qui he après a conèixer profundament, gràcies al fet d'un constant frec a la classe, a les cambres, als àpats, als patis, a les reunions, a la pregària, a la con-

versa... i he descobert també aquells que han decidit ja respondre afirmativament a la crida de seguir més de prop el Crist.

El clima d'amistat i companyeria amb els educadors i alumnes fa que et sentis com a casa teva.

El fet de poder marxar cada cap de setmana a casa em sembla molt positiu, ja que em permet de no deixar el contacte amb la família i els amics, amb la parròquia, els grups de joves...

En el terreny espiritual m'ha ajudat a progressar en la meua vocació cristiana i sacerdotal. La pregària del matí i del vespre, l'assistència lliure a la celebració de l'Eucaristia, reunions amb companys vocacionats i moltes altres coses, fan que puguis tenir constant contacte amb Jesucrist i vagis madurant com a cristià.

Pel que fa a les dificultats, no n'he trobat moltes. Els primers mesos plens d'incògnites, et fan emprendre un tipus de vida nova, timbres i horaris més estrictes. Però aviat en descobreixes els avantatges.

La integració amb els membres del curs i altres companys no em fou massa difícil perquè el clima és molt obert. D'altra banda he caigut en un curs molt acollidor i amical.

Carles Catasús, de 17 anys

—Què li diries a un noi que vol anar a la Conreria?

—Que hi vagi amb molta il·lusió i ganes de treballar de valent. Que s'ho passarà bé.

Que si ell vol podrà progressar enormement en el camp acadèmic.

Però ben certament trobarà tota mena d'ajudes per a un progrés en la convivència, en el creixement humà i en la descoberta de la seva condició de cristià.

I si Déu el crida pel camí del sacerdoci trobarà tots els respectes i ajudes a una opció totalment lliure i responsable.

Que m'agradaria molt poder acompanyar-lo a la Conreria, ara que jo ja he de deixar-la per continuar el meu camí en el Seminari Major.

Per què no vaig a les discoteques?

Molts pares es queixen que els seus fills freqüentin certs tipus de diversions. Ells els ho prohibeixen, però no els donen raons del perquè no és bo que hi vagin. Jo, que sóc jove i no freqüento les discoteques, he hagut d'explicar, més d'una vegada, el perquè de la meua actitud. Pensant que aquestes explicacions puguin ser vàlides per als pares i companys, m'he animat a posar-les per escrit en aquest article.

La recerca de la felicitat

La raó i la fe es complementen. Si una noia o un noi no tenen fe, o bé la tenen molt esmorteïda, i tampoc no tenen raons o criteris humans vàlids per fer un discerniment, quan han de resoldre un problema que se'ls presenta, el més fàcil és que s'equivoquin.

Tot i tenint uns principis ètics (l'Ètica és la part de la filosofia que, a la llum de la raó, estudia i dirigeix el comportament humà) pot resultar difícil aplicar-los a determinades situacions quotidianes, les quals, encara que considerades en si mateixes, no comporten un desordre moral clar en la convivència humana, en la pràctica fàcilment s'integren —amb una facilitat no sempre previsible— en una opció o actitud general de l'ésser humà que l'allunya de la felicitat que, en principi, cerca.

Noti's ací que la felicitat respon a un pregó desig de la naturalesa humana. La felicitat —que tots desitgem i cerquem— es troba quan s'assoleix allò que, essent bo —comportant un bé per a la persona— satisfà els desigs de dita naturalesa. La recerca d'aquests béns per part de l'home, sota la llum esclaridora de la raó, encaminada a identificar-los, mou la voluntat a acceptar-los, practicant així el bé i evitant el mal. En aquesta "praxi" rau, en definitiva, la vida moral i la felicitat de l'individu.

Quan una actuació determinada és clarament un mal per a la pròpia persona, o bé per als altres, o més encara si ho és per ambdós, ens és relativament fàcil comprendre que hem de depositar l'actuació, en qüestió. Però si es tracta d'un bé, encara que aparent, per a qui ho realitza i, al mateix temps, d'un mal per a l'altri? Heus ací un problema, una confrontació de béns que crea perplexitat. El criteri en aquest cas és que, mentre la interpretació subjectiva d'un fet pot conduir a aquest interrogant, l'apreciació objectiva d'aquest fet, no! L'home és sociable per naturalesa i no pot pas ser que el seu bé autèntic sigui contrari al bé comú, que comparteix amb els altres. Llavors ens preguntem on rau l'error d'aquesta confrontació. Miren d'escatir-ho.

Malgrat la suposada manca de fe sobrenatural en una majoria de la gent, hi ha, no obstant, una idea bàsica comunament acceptada: l'home és quelcom més que material i per això crec sincerament que l'error rau en la possible i real oposició, que es dona en molts casos, entre el coneixement intel·lectual i el coneixement sensible. Evidentment, si no volem deshumanitzar-nos i infravaluar-nos, en aquests casos ha de prevaler el coneixement intel·lectual, ja que és d'un ordre superior al sensible i, per tant, és més perfecte. En una paraula, com que som éssers racionals, la raó ha de dirigir tota la nostra activitat.

Les diversions juvenils

Aquestes reflexions que acabo de fer, aplicades al cas de les diversions juvenils, tenen una importància cabdal. No és ni de lluny cap secret, que molts pares i bona part del jovent tenen dificultats a l'hora d'emprar adequadament el temps lliure: les estones d'oci i lleure, en definitiva, a l'hora de divertir-se i d'esbarjo.

El conflicte entre els pares, que desaconsellen i fins prohibeixen certes diversions, i els fills que volen fer la seva, sorgeix ràpidament. Aleshores calen explicacions raonades que estiguin a l'altura de la problemàtica. La fe, amb l'ajuda de l'oració, poden cooperar a trobar aquelles explicacions, que han de ser sempre raonades des d'un punt de vista humà.

Cal de totes maneres tenir en compte, com a presupòsit general, que la societat que ens ha tocat de viure, és tremendament hedonista: sent una mena d'al·lèrgia i un temor intrínsec a tot el que significa sacrifici, esforç, sofriment. Algunes de les pautes de comportament social, que s'han anat generalitzant aquests darrers anys, són veritables signes d'aquest càncer que debilita més i més els individus i la mateixa vida de la societat.

Les discoteques, certes platges i altres llocs similars, són "brous de cultiu" idonis per a exasperar el plaer merament sensible debilitant la voluntat. I com que la repetició d'actes crea costum, i el costum arrelat es fa hàbit, sota la força de l'hàbit hom acaba creient en el que fa, i no fent el que creu.

D'aquí ve que "l'apreciació subjectiva" d'un fet desordenat, que esmentàvem abans, pugui significar un "bé" (bé que prové solament d'un coneixement sensible) per a qui ho realitza, i, al mateix temps, un mal (mal que prové d'un coneixement sensible il·luminat i supeditat al coneixement intel·ligible) per a un mateix i per a l'altri. No hi ha cap dubte que la discoteca és un d'aquests

ambients en què l'oposició entre les dues formes de coneixements es dona gairebé sempre. El perill és que els que van a la discoteca "senten que s'ho passen bé" i no saben (sí que ho sospiten al començament d'anar-hi, però després ja no) que els fa mal.

Cal que els pares sàpiguen donar raons humanes per desaconsellar les discoteques als fills. Si la formació cristiana dels fills els permet de completar aquestes raons, millor que millor. D'aquestes raons, que són vàlides, fins i tot per a persones sense fe, en destacaria tres:

1) Debilita molt la voluntat de la persona en qüestió. Els sentits s'esmussen fàcilment i la voluntat —voluntat pràctica— difícilment pot posar en pràctica els dictats de la raó. Els llums de colors, intermitents i variants, junt amb el moviment de les persones, proporciona a la vista unes imatges al·lucinants; la música estrident delecta l'oïda; les begudes satisfan el gust; la proximitat interpersonal facilita l'olfacte: els olors forts i agradables impulsen el tacte a tenir sensacions pròpies i/o alienes, que la roba generalment massa cenyida ajuda a incrementar. Una acció conjunta de tots els sentits, extensivament i intensa, acaba per sobreposar-se a la millor de les voluntats, encara que la raó vegi que no se'n deriva pas cap bé personal o social.

2) Incapacita per a estimar de veritat altres persones en la mesura que aquesta estimació i amor requereix lliurament, abnegació, sacrifici per superar l'egoisme propi i de la carn. La millor garantia per a arribar al matrimoni sense pràcticament possibilitats d'èxit, és haver acostumat la voluntat a obrar segons el plaer sensual (ho faig perquè ho sento) i no segons el coneixement intel·ligible (ho faig perquè sé que és bo i convenient).

3) Indueix fàcilment altres persones a l'error; al mateix error d'acostumar-se a obrar pel que sento i no pel que sé. Aquest perill s'incrementa a causa que els amics i amigues —companys d'estudis, de barri, etc.— es troben igualment en un període de formació (a tots els nivells). Període que tindrà indubtables repercussions en la seva pròpia vida d'adults. En una paraula, dificulta la maduració psíquica i humana dels altres.

Per acabar, si el temps que dediquen a la discoteca el treuen del temps d'estudi, de dormir, de contacte amb la família i amb altres persones i amistats que els poden ajudar a madurar, lluny d'assolir la felicitat que cerquen, en fan incapaços d'ella.

Ah! i les discoteques a vegades també es cremen...

Joan Vila-Masana i Torra

Crònica castellerà

Tres colles a St. Pere de Ribes

La primera diada castellerà d'enguany, se celebrà a la vila de St. Pere de Ribes, amb motiu del IV Aniversari de la colla local dels Castellers de Ribes. Hi varen participar les colles dels Xiquets de Reus, Bordegassos de Vilanova i els anfitrions Castellers de Ribes. Cal destacar que totes tres colles varen descarregar tots els castells, fet significatiu al principi de temporada. Resumint l'actuació, aquests són els castells aixecats per les tres colles:

- + Xiquets de Reus: Torre de sis, Tres de set, i Quatre de set.
 - + Bordegassos de Vilanova: Quatre de set amb l'agulla al mig, tres de set, i torre de sis.
 - + Castellers de Ribes: Tres de set, torre de sis i Quatre de sis net.
- Acabaren les colles de Vilanova i Reus amb un pilar de cinc i els ribetans amb un de quatre.

Altres actuacions:

- + Xiquets de Tarragona, actuaren en pròpia plaça on van carregar la seva primera torre de set d'enguany, que fou acompanyada pels Quatre de set amb l'agulla al mig, el Tres de set i el Pilar de cinc.
 - + Castellers de Barcelona actuaren a l'Hospitalet on varen plantar el Tres de set, dues torres de sis, dos pilars de cinc, el Quatre de sis amb l'agulla, i diversos pilars de quatre.
 - + Xicots de Vilafranca actuaren a Lavern. Varen plantar dos Quatres de sis nets, torre de sis, i diversos pilars de quatre i de cinc.
 - + Colla Vella dels Xiquets de Valls, aixecaren els seus primers castells de l'any a Solsona; plantaren el Tres i Quatre de set, dues torres de sis, i diversos pilars de cinc.
 - + Castellers de Terrassa, ho van fer a Cerdanyola aixecant; la torre de sis, Quatre de sis net, diversos pilars de quatre i intentant el Tres de set.
 - + Castellers de Castelldefels, actuaren a Martorell. Varen aixecar castells de cinc, el tres de sis i pilars de quatre.
- Properes actuacions:
- Colla Vella dels Xiquets de Valls a Almilà.
 - Bordegassos de Vilanova a Castelldefels amb la colla local dels Castellers de Castelldefels.
 - Colla dels Joves dels Xiquets de Valls a Montblanc.
 - Xicots de Vilafranca a Vilafranca.

Un bordegàs al Parlament de Catalunya

Un membre de la colla castellerà dels Bordegassos de Vilanova, Esteve Orriols, regidor per CiU de l'Ajuntament de Vilanova i la Geltrú, ha estat elegit parlamentari per la circumscripció de Barcelona per CiU. Per altra banda un nou casteller també ha sortit elegit parlamentari en la circumscripció de Tarragona i també per CiU, es tracta d'Enric Cardús, ex-president de la colla castellerà dels Xiquets de Reus. Desde aquí desitgem sort als dos parlamentaris castellers en pro del Món Casteller i de Catalunya.

Eloi Roca

VIATGE A TERRA SANTA

promogut per l'Associació Bíblica de Catalunya
del 19 al 29 d'agost de 1984

- Visita de tots els Llocs Sants
- Pensió completa en hotels de 3 estrelles
- Assistència d'un guia local
- Acompanyament d'un membre de l'Associació Bíblica de Catalunya, qui tindrà cura de les explicacions bíbliques
- Inclou les entrades a monuments, museus, etc.

No volem organitzar un viatge més a Terra Santa. Intentem donar a conèixer la Bíblia a través de la història, de la geografia i de la vivència personal.

PREU: 124.900,-- Ptes.

Per a més informació, programa detallat, inscripcions, etc., dirigir-se a:

ASSOCIACIÓ BÍBLICA DE CATALUNYA
Arquebisbat. TARRAGONA. Telf. (977) 23 34 12.
VIAJES MELIÀ
Rambla Nova, 3. TARRAGONA.
Telf. (977) 34 74 05 - 23 74 12.

Llibres

Una clara edat mitjana

El llibre de Régine Pernoud (1) és apologetic i no ho amaga. Reivindica una època, l'Edat Mitjana, de la qual, en general, es té una idea ben equivocada. És una obra de joventut, però en reeditar-la, 35 anys després, no hi volgué rectificar res. Hi reconeixia algun petit error de detall i algun judici apassionat, però es ratificava plenament en el sentit general de l'obra.

Segons que explica en el pròleg d'aquesta nova edició, el contacte assidu amb els materials històrics, a l'Escola d'Arxivers, va fer que s'adonés dels errors que contenia la historiografia tradicional sobre aquells temps qualificats obstinadament de tenebrosos. L'error consisteix, principalment, a atribuir a l'Edat Mitjana la degradació que alguna institució de l'època sofrí posteriorment, o a atribuir-li també com a producte propi, costums i pràctiques que la precediren.

Per exemple, la tortura de la Inquisició i que els tribunals degenerin en una persecució política o de revenja personal s'esdevé ja en el Renaixement, no pas a l'Edat Mitjana en què la Inquisició usa mètodes de persuasió i dona llargues al procés per tal que l'inculpat rectifiqui. Com la pràctica de la bruixeria i la conseqüent caça de bruixes, amb els abusos que comporta, que té els orígens a finals del segle XV i culmina al XVII; quan preval una religiositat de temor i de superstició i no la fe clara i racional dels temps medievals.

Pel que fa al feudalisme, sorgeix en els temps romans, en el baix imperi, per la necessitat de buscar protecció a la inseguretat de la vida civil, quan l'autoritat de l'estat ha quedat desbordada i la presència del qual només pot comprovar-se per l'extorsió fiscal. L'Edat Mitjana no inventa el feudalisme, però subsistint les condicions d'un viure difícil, per manca d'una autoritat superior, l'Edat Mitjana institucionalitza el feudalisme i l'humanitza; i no amb flamant legislació sinó adaptant la realitat consuetudinària. El feble, en acollir-se a la protecció del poderós, es compromet a complir uns deures envers ell, però també el senyor accepta uns deures envers el vassall: és un compromís recíproc que cadascun es compromet a complir a profit dels interessos mutus: defensa de la propietat i de la vida. Fins i tot la condició de serf, de junyit a la terra —veritablement no pas gens enviable— té la contrapartida que, si el serf no pot abandonar el seu tros, tampoc ningú no podrà treure.

També ja és quan l'Edat Mitjana ha declinat que els gremis passen a ser un monopoli de la burgesia i

les traves per aconseguir el grau de mestre es fan insuperables. Abans han aplegut la seva missió de protecció a l'ofici, d'evitar la competència deslleial, de garantir una bona feina, de formar bons oficials i mestres: graus a què tot aprenent podia arribar si s'aplicava i estimava l'ofici.

Als conceptes tòpics de temps obscurs i macilents l'autora contraposa l'observació de les minatures en els manuscrits, de les escenes dels retaules, de l'estatuària en els pòrtics i capitells, dels vitralls; i fa adonar el lector del gust per la vida de la gent d'aquell temps, que sense escarafalls reproduïen el fer de cada dia en els recintes sagrats; el treball al camp i a la indústria, i també situacions joioses i a voltes irreverents.

Hi ha també el gust del color, alegre i variat, que es tradueix en el vestir, com manifesta l'art pictòric. I un sentit de l'humor i la ironia que en la producció trobadoresca i en la novel·la sap dir les coses pel seu nom, sense eufemismes timorats; i un sentit de la lírica que fa que mesclin deliciosament realitat i

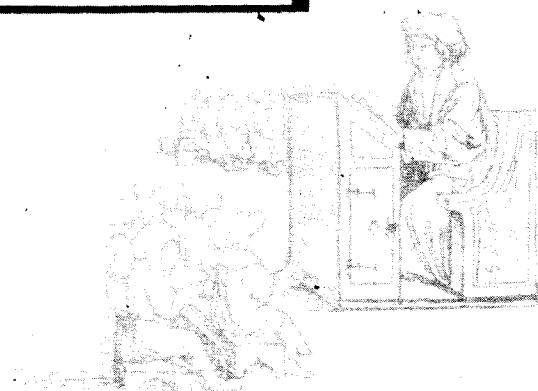
fantasia.

És clar que l'Edat Mitjana està condicionada als coneixements del seu temps i al daltabaix enorme de les invasions, però quina vitalitat no posa en transformar-ho! Sota l'influx de l'esperit cristià els costums es poleixen i l'organització social es democratitza. I en el cultiu de la ment i en la ciència no va pas resagada una època en què sorgeixen les universitats i pot donar un Roger Bacon, un Sant Tomàs i el nostre Ramon Llull.

"A la luz de la Edad Media" és un gran llibre que convé llegir. Dóna una idea clara de la tan maltractada època medieval. I és important de saber que aquest procés de clarificació que Régine Pernoud obre en aquest llibre l'ha continuat en la seva producció posterior, que ha dedicat a consolidar monogràficament tot allò que en aquest llibre ja demostra.

A. Casas i Devesa

(1) "A la luz de la Edad Media"
Edicions Juan Granica. Barcelona.

Residencia Geriátrica Bon Viure

Estamos en Horta, en una torre con jardín, alimentación adecuada, calefacción, ascensor, sala de reposo, control sanitario y terapia humana. Estancias para siempre, y para convalecencias. Pocas plazas. T. 427 44 53.

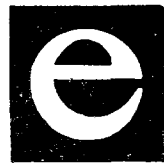
Dr. J.L. Viscarri i Trullàs

Psiquiatria - Psicología
Tratamiento enfermedades nerviosas y mentales. Alcoholismo.
Visita: Dilluns, dimarts,
dimecres de 5 a 2/4 de 8 tarda.
Teléfono: 247 50 97.

ESTIU 1984

CURSOS D'IDIOMES A L'ESTRANGER

- Estades individuals i en grup
- Vigilància per a menors
- Cursos especials per a empresaris

eurolingua

C/. Prats de Molló, 6 (prop plaça Adrià).
Tel. 201 33 07 — Barcelona-21

LA SARDANA I LA DANSA

Balls catalans a l'escola

L'Esbart Dansaire Sioris "Ballet Ciutat de Lleida" està portant a terme a la nostra ciutat, així com al poble d'Algerri, uns cursets d'iniciació a la dansa catalana, en aquest cas, els nostres balls, tot continuant la tasca que va engegar ara fa tres anys, i que tanta acceptació va tenir últimament.

Les escoles que aquesta temporada s'han volgut incorporar a l'aprenentatge dels nostres balls són: Joan XXIII, Dominiques, Frederic Godàs, Arbell, i l'escola del poble d'Alguerri (Noguera), i sumen una quantitat aproximada de tres-cents cinquanta escolars els qui aprenen les nostres danses.

Tal com es pot veure, els nostres dansaires no es limiten tan sols a ballar als recitals de l'Esbart on prenen part, sinó que també els agrada ensenyar als infants de l'escola, la bonica tasca de l'aprenentatge i divulgació de les nostres danses, que fins fa ben poc, tan arraconades teníem. També cal parlar del curset que es porta a terme a l'estatge de l'Esbart, on hi prenen part una seixantena de petits i menys petits.

Cants i danses de tot el món

El Comitè Musical del Festival Internacional de Música de Cantonigròs ha fet ja la selecció de grups inscrits a les competicions del proper juliol.

Aquest any el Festival tindrà

lloc els dies 19, 20, 21 i 22 de juliol, a Cantonigròs, i, com a innovació, podem dir que s'ha instaurat la modalitat de concursos de cors infantils, amb una participació de 7 grups estrangers. Quan a la totalitat de grups participants, aquest any serà de 50, que representaran 29 països diferents.

Recordem que aquest Festival és d'unes característiques úniques que el diferencien dels que se celebren a Catalunya i a la resta de l'Estat espanyol, situant-lo al nivell dels festivals de música més importants de tot el món. El seu caire popular fa possible la convivència de la gent de casa nostra amb els qui vénen de fora, mitjançant la música i la dansa.

La cobla "Els Montgrins", guardonada

En un altre ordre de coses, cal remarcar que la cobla "Els Montgrins" han estat distingida amb la Placa de la Creu de Sant Jordi, instituïda per la Generalitat de Catalunya per tal d'honorar les institucions que han demostrat una continuada trajectòria de servei al país. La Placa de la Creu de Sant Jordi fou lliurada a la cobla "Els Montgrins" en un acte que va tenir lloc a Torroella el dia 22 d'abril, sota la presidència de l'Honorable Miquel Coll i Alentorn, conseller adjunt a la presidència de la Generalitat.

Josep Ventura

RACÓ DEL LLENGUATGE

Les parts del cos (5)

Reprenc el fil deixat la setmana anterior: encara que diuen que ulls que no veuen, cor que no dol, feia uns ulls oberts com unes taronges. No fos cas que, volent-se senyar, es tragués els ulls. No va aclucar els ulls en tota la nit, de gana, i al matí, es menjava amb els ulls aquell pa i formatge tan ullats. Al capdavant, va fer els ulls grossos i no s'hi veia cap ull, de content que estava, perquè havia caigut a l'ull de la noia que li feia l'ullet. A ella, els ulls li parlaven i se l'hauria endut a ulls clucs on hagués volgut. Era dels que dormen amb els ulls oberts i ara era tot ulls vigilant que no li trepitgessin l'ull de poll. Mirem l'ull de més a la vora. Les parpelles obren i tanquen el pas de la claror a voluntat de cadascú en un tancar i obrir d'ulls, és a dir, ràpidament, encara que, davant d'un ensurt, d'un perill, d'un enlluernament o d'un estat nerviós, les contraccions de les parpelles són ingovernables. No hi ha cap altra part del cos visible amb una mobilitat voluntària semblant. Un dels elements cabdals de la bellesa d'un rostre, tant si és femení com masculí, són les pestanyes, que poden ser llargues, sedoses i arquejades, emmarcant i afavorint la mirada de llurs posseïdors. Amb les pestanyes, com que tenen el nom igual en castellà que en català, no ens hi equivoquem; en canvi, és molt corrent sentir anomenar les parpelles amb el castellanisme pàrpados. Són elles les que tapen i protegeixen el delicat mecanisme visual, del qual veiem el blanc de l'ull i l'iris, que és el que dona color als ulls; un altre element de bellesa, doncs. La blavor o la foscor dels ulls han donat molt de joc en la descripció de l'ésser estimat en la literatura amorosa de tots els temps. Al bell mig de l'iris hi ha la pupil·la, coneguda popularment com la nineta dels ulls, terme amb què definim la predilecció per un ésser o una cosa.

Els pòmuls i les galtes ens marquen l'obesitat o la magresa d'una persona. Els pòmuls prominents corresponen a gent cara-xuclada, de galtes enfonsades, esbarrats. Els cara-rodons, en canvi, els que tenen les galtes de pa de ral, rodones i vermelles, mantenen els pòmuls invisibles. A tots ens ha tocat, alguna vegada, parar la galta —al pató o a l'abraçada—. Tots hem conegut individus amb moltes galtes, que vol dir molta barra, ras i curt.

Perles ortogràfiques

He descobert una mina de perles en les pàgines centrals de la revista que porta els programes de la televisió. És on hi ha la programació del canal tres. Entre altres, trobo els següents titulars: Els professionals. En l'interès públic. No comenseu la revolució sense mi. ...professionals... interès públic... comenceu... sense... És clar, com que la fan a Madrid, encara que digui "Edició Barcelona"...

Albert Pera

Centenari del naixement d'en Josep Carner

La Caixa d'Estalvis de Sabadell commemora el naixement del gran poeta

En escaure's el centenari del naixement del gran poeta català Josep Carner, l'Obra Cultural de l'entitat d'estalvis sabadellenca li dedicarà l'atenció que es mereix, fent-ne així el centre d'interès més important dels actes acadèmics. Així, el dimarts dia 24, tingué lloc la inauguració d'una exposició bio-bibliogràfica a partir, precisament, de fons de la biblioteca de la pròpia Caixa, alhora que la coral de la Unió Excursionista de Sabadell oferí un petit recital de cançons catalanes, entre les quals figuraven poesies musicades del mateix poeta.

Un altre acte que tingué la figura de Carner com a motiu bàsic fou la conferència que el poeta i pintor Narcís Comadira pronuncià, convenientment il·lustrada amb unes escaients diapositives, analitzant, sota el títol "L'ESCENA DEL PRÍncep", les evidents similituds que presenta la poesia carneriana amb la iconografia artística de l'època, posant com a exemple obres de Sunyer, Torné i Esquius i altres, amb la qual cosa s'oferí una visió contextualitzada dels ideals estètics del noucentisme. A fi de documentar l'exposició de Carner es publicà un fulletó on es recollí el dossier que sobre el nostre gran poeta va elaborar recentment la revista d'història "L'Avenç", amb treballs del mateix Comadira i altres autors.

L'horari serà, per a l'Exposició Carner, cada dia de 6 a 9, a l'edifici de l'Obra Cultural, situat al carrer d'En Font, número 1, de Sabadell.

Amb motiu del centenari del naixement del mestre Antoni Pérez Moya, la Comissió Organitzadora d'aquest centenari (Orfeó de Sants, Orfeó Sta. Llúcia, Orfeó Vicentí i Federació Catalana d'Entitats Corals) ha convocat un concurs que es regirà per les bases següents:

1. Podran participar al concurs tots els compositors que ho desitgin, amb un màxim de tres obres per concursant. 2. Els originals hauran de ser rigorosament inèdits. Seran presentats per duplicat en tamany foli. Tota obra que hagi estat interpretada públicament o premiada en qualsevol altre concurs, quedarà desqualificada. 3. A cada original haurà de constar el títol de l'obra i un lema, però no el nom de l'autor. A part s'haurà d'incloure un sobre tancat amb una tarja on consti nom i cognoms de l'autor, adreça i telèfon, títol i lema de l'obra. 4. Les obres seran trameses a COMISSIÓ ORGANITZADORA CENTENARI ANTONI PEREZ MOYA, Orfeó de Sants, Sants, 71, 3, Barcelona-14. I en el sob...

"Memorial Antoni Pérez Moya"

Concurs de música coral

de fer constar: "Concurs Memorial Antoni Pérez Moya". 5. L'admissió d'originals es tancarà a les dotze del migdia del dia 15 de maig de 1984. 6. S'estableixen els premis següents: un premi dotat amb 100.000 ptes. per una composició original de tema lliure, i sobre un poema, inèdit o no, en llengua catalana, a "Cappella" i a quatre veus mixtes, amb un temps de durada no inferior als tres minuts ni superior als set. Un premi dotat amb 50.000 ptes. per una composició d'iguals característiques que l'anterior, però especialment indicada per a cor juvenil, a dues veus blanques i una de tenor amb tessitura Do-2 Re-3. Un premi dotat amb 50.000 ptes. per una composició sobre una melodia popular harmonitzada a quatre veus mixtes a "cappella", amb un mínim de dues harmonitzacions de la mateixa melodia i amb una durada entre els tres i cinc minuts. Un premi dotat amb 25.000 ptes. per una composició d'iguals característiques que l'anterior, però especialment indicada per a cor juvenil, a dues

veus blanques i una de tenor amb tessitura Do-2 Re-3. 7. El jurat farà públic el nom de les obres guardonades abans del 15 de juny de 1984. No així el nom dels autors, que es faran públics amb l'obertura de les pliques corresponents en el transcurs d'un concert que se celebrarà per Santa Cecília de 1984 a l'Orfeó de Sants en què, a més, s'interpretaran les obres premiades i aquelles que mereixin una especial atenció per part del jurat. 8. Una vegada presentades les partitures, no serà permesa la retirada de cap original. Les composicions no premiades s'hauran de retirar abans del 31 de desembre de 1984, és a dir, un mes després de donades a conèixer les obres i els autors premiats. Passat aquest termini les obres no retirades quedaran en propietat de l'arxiu musical de l'Orfeó de Sants. 9. Totes les decisions de la Comissió Organitzadora i el Jurat del Memorial, relatives a l'organització i al desenvolupament del Concurs són inapel·lables, i el fet de participar-hi implica la plena acceptació d'aquestes decisions.

MODA

Per tots aquells que viuen o estan d'alguna manera relacionats amb el món de la moda, l'acord de col·laboració firmat, entre la Fira de Barcelona i l'Institut Espanyol de la Moda, ha obert noves i esperançadores perspectives, ja que gràcies al potencial de treball que capacita ambdues institucions, es preveu una autèntica recuperació dels Salons de Moda barcelonins en posar ambdós mitjans oportuns dins del terreny estrictament firal i professional, davant les necessitats d'un sector.

Amb motiu d'aquest acord, diverses mostres de creadors s'han celebrat en el recinte de les Reials Drassanes de Barcelona; mostres patrocinades i sota l'ajuda econòmica de la Generalitat, que han estat organitzats com a pauta del que serà un autèntic Saló el pròxim mes d'octubre d'enguany.

Es interessant que els creadors col·laborin amb els industrials, i, tal com la Fira i l'Institut Espanyol de la Moda així ho entenen, consideren que aquest conveni ha de servir bàsicament, per catapultar la moda espanyola i protegir el mateix temps tots els seus interessos.

Durant quatre dies, diversos grups i firmes independents van oferir-les seves col·leccions tardor-hivern '84/85 a tots els visitants compradors del país, desplaçats a Barcelona per aquest motiu.

M. Lavive, per COME. Conjunt de línia folgada i desenfadada, format per abric desenganxat i pantalons amb butxaques laterals adornats d'arruga.

Roser Marcé, va presentar aquest vestit realitzat amb franel·la de llana de color caqui, de tall netament militar renovat.

Modiseny: Un grup compost per quatre creadors d'excepció: Antoni Meneses, Josep Ferrer, Margarita Nuez i Andreu. Una col·lecció d'alta confecció a base sempre de teixits naturals i exclusius, per un conjunt de peces d'elaboració molt acurada. És un grup de prestigi que persisteix en la seva trajectòria de contingut.

Agatha Ruíz de la Prada: Una creadora plena d'idees dirigides a un sector eminentment jove com ella. Molta seda natural i profusió d'estampats.

COME: un grup pioner que persevera a través d'un estil particularment personal. El formen diversos estilistes creadors i professionals tots ells, que tenen molta cura del prestigi i el nom d'aquest grup conegut des de fa anys entre els professionals del sector.

Andreu: Genial, creatiu, perfecte, una col·lecció tardor-hivern que assumeix caràcters de primícia. Andreu és l'artista dels volums i els drapats, que sap analitzar i vestir la dona. Models molt suggestius i presència de napes i ants per unes peces inimitables pel disseny i pel concepte. Molt bo.

Paco Casado: Una col·lecció de la mà d'aquest creador, que té els seus seguidors. Potser en altres ocasions l'hem vist en millor forma; no obstant, agradaran els seus models.

Toni Miró: Creador nat, ple de responsabilitat que li agrada allò més nou i atrevit. Jocs de color, de teixits i d'idees, fins a completar una col·lecció que, com sempre, va resultar perfecte.

Creiem que aquestes "Mostres de Creadors" han estat una experiència molt positiva. Positiva i eficaç per perseverar en un futur i portar a bon terme allò que per Barcelona ha de ser un fet real: els Salons de Moda. I això s'aconseguirà, si treballem tots units.

María José Ejarque

Mostres de creadors:

Roser Marcé: Aquesta firma, va ser la que va obrir aquest cicle de mostres, presentant una extensa col·lecció de peces molt femenines, en les quals, la sensibilitat d'aquesta creadora ens va sorprendre una vegada més, en el desenvolupament dels temes hivernals proposats a través de les seves idees personalíssimes. Molts quadres per l'apartat "College"; abundància de blau marí; peces feme-

nines de tall masculí i una línia militar molt renovada, juntament amb uns models de vestir inspirats en el romanticisme de "Carmen". Tot això va confirmar el bon estil

de Roser Marcé que cada any se'n descobreix com una creadora d'excepció.

Jordi Cuesta: Sempre original i creatiu, va combinar línies i teixits

dins del que podríem qualificar "el seu estil personalíssim". Una col·lecció molt acurada que va agradar molt perquè hom hi va veure autèntica moda.

Mostra de creadors

COSTUMS I TRADICIONS

El Mes de Maria dels Ocells

Si de flors n'hi ha una per a cada dia del Mes de Maria tal com diem la setmana passada, també es poden trobar prou ocells, especialment d'entre els que viuen a la Muntanya Sagrada dels catalans.

L'any 1856 es publicava a Barcelona, un llibre titulat "Mes líric de Maria, o los Cancioneros de Montserrat", del prevere Joan Martí i Cantó, del qual el 1863 se'n féu una nova edició considerablement augmentada. D'aquests ens servim per a la xerrada d'avui.

Aprovat per Pius IX i enriquit amb indulgències concedides per una quinzena de bisbes d'ací, i d'altres països, obtingué força èxit. Escrit en castellà, com força dels d'aquells temps, contenia, a més a més de les oracions apropiades per practicar del Mes de Maria, una colla de partitures, corresponents a diverses cançons —algunes en català— de diferents autors, a glòria i lloança de la Mare de Déu.

A cada capítol hi ha un fragment històric de Montserrat; efemèrides; visita a les ermites i al·lusions a sants que hi peregrinaren dels quals en dona breus notes biogràfiques. Amb tot, allò més original i que més ens interessa ara, és que, també cada dia, posa a la consideració del lector unes reflexions sobre els ocells que formen part de la fauna montserratina, assimilant-los a una virtut o sentiment.

D'aquesta manera, a més a més d'explicar la constitució de cadascun d'ells, treu conseqüències de llurs conductes o costums, per relacionar-los, com hem dit, a una pràctica moral.

El primer dia hi trobem el Verdum, representa-

tiu de la Fe; segueixen el Pica-soques, enfilant-se a l'arbre de l'Esperança; el Tord-blau, emblema de l'Amor de Déu; el Merlot, imatge de la santa Impaciència; el Tord-roquer, simbòlic del Zel; la Cogullada, representació de l'Amor; la Tórtora, imatge de la Tristesa; la Cadenera, expressió de la Prudència; l'Alosa, emblema de la Circumspecció i el Rossinyol, que figura la Vigilància.

Han passat deu dies. Seguim amb l'onze on trobem el Pica-aranyes, símbol de l'Activitat; la Garsa, emblema de la Discreció; el Gaig, significador de la Justícia; l'Estornell, ens ensenya l'Oració; el Pitroís o Pit-roig, la Devoció; la Puput, la Pietat filial; el Cargolet, significa la Fortalesa; el Gafarró, ensenya l'Obediència; la Perdiu, la Paciència i el Trenca-pinyes, la Pobresa.

La tercera i darrera tongada aplega el Cucut, símbol del Despreniment; el Martí-pescador, representant la Magnificència; el Cua-roig, ensenya la Perseverància; la Guatlla o Gotlla, la Temperança; la Cuareta, és imatge de la Puresa; el Reietó, símbol de la Humilitat; l'Oreneta, la Bondat; el Falziot o Falzella, la Tendresa; el Passerell, representa la Docilitat; el Colom, la Innocència i el Pinsà, l'Alegria. Són, doncs, si no ens hem descomptat, trenta-un ocells que canten a la Mare de Déu a Montserrat. Una bella manera de pregar, alhora que una deliciosa lliçó d'ornitologia popular.

Esteve Busquets i Molas

CUINA

De llauna o millor naturals: Mousse d'espàrrecs

2 llaunes d'espàrrecs
3 ous
1/4 litre de llet
1/8 litre crema de llet

200 gr. xampinyons
300 c.c. llet
1 cullerada de farina
una mica de mantega

Poseu al foc un cassó, el quart de litre de llet i els espàrrecs, escorreu-los i tal·leu-los a trossets; quan comencin a bullir, passeu-los pel minipimer, durant uns moments perquè quedi fi, afegiu-li aleshores els tres rovells i la crema de llet, tireu-li la sal, el pebre i si ve de gust una mica de nou moscada. Bateu les tres clares a punt de neu forta i afegiu-les amb cura. Unteu amb mantega un motlle llarg, poseu-li paper de plata al fons, també untat i ompliu-lo amb allò que heu preparat, coeu-lo a bany maria, una estona sobre el foc i quan s'estigui coent, poseu-lo a forn regular uns 45 minuts, si es gratina massa tapeu-lo amb un paper d'alumini.

Talleu els xampinyons a capes fines i deixeu-los bullir un moment amb els 300 c.c. de llet, després escorreu-los i reserveu la llet. Poseu un pot al foc amb una cullerada de mantega i una de farina, trebal·leu-lo una mica i afegiu-hi a poc a poc la llet de bullir els xampinyons, tireu la sal i el pebre i després afegiu-hi els xampinyons.

Tireu el mousse a la plata de servir i cobriu-lo amb la salsa.

María Gloria Muntañola

ENCREUATS

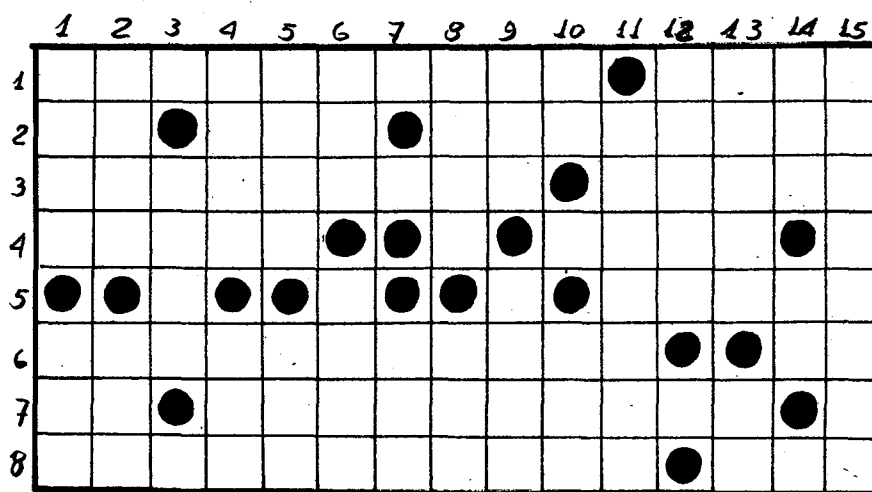
Per Rosa Collell

HORIZONTALS

1.— Quan l'Àngel anuncia a Maria. Ciutat italiana pàtria de S. Francesc. 2.— (A l'inrevés i en llatí "en"). (A l'inrevés, faig niu). Lloc on el P. Damià va estar entre els leprosos i va morir per contagi. 3.— Nadal. Nom d'home. 4.— Esquerp. Cinquanta. Sana. Preposició. 5.— Deu. Consonant. Deu. (A l'inrevés, ètica). 6.— El fet de presentar la Mare de Déu al temple el seu infant. Nota musical. 7.— Vocals. Segons l'ordre del temps. Consonant. 8.— La festivitat que celebrem el dia dos de febrer. Nom de lletra.

VERTICALS

1.— Nom de la Mare de Déu. Nom d'un gran nombre d'espècies de mol·luscs cefalòpodes. 2.— Fer niu. Corrent d'aigua. 3.— Vocal. (A l'inrevés triomf, bona acollida). Consonant. 4.— Homes joves. (A l'inrevés, forma de pronunciar la lletra "X"). 5.— Xifres romanes. (A l'inrevés aparell per deturar una màquina o atenuar la marxa). 6.— Sigles d'un institut nacional. (A l'inrevés, les partícules electrificades en què es descomponen les molècules dels gasos sota l'acció del corrent elèctric, raigs ultravioletes). 7.— Vocal. Consonant. (A l'inrevés, sigles d'un sindicat). 8.— (En castellà, una peça que es posen les senyores damunt les espatlles per guardar-se del fred. Vocals. 9.— Embarcació per esport i esbarjo. Xifres romanes. 10.— (A l'inrevés, negació). Consonant. Vocals. 11.— (En castellà, especialista en malalties de l'aparell urinari). 12.— (En femení tribu bàrbara que va envair Espanya en el segle V. Conjunció. 13.— Juntar coses de la mateixa espècie. Nom de consonant. 14.— (A l'inrevés, líquid per fer amanides). Peça de l'esquelet. Cinquanta. 15.— Aquella vídua de la Bíblia que no tenia oli i li van quedar plens tots els recipients.

1- Anna. Pop. 2- Niar. Riu. 3- U. tixe. R. 4- Nois. sci. 5- CIVC. erf. 6- INI. (Institut Nacional de Industria) snol. 7- Bona. A. 5- X. S. X. la rom. 6. Presenta- ción. Si. 7- Ol. Cronologia. T. 8- Purifica- ción. Ela. 13- Sumar. Ce. 14- illo. Os. L. 15- Suna- mita.

HORIZONTALS

VERTICALS

CADECA

Un altre vegada, atletisme

Fa uns diumenges, CADECA va ocupar l'estadi Sarriena, de Montjuïc, a on celebra una nova jornada d'Atletisme. CADECA vol impulsar aquest esport bàsic. Les classificacions obtingudes són:

VELOCITAT Nascuts 1974-75 60 metres
1er) DANIEL SESE-C.F. Badalona 11"
2n) ZAIDA GARCIA-F.C. Badalona 11"
3er) JORGE DE LA PUENTE-C.F. Badalona 11"8

NASCUTS 1972-73 60 metres
1er) VICTOR LOPEZ-Colegio A.E. Madrid 12"6
2n) ENRIQUE SANSEGUNDO-Sant Joan 12"7
3er) JOSE M. ROJO-F.C. Barcelona 13"1

Nascuts 1970-71 100 metres
1er) GERMAN LOPEZ-Colegio A.E. Madrid 14"3
2n) MIGUEL MORILLOS-F.C. Badalona 14"8
3er) JOSE CARLOS SABATE-Selecció CADECA 16"4

Nascuts 1968-69 100 metres
1er) MIGUEL ANGEL CALSO-Salc. CADECA 13"1
2n) JORGE BUFIAS-Salc. CADECA 13"5
3er) JORGE BAOS-Salc. CADECA 14"3

MIG-FONS Nascuts 1974-75 600 metres
1er) DANIEL SESE-C.F. Badalona 2'23"4
2n) ZAIDA GARCIA-C.F. Badalona 2'23"7
3er) JORGE DE LA PUENTE-C.F. Badalona 2'45"3

Nascuts 1972-73 800 metres
1er) Raúl Gallardo-Col. A.E. Madrid 2'58"6
2n) Jose M. Rojo-C.F. Badalona 2'04"3
3er) Alfonso Heredia-C.F. Badalona 3'36"2

Nascuts 1970-71 1.000 metres
1er) FCO. CUADRO-Terlenka 3'43"8
2n) MIGUEL MORILLAS-C.F. Badalona 3'47"2
3er) JOSE CARLOS SABATE-SEL. CADECA 3'53"6

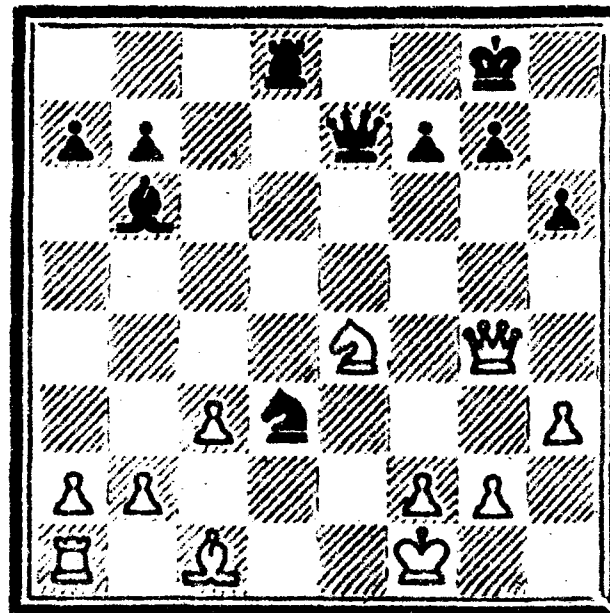
CADECA

ESCACS

Per Jaume Mora

Diagrama 111

Negres juguen i guanyen

Al punt f2 caldrà portar-hi com més gent millor.

Solució

1 Ad2-f4 Ce7-g8, 2 Ce4-f6+ Cg8xf6, 3 Te1xe5 Dc7-d6, 4 Te5-h5 e6-e5, 5 Af4xe5 Te8xe5, 6 Dc1xh6+ i mat.

Solució al Diagrama 110

Desitjo subscriure'm / renovar la meua subscripció a:

Catalunya Cristiana

Nom i cognoms

Adreça

Població D.P.

Remetré aquesta butlleta a:

Redacció i administració:

C/. València, 244. 2on. Barcelona-7. Tels. 215/2739 - 2784 - 2805

☐ Trameto les 2.500 ptes. per gir postal.☐ Incloc un taló barrat per aquest import.☐ Prego al Banc / Caixa

Agència

que se serveixi domiciliat aquest pagament anual, fins a nova ordre, en la meua llibreta / compte n.º

Lloc Data

Signatura

El follet eixerit

Era un bosc tan espès i tan lluny de poblet, que mai cap ésser humà no l'havia trepitjat, i, ni tan sols a l'estiu, la llum del sol podia esquitllar-se per entre el verd atapeït del seu fullatge.

En aquest bosc, vivia un follet diminut i lleuger com tots els de la seva raça. Per tradició familiar cobria el seu cap amb una cucurulla vermella i esmolada i calçava els seus peus amb unes sabatilles del mateix color i de punta igualment atrevida.

No tenia amics, perquè el lloc era més aviat solitari, i, llevat d'algun isard, o bé d'alguna cabra salvatge, no habitaven aquella boscuria altres animalons.

Els ocells del cel tampoc no s'hi paraven gaire, i per això, fora del vent que a vegades xiulava per entremig de les branques, el silenci era gairebé sempre absolut.

Un bon dia, el follet eixerit, cansat de tanta foscor i de tanta quietud, decidí marxar, amb el fi de conèixer nova terra.

Com que no anava gaire carregat i com ja hem dit, tenia les cames molt lleugeres, emprengué el camí saltironant com un cabrit, bo i xiulant una airosa cançó.

Arribat que fou a la vora d'un estany, va veure un barquer que dintre la seva barca, pacientment esperava algú que necessités dels seus serveis.

—Bon dia, l'home, digué el follet, bo i traient-se la llarga cucurulla amb gest simpàtic.

—Déu ens el doni bo, —va fer el barquer, mirant encuriolit, però amb cert aire de menyspreu, la diminuta figura que tenia al davant.

¿Oi que em faréu la mercè de passar-me amb la barca fins a l'altra riba?

—Només faltaria! Per això m'estic aquí, esperant ja fa unes quantes hores. Tu ets el primer caminant que passa avui per aquesta ruta. Si vols creuar l'estany, puja sense recel, perquè has de saber que sóc el millor barquer de la comarca.

El follet va trobar que aquell home era un xic massa presumit, i va pensar que seria bo de jugar-li una mala passada —encara que inofensiva—, i així, curar-lo per sempre de la seva presumpció.

D'un salt pujà, i s'assegué al lloc que el barquer li mostrava, tot vigilant les maniobres que calia fer per desamarar la barca i posar-la en condicions de navegar.

Tot just s'havien fet uns quants metres aigua enllà, quan la barca comença a decantar-se, fent sospitar als seus tripulants que molt aviat tindrien "el bany a punt".

El barquer, començà d'arrugar el front, d'ullar quina era la direcció del vent i donar cops de rem a dreta i esquerra, sense to ni so.

El follet, ben arrapat al seu lloc, no deia res i fins i tot feia cara d'espantat, però en realitat no es podia aguantar el riure.

Quan el barquer hagué acabat tots els recursos del seu enginy i la cosa encara anava de mal en pitjor, el follet sortí del seu mutisme i digué a l'amo de la barca:

—Si us plau deixar-me a mi el comanament, em sembla que sense gaire esforç, sortirem molt aviat d'aquest mal pas.

L'home, atribolat com estava, a l'instant accedí.

El follet no féu altra cosa que canviar de lloc, però simulà una destra maniobra, i en un moment recobraren l'equilibri perdut.

El barquer, posseït d'estupor, contemplava aquell ésser insignificant amb uns ulls rodons com dues taronges.

El nostre heroi, no volgué fer-lo guiar més, i decidí esvaïr l'interrogant que l'home es plantejava, tot dient-li:

(Continuarà)

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA" ANY V N.º 203

L'ANGELET IGNASI

Mare, t'estimo!

Aquesta redacció d'avui l'he escrita d'amagat de la mare. Si ho hagués sabut, no hauria pas volgut que es publicués. Jo sé que a la mare li plau que l'estimem, és clar, però no li agradaria que semblés que ella és una mare especial.

La meua mare és com la vostra mare. Com totes les mares: treballadora, bona, comprensiva, afectuosa...

Home!, no vull pas dir que el pare no sigui ferm. Però jo parlo més amb la mare, perquè és més a casa, i perquè... mira no ho sé, però hi parlo més.

No sé qui s'ha inventat això del "dia de la mare". Per a mi cada dia és el dia de la mare. Vull dir que jo, com vosaltres, me l'estimo sempre, i m'agrada fer-la contenta sempre. Quan veig que té molta feina, l'ajudo. Si la veig trista, la faig riure. Si em pregunta coses, xerro com una mallerenga.

De vegades, mireu si sóc ximplet, demano a Nostre Senyor que la mare visqui cent anys.

El pare quan ens veu xerrant i rient, diu: Quin parell de criatures, mare meua! (Jo penso, veus, encara se'n recorda de la seva). Jo me'l miro, i veig que se li escapa el riure per sota el nas.

T'estimo, mare.

L'Eixerit

LLEGENDES

El Sr. Lluís sortí, més aviat trist, de l'entrevista amb l'alcalde. I l'alcalde es quedà malhumorat. Restà assegut a la butaca, amb l'esguard perdut, una bella estona. Sentí, com les passes del mestre, regulars, lentes, cansades, s'allunyaven a poc a poc. Després, es mirà els dos dits embenats i pensà:

—Ben segur que, avui, les parets no han pujat tan dretes com és de llei, ni els maons han assolit aquella disposició tan escaient. Els panys de paret pintats, un cop eixuts, faran mal d'ulls. Tot seran llepasses. Si hom ha empaperat, els dibuixos ben segur, deuen mirar tots, de cara a sant Francesc. I no parlem dels marcs, portes, bastiments, m'hi jugo el coll que tots han sortit de mal escaire. I ja veurem, demà, el pa que menjarem. Ni de bon tros serà com el de sempre. I els bistecs...

—Toc! Toc! —l'oficial tustà la porta—.

—Passeu —digué l'alcalde—.

La porta es badà poc més d'un pam. Les frontisses feren un nyiiiiii! irrespectuós, burleta, impertinent, reivindicant l'oli. El rostre de l'alcalde envermellí. El nas li agafà un aire de maduixa. S'agafà fort als braços de la butaca. Les paraules li sortiren com filagarses passant entremig de les dents, closes, estretes:

—Des que sóc alcalde i d'això fa prop d'un any, encara és l'hora que s'ha d'untar aquesta porta. Què espereu? Les properes eleccions? Quan en "Somos o no Somos" us ho mani en castellà? L'oficial arrodoní la boca. Va moure les barres com si mastegués l'aire, girà cua i s'entornà, silenciós, tancant la porta.

L'alcalde esperà el nyiiiiii! Però el nyiiiiii! s'era fet fonedís.

L'alcalde es llevà de la butaca. S'apropà a la porta i l'obrí. El nyiiiiii! novament li esgarrinxà l'oïda. Sortí del despatx i la va empenyer suaument, tot fent una ganyota precursora. Però la frontissa no reclama res.

—És ben curiós, només fa nyic, ¿quan s'obre —pensà— tot encaminant-se cap al carrer.

En eixir, va venir de pèls, que l'oficial no li aboca el setrill al damunt. Ell badava i l'oficial anava esverat.

—Gaires dies com aquest i... remugà en veu baixa. Després afegí, mirant ben bé on posava els peus —just arribar a casa, em ficaré al llit sense ni sopar i demà serà un altre dia.

Jesús ens parla

Busquem l'evangeli del diumenge: Evangeli de Sant Joan, capítol 10, versets de l'1 al 10 (Jo 10:1-10).

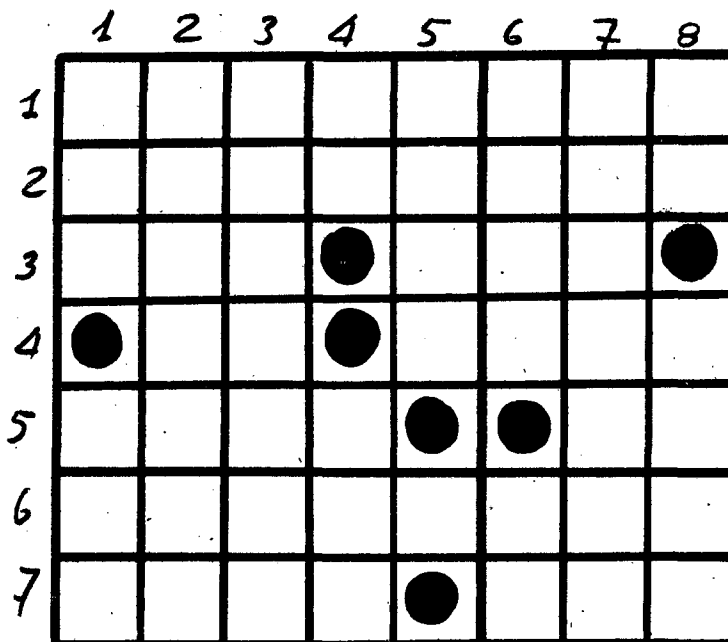
Reflexionem: 1. En temps de Jesús no hi havia ni grans indústries, ni grans tallers, ni grans oficines. La gent vivia dels fruits de la terra i del bestiar. La figura del pastor era molt coneguda, i les trapelleries dels falsos pastors, també.

2. El pastor, de bon matí, obre la porta del corral. Les ovelles reconeixen els seus passos i belen contentes perquè saben que les menarà als prats a menjar. El lladre entra al corral per on pot i les ovelles s'esveren perquè no el coneixen.

3. Jesús és el bon pastor que ens estima i ens coneix i que vol conduir-nos a tots pels camins de la veritat i del bé. Ell ens vol guardar de tot mal, i donar-nos la vida eterna.

El mossèn

ENCREUATS

HORIZONTALS:

1.— Quadern de paper ratllat o pautat en el qual els infants s'assagen a traçar les lletres. 2.— (En diminutiu i plural), aus. 3.— (A l'inrevés) lloc on es despatxen begudes. Pecat capital. 4.— (A l'inrevés), nom d'arbre. Bonica. 5.— Fa una opció. (A l'inrevés), membre amb el qual agafem les coses. 6.— El "Pelusa" del Barça. 7.— Mesura de superfície. Consonant repetida.

VERTICALS:

1.— El principal òrgan de la circulació de la sang. (A l'inrevés), el que posseeix quelcom. 2.— Anar a fer campament. 3.— Tornar a botar. 4.— Consonants. Vocal repetida. 5.— (A l'inrevés), volen dir que està fent el servei militar. Cinc-cents. 6.— Un fruit sucós que sembla una poma però per la part de la cua té una forma més allargada. Nom d'home. 7.— El que ataca. 8.— Dígraf català. Estimat.

Per participar, amb deu números regalars, en el "Gran Sorteig" en suport de "Catalunya Cristiana".

Avui publiquem el retall de la fotografia que fa referència al regal que el Papa ens ha fet de la seva BICICLETA.

Tots els nois i noies que, finalment, ens enviïn complet el trencaclosques rebran deu números gratuïts per participar en el Gran Sorteig de: la Bicicleta del Papa, dos viatges a Roma, una Enciclopèdia Catalana, dos àlbums audiovisuals del viatge del Papa.

Atenció, eixerits
i eixerides!!!

DIUMENGE 13

PRIMERA CADENA

CIRCUIT ESTATAL
10.00 CONCERT
10.30 EL DIA DEL SENYOR
11.30 POBLE DE DÉU
12.00 TEMPS I MARCA
15.00 TELEDIARI
15.25 LA VOLTA AL MÓN DE WILLY FOG
15.55 FAMA
16.50 PRIMERA CURSA DE CAVALLS
16.55 VAL MÉS PREVENIR
17.20 SEGONA CURSA DE CAVALLS
17.30 MASH
17.59 TERCERA CURSA DE CAVALLS
18.05 BIOLOGIA CON DAVID BELLAMY
18.25 ESTUDI DIRECTE
20.10 I TANMATEIX, T'ESTIMO
21.00 TELEDIARI
22.30 ESPECIAL: FESTIVAL DE MONTREUX
23.30 ESTUDI ESTADI
00.15 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL
15.30 TABLA D'ANUNCIS
16.00 LA PUERTA DEL MISTERIO
17.00 ESTRENAS TV: "Los recuerdos de Eva Ryker". (1980)
18.40 AVENTURES EN EL MISSISSIPPI
19.05 ELS PARES DELS NOSTRES PARES
20.10 FLAMINGO ROAD
21.05 EL DOMINICAL
22.00 L'ARGUMENTATGE: "Los asuntos privados de Bel Ami". (1947)
24.00 MUSICA I MÚSICS
00.30 COMIAT
CIRCUIT CATALÀ
13.30 MISSA
11.30 MIRAMAR ESPORTIU
14.00 CARA A CARA

DILLUNS 14

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ
13.30 MIRAMAR ESPORTIU
14.00 CREAR I VIURE
14.25 MIRAMAR

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ
16.45 CICLE: JOSEP CARNER
18.15 LA FAMÍLIA ROBINSON
18.45 L'ESPORTIU DE LA TARDA

DIMARTS 15

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ
13.00 COMARQUES
14.00 DOCUMENTAL
14.25 MIRAMAR

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ
16.45 L'AVIA CUINA
17.15 PLEITEGUEINSAM
17.45 AMB...
18.15 LA FAMÍLIA ROBINSON
18.45 L'ESPORTIU DE LA TARDA

DIMECRES 16

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ
13.30 COMARQUES
14.00 MIRALLS
14.25 MIRAMAR

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ
16.45 QUART CREIXENT
17.15 TAULA DE SO
17.45 PUNT DE REUNIÓ
18.15 LA FAMÍLIA ROBINSON
18.45 L'ESPORTIU DE LA TARDA

DIJOUS 17

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ
13.30 COMARQUES
14.00 LA CASA DE PAGES
14.25 MIRAMAR

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ
16.45 SER MARE
17.15 VOSTÈ PREGUNTA
18.15 VOSTÈ PREGUNTA

(10 capítol). Dibuixos animats.
18.45 L'ESPORTIU DE LA TARDA

DIVENDRES 18

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ
13.30 DOCUMENTAL
14.00 AIXÒ ÉS ESPECTACLE
14.25 MIRAMAR

DISSABTE 19

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ
10.30 PLANETA IMAGINARI
11.30 LA GRESCA DEL SAC DE GEMECS
12.30 PER MOLTS ANYS
13.30 UN MILIÓ PER AL MILLOR
14.30 RECULL INFORMATIU
15.00 QUÈ VOL VEURE?

TELEVISIÓ DE CATALUNYA

DIUMENGE - 13

21.00 TELENOTÍCIES
21.30 DALLAS: "La nova senyora Ewing".
22.30 GOL A GOL

DILLUNS - 14

14.00 POBLES DE CATALUNYA
14.30 TELENOTÍCIES
15.00 L'EXERCIT SECRET
20.00 TEVETRESA.
(Programa infantil.)
21.00 TELENOTÍCIES
21.30 CINEMA-3: "Llegenda de Bill Doolin".

DIMARTS - 15

14.00 POBLES DE CATALUNYA
14.30 TELENOTÍCIES
15.00 L'EXERCIT SECRET
20.00 DIBUIXOS ANIMATS
20.30 ESCOLA DE JOCKEIS
21.00 TELENOTÍCIES
21.30 CURAR-SE EN SALUT: "Prevenció de la subnormalitat".
22.00 ANGEL CASAS SHOW

DIMECRES - 16

14.00 POBLES DE CATALUNYA
14.30 TELENOTÍCIES
15.00 L'EXERCIT SECRET
20.00 TEVETRESA
(Programa infantil.)

DIJOUS - 17

14.00 POBLES DE CATALUNYA
14.30 TELENOTÍCIES
15.00 L'EXERCIT SECRET
20.00 TEVETRESA.
(Programa infantil.)
21.00 TELENOTÍCIES
21.30 CARMÉ I DAVID, CUINA, MENJADOR I LLIT: "Una festa de pel·lícula".
23.00 CONNEXIONS: "La roda de la fortuna".

DIVENDRES - 18

14.00 POBLES DE CATALUNYA
14.30 TELENOTÍCIES
15.00 L'EXERCIT SECRET
20.00 TEVETRESA.
(Programa infantil.)
21.00 TELENOTÍCIES
21.30 CARMÉ I DAVID, CUINA, MENJADOR I LLIT: "Una festa de pel·lícula".
23.00 CONNEXIONS: "La roda de la fortuna".

DISSABTE - 19

20.00 TELENOTÍCIES
21.30 ELS BORGIA (Cap. I)
22.00 JEAN PIERRE RAMPAL (2)

TELE-CRÍTICA

Hitchcock

A tothom li agrada que li facin por, però no més una mica. A tothom li agrada posar els dits a l'aigua gelada, però només els dits (De la radio). Molts d'aquests curmetratges no pertanyen a la mateixa sèrie: en uns el mateix director presenta el curtmetratge, en altres no; en quant a la duració d'aquesta, en uns casos és d'una hora i en altres de mitja; valor desigual. Recordem l'Hitchcock de "Jo confesso" (Montgomery Clift-Ann Baxter), "Recorda" (G. Peck i la Bergman) i "Rebeca" (rol de Joan Fontaine) mentre "Vèrtig" i "Psicosis" fou perdre el temps.

Busquem la definició de "suspense" americà. Significats: suspès, admirat, perplex / Expectació

impacient o ansiosa pel desenvolupament d'una acció o succés. S'usa amb referència a pel·lícules cinematogràfiques, obres teatrals o relats / En català: enjòlit / En vilo / LIT: es diu de l'estat de tensió produït per una situació emocionant i de desenllaç encara incert o desconegut que produeix angoixa i què es de desitja conèixer per alliberar-nos d'aquesta angoixa. Pels psicoanalistes, es tracta d'un mecanisme de autodefensa. L'espectador veu la cinta, s'identifica en part amb l'afer, i si a la pantalla tot és resolt satisfactoriament, la seva vida real rep un alleujament.

Joan Sans

FILATELIA

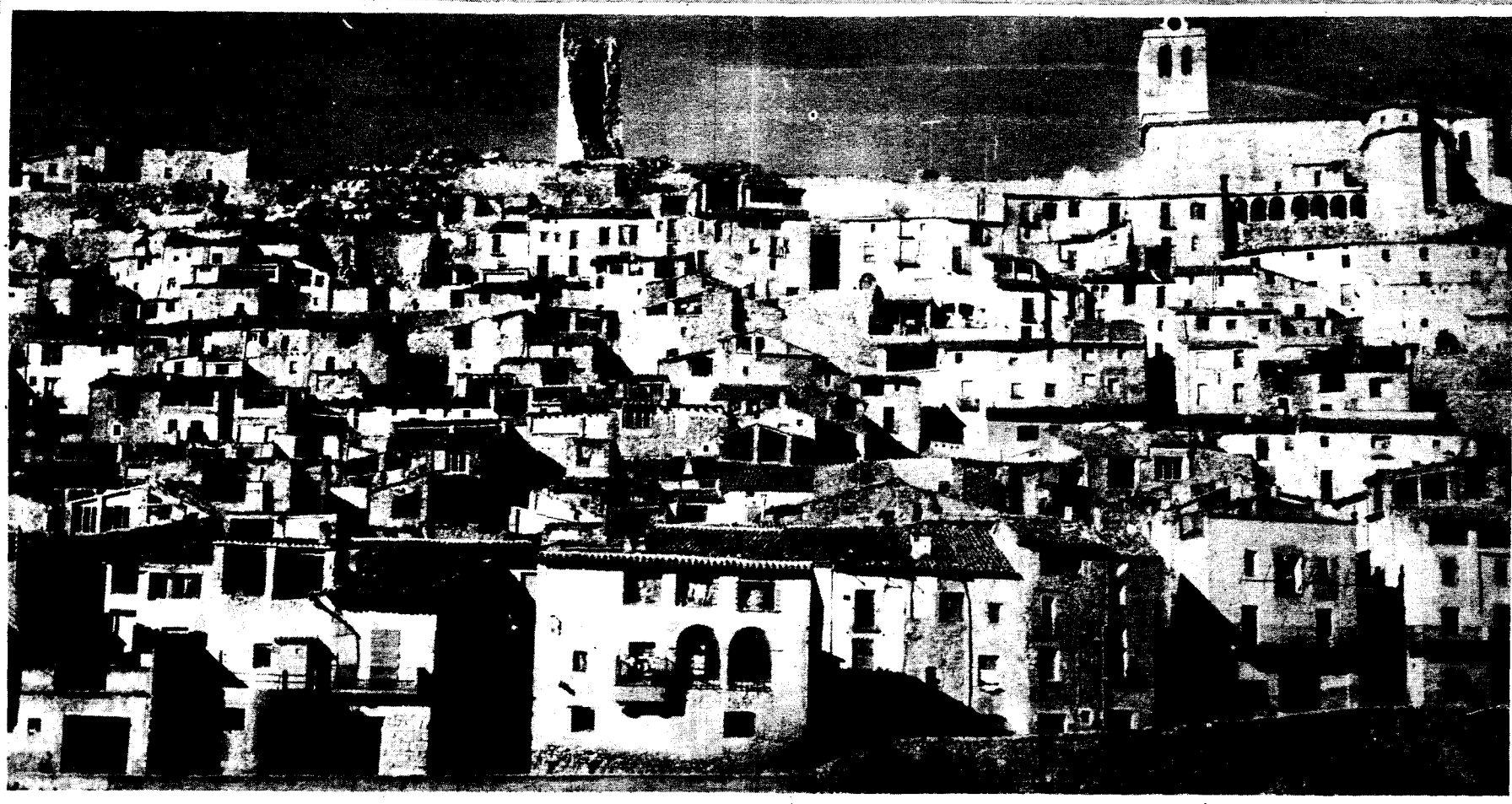
Per Enric Graupera

Notícies filatèliques

XIII Exposició Filatèlica i Numismàtica. — Se celebrarà, amb abast regional, a la vila de Ripoll, del 19 al 22 de maig. Estarà ubicada a l'antiga església de Sant Pere, avui Sala Municipal d'Exposicions. S'ha sol·licitat un "matasegells especial" commemoratiu, il·lustrat amb l'effigie del bisbe Dr. Morgades, restaurador del monestir en el s. XIX, a qui també serà dedicada la medalla d'enguany de la col·lecció "personatges ripollesos". S'editarà també un sobre i una tarja, així com un butlletí. Per qualsevol informació: Cercle numismàtic i filatèlic de Ripoll, Apartat 5, Ripoll (Girona).

XXVI Exposició Filatèlica i Numismàtica Verge de l'Estrada de Barcelona. — El Grup filatèlic numismàtic "Verge de l'Estrada" celebrarà el seu Certamen anual els dies 20 al 26 de maig, en el seu local social, c/ Molas, 27, pral., Barcelona-2. El tema d'Honor serà "JESUITES EN LA FILATELIA", en commemoració del 1er Aniversari del qui fou consiliari del Grup, P. Agustí Viñamata S.J. A més hi haurà col·leccions d'alt interès temàtic, com la dedicada a la Història Postal d'Espanya. En la part numismàtica, serà presentada una col·lecció de medalles d'Efígies Reials de la Casa de Borbó, i la seva correspondència iconogràfica amb els segells dedicats a ella. Hi haurà també visites comentades, reunió diària de caràcter temàtic i de col·leccionisme en general. Durant l'acte de clausura, es farà públic el veredict del "Trofeu Estrada", i es farà el repartiment de premis. Programa d'actes: Diumenge, 20 de maig, a les 12 h., inauguració i Conferència cultural. Dissabte, 26 de maig, a les 18 h., Clausura i repartiment de premis. Horari de visites: Festius, de 12 a 14; feiners, de 18 a 20. Per més informació: Sr. Campderros, c/ Molas, 27, pral., Barcelona-2.

XXI VIATGE CULTURAL

3 de juny 1984 a

VERDÚ

Té fama la seva indústria típica de terrissaires especialment els cànirs negres que conserven l'aigua fresca.

Notable torre cilíndrica del castell que fou residència dels abats de Poblet.

Casa natal de sant Pere Claver, convertida en capella. Església parroquial iniciada el s. XIII amb una sola nau i ampliada després, successivament, fins a tres. Es destaca la porta romànica.

GUIMERÀ

Conjunt històrico-artístic de gran interès. La vila està edificada en una vessant de la muntanya. S'inicià a l'entorn del castell, en la part més alta, dominada encara per l'església gòtica de sant Sebastià i la torre del castell amb un esvoranc vertical que deixa veure el seu interior.

La població és un entrelligat de carrers i voltes a diversos nivells. Visitar-la és un goig poc conegut.

Dinarem al restaurant 'Cal Ganader' d'aquesta localitat.

Preu: 1.600 pessetes que cobreix el viatge, visites a museus, dinar i participació al sortej de llibres.

Sortirem a dos quarts de nou del carrer de València xamfrà Balma.

